

เตรียมตัวก่อนตาย ตายแล้วไปไหน

 ดร. สอนอง วรจุไร

เตรียมตัวก่อนตาย ตายแล้วไปไหน

ดร.สนอง วรอุไร

ชมรมกัลยาณธรรม
หนังสือดีลำดับที่ ๓๙๒

PDF File E book
เพื่อเผยแพร่ online

เตรียมตัวก่อนตาย ตายแล้วไปไหน ดร.สนอง วรอุไร

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : กรกฎาคม ๒๕๖๒ จำนวนพิมพ์ : ๑,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์เป็นธรรมทานโดย : ชมรมกัลยาณธรรม ๑๐๐ ถ.ประโคนชัย
ต.ปากน้ำ อ.เมือง จ.สมุทรปราการ ๑๐๒๗๐ โทรศัพท์ ๐-๒๗๐๒-๗๓๕๓

รูปเล่ม : ศิริส วัชรสุขจิตร
แยกสีและจัดพิมพ์ : แคนนา กราฟฟิค โทร ๐๙๖-๓๑๔-๓๖๕๑

สัพพทานัง ธัมมทานัง ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

www.kanlayanatam.com

Line@kanlayanatam

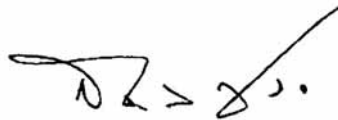

 kanlayanatam

คำอนุโมทนา

เมื่อพูดถึงความตาย คนที่ไม่ยอมรับความจริง ถือว่า
เป็นการพูดที่เป็นอัมปลมกล ตรงกันข้าม คนที่ยอมรับความจริง
และมีสติคุมใจ ย่อมไม่หวั่นไหวเมื่อได้ยินได้ฟังคนพูดถึงเรื่อง
ของความตาย เพราะเป็นความจริงแท้แน่นอนของสรรพชีวิต
ส่วนใหญ่ที่ยังต้องเวียนตาย - เกิดอย่างไม่จบสิ้น ผู้ใดปล่อย
ให้กิเลสเข้ามามีอำนาจเหนือใจ ผู้นั้นยังต้องตายเกิดอยู่ใน
วัฏสงสาร ส่วนจะไปเกิดอยู่ในภพภูมิใด ขึ้นอยู่กับเหตุที่ทำ
สั่งสมไว้ในชาติปัจจุบัน

หนังสือเล่มนี้ เขียนขึ้นเพื่อเตือนสติบุคคลผู้ศรัทธาใน
ความจริง มิให้ประมาทในการดำเนินชีวิต จึงต้องมีการเตรียม
ตัวสั่งสมปัจจัยเดินทางสู่ชีวิตหน้า ส่วนจะไปเกิดเป็นรูปนาม
อยู่ในภพภูมิใด จงเลือกเอาตามที่ชอบเถิด

ดร.สนอง วรอุไร

คำนำ

ชมรมกัลยาณธรรม

เรื่องชีวิตกับความตายเป็นเรื่องที่ใครๆ ก็รู้ว่า เหมือนต้นไม้ที่มีโคนและปลาย มันคู่กันมาเช่นนั้น เป็นธรรมดา แต่แม่จะรู้ความจริงนี้แล้ว แต่เราทั้งหลายก็ยังคงประมาท หลงมัวเมาในชีวิตและวันเวลา และไม่ค่อยจะเปิดใจยอมรับกันง่ายๆ โดยเฉพาะเมื่อเกิดขึ้นกับตนและคนที่เรารัก ความจริงแล้ว การมีชีวิตอยู่ ก็คือการเตรียมตัวตายดีๆ นั่นเอง เพราะทุกสิ่งที่เราได้คิด พูด ทำ ก็เป็นกิจกรรมที่จะหมุนตามไปให้เกิดผลในที่สุด และเมื่อความตายมาถึง สิ่งที่จะติดตามเราไปได้ ก็มีเพียงบุญและบาป หรือ ผลกรรมของเราผู้เป็นเจ้าของ ต้องไปเสวยผลตามเหตุตามปัจจัยแตกต่างกันไป

ท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร เป็นแบบอย่างของครูบาอาจารย์ที่เพียรกระทำแต่สิ่งดีงาม บุญกุศล อุทิศตนเพื่อพิสูจน์สัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และยังเมตตาแนะนำเพื่อนร่วมทุกข์ ผู้พยายามหาทางพ้นไปจากความมืดมน เสร้าหมอง ผลงานหนังสือหลายเล่ม ได้เรียบเรียงมาจากคำบรรยายของท่านอาจารย์ ซึ่งชมรมกัลยาณธรรมได้รับโอกาสให้ได้เผยแพร่ผลงานของท่าน ต่อเนื่องตลอดมา ตั้งแต่เล่มแรกคือ “ทางสายเอก” และยังมีเรื่องอื่นๆ อีกมากมาย

หนังสือเล่มนี้ เป็นการรวมผลงานหนังสือ ๒ เล่ม ที่ท่านอาจารย์เคยช่วยตรวจทานเรียบเรียงแก้ไขให้ และอนุญาตให้จัดพิมพ์แล้ว คือ “เตรียมตัวก่อนตาย” และ “ตายแล้วไปไหน” การที่ชมรมฯ ได้เลือกทั้งสองเรื่องนี้มารวมเล่มพิมพ์ใหม่ในครั้งนี้ เพราะได้ตระหนักถึงความสำคัญของการมีชีวิตอยู่ด้วยความไม่ประมาท ด้วยเห็นความเป็นไปในชีวิตของบุคคลใกล้ชิดอันเป็นที่รักมากมาย ทำให้ได้ซาบซึ้งสัจธรรมแห่งการพลัดพรากชัดเจนขึ้นทุกที โดยในเล่มนี้ ท่านอาจารย์ได้บอกเล่าเรื่องราวที่เป็นประสบการณ์จริง ทั้งส่วนตัวของท่านเอง และตัวอย่างอื่นๆ ของบุคคลต่างๆ ที่น่าสนใจ เพื่อน้อมนำมาเป็นแรงบันดาลใจในการปรับเปลี่ยนแนวทางการดำเนินชีวิต ให้มีความปลอดภัยจากโทษทุกข์ และเจริญก้าวหน้าในบุญกุศลยิ่งขึ้นไป เป็นการเตรียมกระเป๋าดำเนินทางไกลให้พร้อม

ในวันที่ท่านอาจารย์ ผู้เปี่ยมด้วยพระคุณและความเมตตาอันยิ่งใหญ่ ได้พักภาระงานหนักที่ตรากตรำกรำงานเพื่อประกาศธรรมะของพระพุทธองค์ เพื่อเป็นแสงสว่างให้ผู้คนได้พบทางสายเอก โดยตลอดชีวิตของท่านที่ผ่านมา ได้ทำหน้าที่ของแม่ทัพธรรมผู้องอาจ เพื่อถวายเป็นพุทธบูชาและแทนพระคุณครูบาอาจารย์อย่างไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยาก พวกเราในฐานะศิษย์ขอน้อมนำคำสั่งสอนของท่านมาเป็นแนวทางประพฤติปฏิบัติ และสืบสานงานธรรมที่เป็นปณิธานของท่านต่อไป จะสานต่อแสงแห่งดวงประทีปธรรมนี้ให้ส่องสว่างนำทางชีวิตผู้คนตลอดไปชั่วกาลนาน

กราบน้อมรำลึกพระคุณด้วยเศียรเกล้า

ทพญ.อัจฉรา กลิ่นสุวรรณ

ประธานชมรมกัลยาณธรรม

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
เตรียมตัวก่อนตาย	
เกริ่นนำ	๘
กฎธรรมชาติ	๑๗
เตรียมตัวก่อนตาย	๒๗
แบบอย่างของผู้เตรียมตัวตาย	๔๓
ประสบการณ์ตรง	๕๓
ตอบคำถาม	๗๓
ตายแล้วไปไหน	๙๓
สังขาร (ความจริงของชีวิต)	๑๐๑
โลกธรรม บุคคลที่หลงผิด	๑๐๙
ศักยภาพในการพัฒนาปัญญา	๑๑๓
ผู้รู้จริงทุกสิ่งทุกอย่าง	๑๑๙
กำเนิดบรรดาสัตว์โลก	๑๒๔
รู้ได้เฉพาะตน	๑๒๙
บทพิสูจน์กฎธรรมชาติ	๑๓๗
พัฒนาจิตให้มีสติ	๑๔๙
กำจัดกิเลสด้วยปัญญาเห็นแจ้ง	๑๕๒
สัมมาทิฐิ ส่องนำทางชีวิต	๑๕๖
พัฒนาจิตเข้าถึงปัญญาสูงสุด	๑๖๙

เตรียมตัวก่อนตาย

เกริ่นนำ

นมัสการพระคุณเจ้า วันนี้ผมจะพูดเรื่องเตรียมตัวก่อนตาย เพราะว่าการเกิด การแก่ และการตาย เป็นกฎของธรรมชาติ ที่สัตว์ บุคคล ทุกตัว ทุกคน จะต้องเป็นไปตามกฎนี้ ไม่มีใครสักคนในโลก ที่เกิดแล้วไม่ตาย ผู้บรรยายก็จ่อคิวไว้แล้ว จากคนที่ไม่เชื่อธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าโคดม ไม่เชื่อว่าบุคคลตายแล้วต้องไปเกิดใหม่ ไม่เชื่อว่าเทวดามีจริง เพราะเป็นอาจารย์เผยแพร่ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ ต้องบอกความจริงหรือความเป็นเหตุเป็นผลแก่เยาวชน ให้สามารถเรียนรู้ เข้าถึงความจริง หรือสัมผัสกับความจริงนั้นได้

เมื่อเรียนจบมาจากต่างประเทศ จึงได้มาพิสูจน์สังขารธรรม
ในพุทธศาสนา ด้วยการบวชเป็นภิกษุอย่างท่านทั้งหลาย แล้ว
นำตัวเองเข้าปฏิบัติธรรม ผลปรากฏว่า การปฏิบัติธรรมอย่าง
เข้มข้น ปฏิบัติธรรมเต็มที่ วันละประมาณ ๒๐ ชั่วโมง จำวัด
ประมาณ ๔ ชั่วโมง ปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เป็นเวลา ๓๐ วัน
ฉันภัตตาหารวันละ ๑๐ ช้อน ปิดหู ไม่ฟังเสียงใดๆ จากวิทยุ
จากคนพูด ปิดตา คือมองดูไม่เกิน ๔ ก้าว ปิดปาก คือไม่พูด
กับใคร เว้นไว้แต่ว่าจะพูดกับครูบาอาจารย์ตอนสองทุ่ม เพื่อ
สอบอารมณ์ที่ปฏิบัติมาในรอบวัน นอกจากนั้น ทำเหมือนเป็นคน
ใบ้ ไม่พูดกับใคร

ผลปรากฏว่า ปฏิบัติธรรม แบบพองหนอ - ยุบหนอ
อยู่นาน ๗ วัน จิตสามารถเข้าถึงสมาธิสูงสุด คือจิตตั้งมั่น
เป็นสมาธิ แน่วแน่ หรือสมาธิระดับฌาน เมื่อจิตออกจาก
ความทรงฌาน ความรู้สูงสุด ที่เรียกว่าอภิญญา ๕ มีจริง
เป็นจริง การที่จิตไปเห็นว่าเทวดามีจริง การเวียนตายเวียนเกิด
อย่างไม่รู้จบสิ้น มีจริง เป็นจริง หูทิพย์มีจริง ตาทิพย์มีจริง
 ฯลฯ

จากการเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่อความจริงที่อยู่
นอกเหนือประสาทสัมผัส พอเข้าถึงสังขารธรรม คือพัฒนาจิตจน
เข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิแน่วแน่ หรือเป็นสมาธิระดับฌาน
เมื่อจิตถอยออกจากความทรงฌาน ความรู้สูงสุด หรือโลกีย-
ญาณต่างๆ ที่พูดมาข้างต้น เป็นความจริง มีเหตุผลรองรับ

แต่สัมผัสได้ด้วยจิตพัฒนาดีแล้วเท่านั้น จิตที่ยังมิได้พัฒนา
ย่อมไม่สามารถรู้ เห็น เข้าใจ ความจริงเช่นนี้ได้ และระบบ
ประสาทก็ไม่สามารถสัมผัสได้เช่นกัน หลังจากที่ไปรู้เห็นความ
จริงสูงสุดที่เป็นโลกียญาณ ได้ปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่องจน
ครบ ๓๐ วัน ตามที่ตั้งจิตอธิษฐานไว้ในวันแรกที่บวชเป็นภิกษุว่า

“จะปฏิบัติธรรมเต็มที่ นาน ๓๐ วัน ได้แค่ไหนเอาแค่นั้น”

ผลปรากฏว่า หลังจากพ้นเจ็ดวันไปแล้ว วิปัสสนาญาณ
ซึ่งเป็นความรู้สูงสุด ที่ทำให้พ้นโลก ได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง
จนครบ ๓๐ วัน ตามที่ตั้งจิตอธิษฐานไว้ในวันแรกที่ได้บวช
เป็นภิกษุ พอเวลาผ่านไป เข้าถึงวันที่ ๓๑ ผลปรากฏว่า
ปฏิบัติธรรมเหมือนเดิมที่เคยทำมาก่อน แต่จิตไม่สามารถเข้า
ถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิ และไม่สามารถเกิดปัญญาสูงสุด ทั้ง
ที่เป็นโลกียะและโลกุตระได้

จึงได้รู้ว่า คำอธิษฐาน เป็นคุณธรรมที่มีความศักดิ์สิทธิ์
นับจากเริ่มต้นพิสูจน์สังขารจนบัดนี้ กาลเวลาได้ผ่านมานาน
ถึง ๓๔ ปีเศษแล้ว ไม่ได้นำตัวเองเข้าฝึกปฏิบัติธรรมที่ไหน
อีกเลย จิตสามารถรู้เห็นเข้าใจธรรมวินัยได้ อย่างต่อเนื่อง
ยาวนาน เพิ่มมากขึ้น ความรู้เห็น เข้าใจบางอย่าง มิได้มี
เขียนไว้ในตำราคัมภีร์ แต่สามารถรู้เห็นเข้าใจด้วยจิตของตัวเอง
(สนฺทิฏฐิโก) อย่างถ่องแท้

ดังนั้น คำพูดที่ออกจากปาก หนังสือที่เขียนแจกมวลงน
ให้ได้อ่าน ล้วนมาจากความรู้ หรือปัญญาที่เห็นแจ้ง เห็นเหตุ

เห็นผลถูกต้องตามความเป็นจริงแท้ สิ่งต่างๆ ที่ทำให้มวลชนดูคำพูดที่แพร่ออกไปให้ชาวโลกได้สัมผัส ทางเว็บไซต์ หรือทางหนังสือที่เขียนขึ้น ให้มวลชนได้อ่าน ล้วนเกิดขึ้นจากปัญญาสูงสุด ที่เกี่ยวกับโลก และที่พ้นวิสัยของโลก

การบรรยายธรรม ที่ผ่านทางอินเทอร์เน็ต ทางวิทยุกระจายเสียง หรือการบรรยายในวันนี้ ต้องใช้ปัญญาพุทธหรือปัญญาสูงสุดทางพุทธศาสนา ปัญญาทางโลกไม่สามารถใช้ได้ เพราะเข้าไม่ถึงความจริงสูงสุดและความเป็นจริงแท้ (ปรมาตถสัจจะ) ได้ ความจริงที่นำมาบอกกล่าวในวันนี้เป็นจริงอีกพันปีหมื่นปีแสนปีก็ยังคงเป็นความจริงอยู่ คือยังมีเหตุมีผลรองรับ ฉะนั้น ผู้บรรยายต้องขอภัย หากคำใดที่พูดออกไปแล้ว ท่านผู้ฟังไม่เข้าใจ ท่านมิได้ผิดเพี้ยน แต่ผู้บรรยายผิดเพี้ยนไปเอง แต่ถ้าใครประสงค์จะพิสูจน์สัจธรรม ต้องนำตัวเองเข้าปฏิบัติสมถภาวนา และวิปัสสนาภาวนา จนเกิดปัญญาสูงสุด (ภาวนามยปัญญา) แล้วจะเข้าใจในสิ่งที่ได้ยินได้ฟังในวันนี้

วันนี้จะพูดเรื่องเตรียมตัวก่อนตาย ถ้าพูดถึงเรื่องความตาย คนทางโลก คือมีความรู้ทางโลก เขาบอกว่าพูดเรื่องนี้เป็นอัมมมงคล แต่ถ้าใครเข้ามาศึกษาทางธรรมแล้ว ถือว่าเป็นมงคล เพราะจะทำให้ไม่ประมาท จะได้เตรียมตัวให้พร้อมก่อนตาย ด้วยเหตุนี้ หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ ท่านมักจะพูดถึงความตายอยู่เสมอ เมื่อใดที่จิตปฏิบัติจะอยู่ร่วมกับรูปขันธ์นี้

แล้วไปแสวงหารูปขันธ์ใหม่อยู่อำคัย รูปขันธ์เดิมก็ไม่สามารถทำสิ่งใดๆ ได้ จึงเรียกว่า ตาย

ผู้บรรยายได้ผ่านมารมาแล้วทั้งห้าตัว มาร คือสิ่งที่ฆ่าบุคคลให้ตายจากความดี มนุษย์มีกิเลสเป็นมาร (กิเลสมาร) มนุษย์มีขันธ ๕ เป็นมาร (ขันธมาร) มนุษย์มีอภิสังขารที่ปรุงแต่งกรรมเป็นมาร (อภิสังขารมาร) มนุษย์มีเทพบุตรเทพธิดาเป็นมาร (เทพบุตรมาร) และมนุษย์มีความตายเป็นมาร (มัจจุมาร)

โดยเฉพาะมารตัวสุดท้าย ผู้บรรยายได้นำพาชีวิตพ้นจากบ่วงของมารดังกล่าวมาแล้วสองครั้ง ผู้ที่พัฒนาจิตจนเข้าถึงธรรมที่ปฏิบัติได้แล้ว จะเกิดปัญญาสูงสุดที่เห็นการแยก रूप แยกนามได้ชัดเจนมาก นามที่เคลื่อนออกจากรูปนี้แล้ว หากไม่กลับคืนเข้าสู่รูปเดิม นี่คือการตาย

ผู้บรรยายยังโชคดี ที่นามยังหวนคืนกลับเข้าสู่ร่างเดิม จึงได้มีโอกาสมาบอกเล่า ให้ผู้ที่มิได้มีประสบการณ์เช่นนี้ได้รับรู้ ได้เห็นชัดเจนว่านามมีลักษณะเป็นเช่นไร เมื่อได้เห็นนามแยกออกจากรูปแล้วทำให้ไม่กลัวความตาย ใช้จิตที่เห็นแจ้งตามดูกระบวนการตายของตัวเอง จึงได้พบสัจธรรมว่า รูปนามนี้คือรูปขันธ์และนามขันธ์ รูป ประกอบขึ้นด้วย ดิน น้ำ ไฟ ลม จะมีการผันแปร คือ ลมที่หายใจเข้าสู่ร่างกาย และลมที่ปล่อยออกจากร่างกาย จะค่อยๆ อ่อนลงๆ แล้วตามด้วยไฟ (พลังงาน)

จะค่อยๆ อ่อนลงๆ น้ำจะพรั่งพรู แยกย้ายออกจากร่างกาย เหลือแต่ดิน ซึ่งเป็นของแข็งกองไว้ แล้วแตกสลายเป็นหน่วย ย่อยๆ กองอยู่กับพื้น เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย จิตที่ละเอียดอ่อน และมีความตั้งมั่น ตามดูตามรู้เห็นความเป็นไปของกระบวนการ ต่างๆ ของรูปนาม จนกระทั่งที่สุด ได้เห็นดิน น้ำ ไฟ ลม ต่างกลับคืนมาเป็นร่างกายเหมือนเดิม มีความแข็งแรงเหมือน เดิม และยังคงเป็นร่างให้จิตใช้ทำประโยชน์เผยแผ่ความจริง ในพุทธศาสนามาถึงปัจจุบันนี้ รวมเวลาที่ผ่านมานานถึง ๓๕ ปีเศษแล้ว

ได้ระลึกถึงพระมหากรุณาคุณของพระพุทธเจ้าที่มอบ ธรรมวินัยให้กับชาวโลก และผู้บรรยายได้นำเอาธรรมวินัย มาสติไว้กับใจตัวเองอยู่ทุกขณะตื่น และยังได้แสดง ความ กตัญญูกตเวที ด้วยการเผยแผ่ธรรมวินัยให้แพร่ออกไปกว้าง ไกล ด้วยการใช้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ช่วย ทั้งๆ ที่ตัวเอง อยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ได้ระลึกถึงคุณของแผ่นดินที่ทำให้เรา ได้อยู่อาศัยอย่างสะดวกสบายและมีความสุข จึงได้ตอบแทน คุณ ด้วยการทำตัวเป็นคนดีของแผ่นดินเกิด นับพันปัญหาที่ ถามผ่านทางเว็บไซต์ ผู้ถามปัญหาล้วนมีอุปการคุณที่ทำให้ ผู้ตอบปัญหาได้พัฒนาสติปัญญาของตัวเองให้เพิ่มมากขึ้น ผู้ถามปัญหาจึงเปรียบได้ดังครูผู้มีพระคุณ บางครั้งที่ปัญหามี เข้ามาจำนวนมาก ผู้ตอบปัญหาจำเป็นต้องตื่นลุกขึ้นกลางดึก เพื่อตอบปัญหาให้คั่งค้าง ทั้งนี้เพื่อเป็นการตอบแทนคุณท่าน

ถึงตอนนี้จะพูดถึงเรื่องความตาย ที่คนในสังคมบอกว่า เป็นเรื่องอับมงคล แท้จริงในทางธรรมถือว่าเป็นเรื่องมงคล เพราะทำให้เราไม่ประมาทในวันข้างหน้า เมื่อเราต้องเกิดอีก ก็ต้องมีความแก่เป็นธรรมดา เมื่อแก่แล้วก็ต้องตายเป็นธรรมดา เหล่านี้เป็นสิ่งแน่นอน เป็นสัจธรรมที่ทุกคนเมื่อเกิดมาแล้ว ต้องเป็นไปตามนี้

มนุษย์เป็นสัตว์โลกชนิดหนึ่งที่มีชีวิตประกอบขึ้นด้วยรูป และนาม การเกิดของสัตว์มีอยู่ ๔ ประเภท ตามที่พระพุทธเจ้า ได้ตรัสไว้ คือ เกิดในครรภ์ เกิดในไข่ เกิดในที่ชื้นแฉะ และ เกิดโดยวิธีโอปปาติกะ คือ ผุดมีขึ้นเป็นตัวเต็มวัยทันที

ในฐานะที่ผู้บรรยายเป็นนักวิทยาศาสตร์ ปรากฏการณ์ใด ที่เกิดขึ้นแล้ว ต้องพิสูจน์หาความจริง หรือหาความสัมพันธ์ ระหว่างเหตุและผลนั่นเอง การเกิดในครรภ์นี้ ทางวิทยาศาสตร์ ยอมรับว่าเป็นความจริง เพราะผลที่เกิดขึ้นสามารถสัมผัสได้ด้วยระบบประสาทของร่างกาย สัตว์ที่เกิดในไข่ เช่น เป็ด ไก่ หรือสัตว์เลื้อยคลานบางชนิด มีการเกิดเช่นนี้จริง และจาก ประสบการณ์ของผู้บรรยาย ไม่เคยพบว่ามนุษย์มีการเกิดใน ทำนองนี้ แต่การเกิดของมนุษย์ในที่ชื้นแฉะมีจริง ดังตัวอย่าง ของพระนางพทุมวดี (อดีตพระอุบลวรรณาภิษุณี) ที่อุบัติขึ้น ในดอกบัวใหญ่ ที่สระน้ำใกล้กับอาศรมของพระฤๅษีและโอรส ของพระนางอีกจำนวนหนึ่ง ได้เกิดในที่ชื้นแฉะเช่นกัน และวิธี สุดท้าย มนุษย์สามารถเกิดโดยวิธีโอปปาติกะ คือ ผุดขึ้นมา

และโตเต็มวัยในทันใด หากท่านผู้ฟังไม่เข้าใจผิด คิดว่าผู้บรรยายเพื่อหรือเพี้ยน ผู้บรรยายบอกว่าจากประสบการณ์ตรงได้พบว่า มนุษย์มีการเกิดโดยวิธีโอปปาติกะ มีจริง เป็นจริง วิธีพิสูจน์การเกิดในลักษณะนี้ สามารถทำได้โดยการพัฒนาจิต (สมถภาวนา) ให้เข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิระดับฌาน เมื่อจิตถอนออกจากความทรงฌาน ให้อธิษฐานขอเห็นการเกิดของมนุษย์โดยวิธีโอปปาติกะ ก็สามารถสัมผัสได้ด้วยจิตที่มีความถี่คลื่นที่พัฒนาดีแล้ว

ผู้บรรยายมีพื้นฐานมาทางด้านวิทยาศาสตร์ที่ยอมรับในเหตุผล ได้พิสูจน์และได้พบมาด้วยตัวเอง จึงบอกเล่าให้ผู้ฟังได้ทราบ ดังนั้น การอุบัติของมนุษย์ สามารถกล่าวโดยสรุปได้ว่าเกิดขึ้นได้ ๓ วิธี คือ เกิดในครรภ์ เกิดในที่ชื้นแฉะ และเกิดโดยการโอปปาติกะ

มนุษย์เกิดมาแต่ละภพชาติย่อมมีการทำกรรมด้วยกันสามทาง คือ มโนกรรม วจีกรรม และกายกรรม และในธรรมชาติมนุษย์และสัตว์ยังต้องดำเนินไปตามกำหนดหรือกฎของธรรมชาติอยู่ อย่างน้อย ๓ กฎ ดังที่จะได้เรียนให้พระคุณเจ้าทั้งหลายได้ทราบต่อไป

กฏธรรมชาติ

กฎข้อที่ ๑ กฎธรรมชาติ

ที่เรียกว่า **สามัญลักษณะ** คือสรรพสิ่งเมื่อเกิดขึ้นแล้วย่อมมีการแปรเปลี่ยน คงทนอยู่ไม่ได้ และเป็นสิ่งที่ไม่ใช่ตัวตนแท้จริง หรือคือดับสลายไปในที่สุด ซึ่งบางท่านสมมติเรียกกำหนดอันแน่นอนตายตัวเช่นนี้ว่า **กฎไตรลักษณ์** ความเป็นไปใน ๓ ลักษณะนี้ หากเกิดขึ้นในห้วงเวลาสั้นๆ ก็สามารัรู้เห็นเข้าใจได้ด้วยประสาทสัมผัส แต่ในหลายกรณี สิ่งๆ ที่ดำเนินไปตามกฎไตรลักษณ์ต้องใช้เวลายาวนาน เกินห้วงอายุขัยของมนุษย์ มิสามารถสัมผัสได้ด้วยระบบประสาทสัมผัส แต่จิตที่พัฒนาดีแล้วสามารถสัมผัสได้

ตัวอย่างเช่น บุคคลที่มีนิวาสสถานอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ตั้งแต่เกิดจนตายก็ยังเห็นว่าดอยสุเทพยังคงมีอยู่ มิได้หายไปไหน แต่สามารถเห็นการแปรเปลี่ยนของดอยสุเทพมีจริงเป็นจริง ลักษณะของดอยสุเทพในปัจจุบัน ไม่เหมือนกับดอยสุเทพในครั้งที่ยังเป็นเด็กตัวเล็กๆ ดอยสุเทพที่เห็นด้วยตาเนื้อตาหนัง แม้บุคคลตายลงไปแล้ว ดอยสุเทพยังคงมีอยู่ หากผู้ใดพัฒนาจิตให้เข้าถึงความทรงจำได้ ย่อมเห็นการเกิด - ดับของสรรพสิ่งมีจริงเป็นจริง แม้แต่ดอยสุเทพที่เห็นด้วยตาเนื้อตาหนัง ก็ต้องเป็นไปตามกฎไตรลักษณ์เช่นกัน คือครั้งหนึ่งมีดอยสุเทพเกิดขึ้น แล้วในที่สุด เมื่อกาลเวลาผ่านไปยาวนาน ดอยสุเทพไม่มีอยู่จริง คือต้องดับสลายไป ตามกฎไตรลักษณ์นั่นเอง

กฎข้อที่ ๒ กฎแห่งกสส

ดังที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้นว่า มนุษย์สามารถทำกรรมได้ ๓ ทาง ทำกรรมด้วยการคิด เรียกว่า **มโนกรรม** ทำกรรมด้วยการพูด เรียกว่า **วจีกรรม** และทำกรรมด้วยการกระทำทางกาย เรียกว่า **กายกรรม**

วจีกรรม พระคุณเจ้าสามารถรู้ได้ด้วยระบบประสาท คือ ใช้โสตประสาทเป็นตัวชี้วัดว่า บุคคลพูดดีหรือพูดไม่ดี มีหูเป็นเครื่องชี้วัด การกระทำของบุคคล ที่เรียกว่า กายกรรม พระคุณเจ้าสามารถรู้ได้ด้วยการทำงานของระบบประสาททางตา (จักขุประสาท) คือมีตาเป็นเครื่องชี้วัด ส่วนมโนกรรมนั้น บุคคล

ที่นั่งอยู่เฉยๆ แต่จิตกำลังคิดสิ่งใดอยู่ หรือไปทำอะไรมา ระบบประสาททางหู ทางตา มีอาจวัดได้ หากพระคุณเจ้าประสงค์จะพิสูจน์ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ หรือไปทำอะไรมา ต้องใช้จิตที่พัฒนาดีแล้วเป็นตัวสัมผัส คำว่าพัฒนาดีแล้ว ในที่นี้หมายถึง ต้องเจริญสมถภาวนา จนจิตเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิระดับฌาน เมื่อถอยจิตออกจากความทรงฌาน หนึ่งในอภิญญา ๕ นั่นคือ เจโตปริยญาณ สามารถหยั่งรู้ความคิดของผู้อื่นได้

ในสมัยที่ผู้บรรยายไปฝึกกรรมฐานอยู่กับท่านเจ้าคุณโชดก ผู้บรรยายคิดสิ่งใด ท่านเจ้าคุณฯ สามารถหยั่งรู้ได้ รวมถึงการกระทำใดๆ ที่ล้นหล้นตา ท่านฯ รู้ไปหมด อาทิ ยืนปัสสาวะ ท่านฯ บอกว่าเป็นพระต้องนั่งปัสสาวะ จันอาหารร่วมวงกับท่านฯ คำไหนฉันแล้วรู้สึกว่าร่อย ท่านฯ สอนให้กำหนดว่า “ร่อย หนอๆๆ” รวมถึงการคิดหนีออกจากวัด เพื่อไปอยู่กับท่านพุทธทาสที่สวนโมกข์ ท่านฯ ก็รู้อีก ด้วยเจโตปริยญาณที่ท่านฯ มี

ท่านฯ ได้สอน “จะหนีไปที่ไหนในโลกนี้ ย่อมหนีใจตัวเองไม่พ้น ต้องอยู่แล้วสู้สิ”

ท่านเจ้าคุณโชดกได้สอนวิธีแก้ปัญหาที่ใจคิดหนี ด้วยการบริกรรมว่า “คิดหนีหนอๆๆ” จนในที่สุดใจที่คิดหนี (มโนกรรม) ดับไป จึงยังคงอยู่ปฏิบัติธรรมกับท่านฯ ต่อไป จนครบกำหนดตามที่อธิษฐานไว้ เจโตปริยญาณเป็นความพิเศษ

ที่เป็นความเฉพาะตน (ปัจเจกัตถ์) คือรู้ได้ด้วยจิตของผู้ที่เข้าถึงความทรงฦานแล้วเท่านั้น คนที่มีจิตเข้าไม่ถึงความทรงฦาน ย่อมไม่สามารถรู้ได้

สรุปว่าการกระทำหรือกรรมที่มนุษย์ทำมีอยู่สิบสองชนิด สรุปลงได้ว่าใครทำดี ย่อมได้รับผลดีตอบแทน ใครทำกรรมไม่ดี เมื่อกรรมให้ผล ย่อมต้องเสวย หรือชดใช้ผลแห่งการกระทำที่ไม่ดีนั้น

กฎข้อที่ ๓ การกำหนดกิจของจิต

เรื่องนี้ทางวิทยาศาสตร์ยอมรับว่า ที่ใดมีพลังงานเกิดขึ้น ที่นั้นย่อมมีการทำงานได้ สิ่งที่พระคุณเจ้าได้ยินได้ฟังถึงคำกล่าวที่ว่า “จิตเป็นนาย กายเป็นบ่าว รับใช้จิต” คำกล่าวเช่นนี้จะเป็นความจริงหรือไม่จริง ต้องพิสูจน์ด้วยตัวเองว่า จิตสั่งสมองให้คิด จิตสั่งปากให้พูด จิตสั่งร่างกายให้กระทำตามที่จิตต้องการ พระคุณเจ้าต้องวิเคราะห์ดูว่า คนที่ยังมิได้ตาย หรือคนที่ยังมีจิตอยู่กับร่างกาย สามารถใช้ร่างกายทำในสิ่งที่จิตต้องการ ส่วนคนที่ตายไปแล้ว หมายถึง จิตปฏิเสธที่จะอยู่กับร่างกายนี้ จิตได้ออกจากร่างกายนี้ เพื่อไปหาร่างใหม่อยู่อาศัย ร่างกายนี้จึงถูกทิ้งไว้เป็นศพ ทำอะไรไม่ได้ ไม่มีอาการเคลื่อนไหวใดๆ เกิดขึ้น ดังนั้น ขณะที่จิตยังคงอยู่กับร่างกาย จึงทำหน้าที่ได้เป็น ๓ รูปแบบดังนี้

(๑) จิตรับสิ่งกระทบภายนอก (รูป เสียง กลิ่น รส สิ่งสัมผัสกายและสิ่งที่ใจรู้) เข้าปรุงเป็นอารมณ์

(๒) จิตสังร่างกาย คือสั่งสมองให้คิด สั่งปากให้พูด และสั่งอวัยวะของร่างกาย ให้ทำในสิ่งที่จิตต้องการ

(๓) จิตสั่งสมผลของการกระทำไว้เป็นสัญญา คือจดจำอารมณ์ที่เคยเกิดขึ้นกับจิตไว้ เมื่อใดที่จิตรับกระทบกับสิ่งที่เคยเกิดขึ้นมาก่อน จึงสามารถยังรู้อารมณ์ที่เคยเกิดขึ้นมาก่อนได้

พระคุณเจ้าเคยมีประสบการณ์ในอารมณ์เช่น สิ่งกระทบดี ย่อมทำให้เกิดเป็นอารมณ์ดี สิ่งกระทบไม่ดี ย่อมทำให้เกิดเป็นอารมณ์ไม่ดี ทั้งอารมณ์ดีและอารมณ์ไม่ดี ถูกเก็บสั่งสมไว้ในดวงจิตนับครั้งไม่ถ้วน

ตัวอย่างเช่น ตาเห็นภาพสวยๆ ย่อมเกิดเป็นอารมณ์ดี ตาเห็นภาพไม่สวยงาม ย่อมเกิดเป็นอารมณ์ไม่ดี อากาศเย็น สัมผัสกับผิวร่างกาย ย่อมทำให้เกิดอารมณ์ดี อากาศร้อน สัมผัสผิวร่างกาย ย่อมทำให้เกิดเป็นอารมณ์ไม่ดี ได้ยินเสียงสรรเสริญเข้าทางหู ทำให้เกิดเป็นอารมณ์ดี ได้ยินเสียงก่นด่า ทำให้เกิดเป็นอารมณ์ไม่ดี ฯลฯ นี่คือการทำหน้าที่ของจิตตามข้อ (๑)

จิตที่มีอารมณ์ดีย่อมสั่งสมองให้คิดดี สั่งปากให้พูดดี และสั่งร่างกายให้ทำดี นี่คือการทำหน้าที่ของจิตตามข้อ (๒)

จิตที่ไปประลึกรู้ถึงประสบการณ์ที่ผ่านมาในอดีต หรือการ
เสวยวิบากของกรรม นี่คือการกระทำหน้าที่ของจิตตามข้อ (๓)

ด้วยเหตุนี้ การทำหน้าที่ของจิตทั้ง ๓ อย่าง จึงมีผล
ต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ โดยเฉพาะหน้าที่ที่ ๓ จิตทำหน้าที่
เก็บสังสมผลของกรรมไว้ นับไม่ถ้วน (อนันต์) ทำให้จึงรู้ว่า
ผลกรรมในดวงจิตมีอนันต์ เพราะตอนผู้บรรยายไปพิสูจน์
สังขารได้พัฒนาจิต จนเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิสูงสุด
คือสมาธิระดับฌาน พอจิตถอนออกจากความทรงจำแล้ว
ได้ไปเห็นภาพภูมิหลังของตัวเอง ด้วยอภิญญา ตัวที่เรียกว่า
บุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้เห็นการเวียนตายเวียนเกิดของ
ตัวเอง ย้อนหลังไปนับภพชาติไม่ถ้วน และในแต่ละชาติที่เกิด
เป็นรูปนาม ได้ทำกรรมและสังสมผลของกรรมไว้มาก และยัง
เห็นการเวียนตายเวียนเกิดไม่รู้จบด้วยแล้ว ผลของกรรมที่ทำ
สังสมไว้ในดวงจิต จึงมีเหลือคณานับ ขณะไปพิสูจน์สังขารได้
บวชเป็นภิกษุ ถึงกับน้ำตาหยด ด้วยมาระลឹกว่า ทำไมตัวเอง
จึงโง่อย่างนั้น ได้เห็นการเกิดแล้วดับของรูปขันธ์ ซ้ำแล้วซ้ำอีก
แต่นามขันธ์ไม่เคยดับเลย ทั้งนี้เป็นเพราะยังมีกิเลสสังสมอยู่
ในดวงจิต หรือกิเลสมีอำนาจครอบครองนามขันธ์อยู่อย่าง
เหนียวแน่น การโคจรของจิตเพื่อไปหาว่างใหม่อยู่อาศัย แล้ว
ทำให้เกิดเป็นรูปนามอยู่ในภพต่างๆ อย่างไม่รู้จบ เรื่อยมา
จนถึงทุกวันนี้ ด้วยเหตุนี้ จึงได้กล่าวว่า จิตได้เก็บสังสม
ข้อมูลกรรมมาอนันต์ เก็บข้อมูลกรรมไว้มากมายมหาศาล

ในครั้งพุทธกาล มีพระสาวกของพระพุทธเจ้าอยู่ ๔ องค์ ที่เป็นมหาอภิญญา สามารถระลึกชาติหนหลังได้ยาวไกลถึง ๑ อสงไขย กับอีก ๑๐๐,๐๐๐ กับ ได้แก่ พระมหาโมคคัลลานะ พระสารีบุตร พระพากุลละ และพระยโสธรา พระอรหันต์ที่ทรงอภิญญาทั้งหลาย ไม่สามารถระลึกชาติย้อนหลังไปได้ไกล หรือได้มากเท่ากับผู้ทรงมหาอภิญญา จากเรื่องที่บอกเล่าให้ฟัง จะเห็นได้ว่า จิตมีความมหัศจรรย์ สามารถเก็บข้อมูลกรรมไว้มากเป็นอนันต์ ยิ่งเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยแล้ว ไม่ต้องพูดถึง ข้อมูลกรรมในดวงจิตซึ่งเก็บบันทึกไว้ได้ ไม่มีจำกัด

จากหน้าที่ของจิตทั้ง ๓ อย่างนั้น พระคุณเจ้าต่างทำกรรมและสั่งสมผลกรรมไว้ในดวงจิตมหาศาล ถ้าจิตสั่งสมกรรมไม่ดี (อกุศลกรรม) เมื่อกรรมไม่ดีให้ผล ก็จะทำให้ผลเป็นบาปตรงกันข้าม ถ้าจิตสั่งสมกรรมดี (กุศลกรรม) เมื่อกรรมดีให้ผล ก็จะทำให้ผลเป็นบุญ บุญและบาปที่มีอยู่ในดวงจิต เมื่อให้ผลแล้ว ย่อมกระทบถึงการดำเนินชีวิต บุคคลผู้เกิดมาแล้ว มีชีวิตดำเนินไปสะดวกราบรื่นและมีความสุข นั่นคืออานิสงส์ของบุญ ตรงกันข้าม บุคคลเกิดมาแล้ว มีชีวิตดำเนินไปไม่สะดวก ไม่ราบรื่น และมีความทุกข์ นั่นคืออานิสงส์ของบาปให้ผล ผู้ทำกรรมไม่ดีไว้ก่อนแล้ว จะต้องเสวยผลของอกุศลวิบากนั้น

ในทุกวันนี้ผู้บรรยายต้องตอบปัญหาให้กับคนจำนวนมาก ปัญหาต่างๆ ที่ถามเข้ามานั้น ล้วนเป็นความทุกข์ที่บุคคลได้

ทำกรรมไม่ดีไว้ก่อนแล้ว ให้ผลเป็นความขัดข้อง และทำให้
ไม่สบายกาย ไม่สบายใจ ผู้บรรยายจึงต้องแก้ปัญหาก็ ด้วยการ
เสนอแนะให้ชดใช้ผลของกรรม จนกว่าจะจบสิ้น หรือ
ทำบุญใหญ่ หรืออุทิศผลบุญ ใช้หนี้เจ้ากรรมนายเวร ส่วน
กรรมใดที่ยังไม่ให้ผล ต้องทำดีที่เป็นบุญอยู่เสมอ เพื่อหนี
หนี้กรรมเวรมีให้ตามทัน หรือแม้กระทั่งการพัฒนาจิตให้พ้น
ไปจากการเวียนตายเวียนเกิดในวัฏฏะ หนี้เวรกรรมที่เหลื
ตกค้างอยู่ในดวงจิต ย่อมตามให้ผลไม่ทัน จึงเป็นอโหสิกรรม
ไปโดยปริยาย

ปัญหาต่างๆ ที่คนจำนวนมากถามเข้ามา ให้ผู้บรรยายได้
ชี้แนะแนวทางแก้ปัญหาก็ เป็นเพราะเขาเหล่านั้น เป็นผู้รู้ไม่
จริงแท้ เมื่อเอาปัญญาที่ไม่จริงแท้มาส่งผ่านทางให้กับชีวิต จึง
เกิดเป็นความผิดพลาด ประพฤติอกุศลกรรมให้เกิดขึ้น และ
สั่งสมอยู่ในดวงจิตของตัวเอง เมื่อกรรมให้ผลเป็นอกุศลวิบาก
ปัญหาต่างๆ จึงได้เกิดตามมา ให้ชีวิตดำเนินไปไม่สะดวก ไม่
ราบรื่น และเป็นทุกข์

ผู้ที่รู้จริงแท้ในพุทธศาสนา ได้แก่พระอริยบุคคล หรือ
พระคุณเจ้าที่ปฏิบัติสมถกรรมฐานและวิปัสสนากรรมฐาน จน
เข้าถึงปัญญาเห็นถูกตามธรรม หรือที่นักปฏิบัติธรรมนิยม
เรียกกันว่าปัญญาเห็นแจ้งได้แล้ว จึงจะสามารถเรียกได้ว่า
พระคุณเจ้าเป็นผู้รู้จริงแท้ ปัญญาเช่นนี้ สามารถรู้เห็นเข้าใจ
ความจริง (เหตุผล) ขั้นสูงสุดที่เรียกว่า **ปรมัตถสัจจะ** เป็น

ความจริงที่ไม่เื่องด้วยกาลเวลา แม้กาลเวลาจะผ่านไปยาวนาน
เท่าใด ความจริงจะยังคงเป็นจริงตลอดไป อีกพันปีหมื่นปีแสนปี
ก็มีอาจแปรเปลี่ยนไปเป็นความไม่จริงได้ ปัญญาเห็นแจ้ง
จึงมีคุณ สามารถนำมาใช้ส่องทางให้กับชีวิต ได้ดำเนินไป
อย่างสะดวกราบรื่น และมีแต่ความสุข

เตรียมตัวก่อนตาย

ในครั้งที่ผู้บรรยายไปปฏิบัติธรรม อยู่ที่วัดมหาธาตุฯ ยาวนานถึง ๓๐ วัน ก็ได้ปัญญาเห็นถูกตามธรรมมาส่งนำทางให้กับชีวิตของตนเอง และยังได้ใช้ส่งนำทางชีวิตให้ผู้อื่นอีกด้วย จากวันนั้น ที่วัดมหาธาตุฯ จนมาถึงวันนี้ ที่มาบอกเล่าให้พระคุณเจ้าได้ทราบ ก็ได้ไปปฏิบัติธรรมที่ไหนอีกเลย อะไรที่เผลอเกี่ยวกับชีวิตไม่มีอีกแล้ว แม้ตำราคัมภีร์มิได้เขียนบอกไว้ก็สามารถหยั่งรู้เหตุผลที่เป็นจริงแท้ได้ นี่คือสิ่งที่อยากจะบอกกล่าวให้พระคุณเจ้าทราบว่า กฎธรรมชาติทั้ง ๓ กฎ อันได้แก่ กฎไตรลักษณ์ กฎแห่งกรรม และกฎการทำหน้าที่ของจิต มีผลกระทบอย่างมาก ต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์

ตอนนี้ผมจะพูดถึงการเตรียมตัวก่อนตาย ตราบใดที่กิเลสยังมีอำนาจครอบครองใจ บุคคลตายแล้ว ต้องไปเกิดอีกแน่นอน จะไปเกิดอยู่ในภพภูมิใด ก็ขึ้นอยู่กับแรงผลักดันของกรรม ที่ทำสั่งสมไว้ในดวงจิต ขณะที่บุคคลนั้นยังมีชีวิตหรือมีจิตอยู่กับรูปขันธ์นี้

การเตรียมตัวก่อนตายของคน ในครั้งที่พระพุทธเจ้ายังมีพระชนม์ (พุทธกาล) มีบุคคลที่เตรียมตัวก่อนตายอยู่หลายคน ที่อยากจะยกขึ้นมากล่าวถึงในที่นี้ เพื่อให้พระคุณเจ้าได้เห็นว่าคุณคนต่างๆ เหล่านั้น เขาเตรียมตัวกันอย่างไร เพราะในวันข้างหน้า เราต้องตายแน่ๆ พอตายแล้ว จิตวิญญาณต้องละทิ้งรูปขันธ์เดิม แล้วโคจรไปเข้าอยู่อาศัยในรูปขันธ์ใหม่ สิ่งที่สำคัญก็คือว่า รูปขันธ์ใหม่ที่จิตเข้าไปอยู่อาศัย เป็นรูปขันธ์อยู่ในภพภูมิใด หากรูปขันธ์ใหม่อยู่ในสุคติภูมิ ซึ่งได้แก่ ภูมิอันเป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ เทวดา และพรหม มีความสุขจากการเสวยกามหยาบ มีความสุขจากการเสวยกามที่เป็นทิพย์ และมีความสุขจากการเสวยฌานสมบัติ สุขอันละเอียดประณีต และยืนยาวนานนับกับ ทรงกันข้าม หากรูปขันธ์ใหม่ที่จิตเข้าไปอยู่อาศัยเป็นรูปขันธ์ที่อยู่ในทุคติภูมิ อันได้แก่ สัตว์เดรัจฉาน สัตว์เปรต สัตว์อสุรกาย และสัตว์นรก ตาเนื้อตาหนังสัมผัสกับสัตว์กายหยาบได้ด้วยการทำงานของระบบประสาท จึงสามารถ มองเห็นว่าสัตว์มนุษย์มีจริง สัตว์เดรัจฉานมีจริง แต่สัตว์ที่ถือกำเนิดในภพภูมิอื่น เป็นสัตว์ที่มีรูปขันธ์ละเอียด เป็นสัตว์กายทิพย์ ระบบประสาทไม่สามารถสัมผัสได้ แต่สัมผัส

ได้ด้วยการทำงานของพลังงานจิตที่พัฒนาดีแล้ว

พระคุณเจ้ารูปใดประสงค์จะพิสูจน์ว่า สัตว์กายทิพย์มีอยู่จริงในวัฏฏะ พระคุณเจ้าต้องเจริญสมถภาวนา จนจิตเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิแน่นแน (อัปปนาสมาธิ) หรือที่เรียกว่าสมาธิระดับฌาน เมื่อจิตถอยออกจากความทรงฌานแล้ว อธิษฐาน ขอเห็นสัตว์ที่มีรูปขันธ์เป็นทิพย์ ทิพพจักขุ อันเป็นหนึ่งในอภิญญา ๕ ย่อมสัมผัสกับสัตว์ที่มีกายทิพย์ได้ ดังที่พระพุทธโคดมนำพระนันทะ ไปดูนางฟ้าในดาวดึงส์ หรือในกรณีที่พระมหาโมคคัลลานะ ขึ้นไปพบกับกัณฐกเทพบุตรในดาวดึงส์ หรือขึ้นไปพบกับตีสสมหาพรหมในพรหมโลกชั้นมหาพรหมภูมิ ฯลฯ เหล่านี้เป็นจริงมีจริง และสัมผัสได้ด้วยปัญญาสูงสุด (โลกียอภิญญา) ของผู้ที่พัฒนาจิตได้จริง

ที่นี้กลับมาพูดถึงเรื่องที่ว่า เมื่อบุคคลทิ้งรูปขันธ์แล้ว หมายถึง จิตทิ้งรูปขันธ์ไว้กับโลก แต่ตัวของจิตที่ยังมีกิเลสค้างคาอยู่ภายใน ยังต้องแสวงหารูปขันธ์ใหม่อยู่อาศัย จิตวิญญาณจะโคจรไปสู่ภพใหม่ ตามแรงผลักดันของกรรมที่มีอยู่ภายใน ถ้าเป็นกรรมไม่ดี ย่อมผลักดันจิตวิญญาณให้โคจรไปสู่อบายภูมิ และเข้าอยู่อาศัยในรูปขันธ์ใหม่ ตรงกันข้ามหากจิตวิญญาณถูกกรรมดีผลักดัน จิตวิญญาณย่อมโคจรไปสู่สุคติภูมิ

ดังนั้น บุคคลผู้หวังความสบาย ผู้หวังความสุข จึงไม่ควรประมาทในการทำกรรม เพราะผู้ใดทำกรรมสำเร็จลงแล้ว

ผลของกรรมมิได้สูญเปล่า ดังที่คนรู้ไม่จริงพูด แต่ผลของกรรม จะถูกเก็บสั่งสมอยู่ในจิตของผู้ทำกรรมนั่นเอง สิ่งที่คุณคิด ได้พูด ได้ทำอยู่ในทุกวันนี้ มันมีผลถึงชาติใหม่ หรือภพภูมิ ใหม่ที่เราต้องไปเกิด

วันนี้จึงได้มาบอกว่า การเตรียมตัวก่อนตายมีผลต่อชีวิต ของบุคคลแน่นอน บุคคลสามารถดูผลของกรรมในชาติ ปัจจุบันนี้ได้ ผู้ใดเคยทำกรรมไม่ดีไว้มากในอดีต บาปอกุศล ย่อมถูกเก็บสั่งสมอยู่ในดวงจิต และส่งผลมาจนถึงชาติปัจจุบัน ทำให้ชีวิตมีอุปสรรคขัดขวาง มีปัญหาให้ต้องแก้ไข และไม่มี ความสุข เช่น เจ็บไข้ได้ป่วย มีโรคประจำตัว มีปัจจัยติดขัด ไม่พอใช้สอยหรือเฝ้าระวังรักษา คนในสมัยนี้เป็นโรคมะเร็ง กันมาก เป็นโรคหัวใจกันมาก เป็นนิ่วกันมาก สิ่งเหล่านี้เป็น ผลสืบเนื่องมาจากบาปอกุศลที่สั่งสมไว้ในดวงจิตของผู้ทำกรรม ไม่ดีไว้ในอดีต

ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ที่แสดงให้เห็นผลของกรรมไม่ดี ทำให้ มีอายุสั้น ดังที่เป็นข่าวออกทางโทรทัศน์ ถึงศพที่ถูกทำแท้ง จำนวน ๒,๐๐๒ ศพ รูป - นามยังไม่คลอดออกมาจากท้อง ของแม่ ก็ต้องหมดอายุ เนื่องด้วยอดีตได้ประพฤติปาณาติบาต ไว้มาก จึงทำให้มีอายุสั้น คือยังมีได้คลอดออกจากท้องแม่ ยังไม่ได้ลืมหายใจ ก็ตายไปแล้ว นั่นแหละครับ เป็นผลที่ เกิดจากการทำบาปหนักไว้แต่อดีต บางคนคลอดออกมาจาก ท้องแม่แล้ว มีอายุอยู่ได้เพียงไม่กี่วันก็ต้องตาย แต่ถ้าผู้ใด

เว้นประพตติปาณาติบาต อายุในภพใหม่ย่อมยืนยาว และ
ไม่เป็นโรค สิ่งเหล่านี้เป็นเหตุเป็นผล อันเนื่องมาจากการกระทำ
(กรรม) ของบุคคล

ผู้บรรยายต้องถามพระคุณเจ้าว่า ทุกวันนี้ทุกขณะตื่น
มีศีลครบไหม บุคคลผู้เป็นฆราวาส และไม่ประมาทในการ
ทำกรรม ต้องเอาศีลห้าข้อมาคุมครองใจ ทั้งนี้เพราะจิตเป็นนาย
ร่างกายเป็นบ่าวรับใช้จิต ถ้านาย (จิต) มีศีล ๕ ข้ออยู่ครบ
เมื่อจิตสั่งร่างกาย (บ่าว) ให้ทำตามทีจิตต้องการ ย่อมสั่งให้กาย
ไม่ประพตติละเมิดศีล ๕ วาจาไม่ละเมิดศีล ๕ อย่างนี้ จึงจะ
เรียกว่า บุคคลผู้ไม่ประมาท ย่อมทำแต่กรรมดี กรรมที่ให้
ผลเป็นบุญเกิดขึ้น เช่นเดียวกัน สามเณรต้องมีศีล ๑๐ ข้อ
คุมใจ และภิกษุสงฆ์ต้องมีศีล ๒๒๗ ข้อคุมใจ

ผู้บรรยายจึงถามว่า แต่ละประเภทของบุคคลที่กล่าวถึง
มีศีลอยู่ครบทุกขณะตื่นไหม ถ้าประพตติศีลไม่ครบ ชีวิตนี้
ย่อมดำเนินไปอย่างยากลำบาก และยังเปิดทางให้ชีวิตหน้า
ดำเนินไปสู่การเกิดในภพภูมิต่ำอีกด้วย

ศาสนาพุทธซึ่งเป็นศาสนาของผู้จริง จึงไม่มีอะไรเกิดขึ้น
ด้วยความบังเอิญ คำว่า “อาจจะ” หรือ คำว่า “น่าจะเป็น” ย่อม
ไม่มีในพุทธศาสนา ทุกปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ล้วนมีเหตุที่
ทำให้เกิด และทุกเหตุที่บุคคลได้ทำแล้ว ด้วยกาย ด้วยวาจา
หรือด้วยใจ ย่อมมีผลเกิดตามมาแน่นอน ดังนั้น ผู้บรรยายจึง
ได้บอกว่า **ศีลเป็นสิ่งสำคัญ** ที่บุคคลผู้หวังความเจริญในชีวิต

ต้องรักษาไว้ หรือให้มืออยู่กับใจทุกขณะตื่น

ที่นี้มาดูคนที่มิชีวิตอยู่ในครั้งพุทธกาล การเตรียมตัวตายเขาเตรียมตัวกันอย่างไร ขอยกตัวอย่างขึ้นมากล่าวถึง คือ **อัมพปาลี** โสเภณีแห่งแคว้นวัชชี มีค่าตัวไม่แพงเท่าไร แยกที่ไปร่วมอภิรมย์กับอัมพปาลีแล้ว ต้องจ่าย ๕๐ กหาปณะ เมื่อเทียบกับเงินไทยในครั้งปัจจุบัน ก็ตกราว ๒๐๐ บาทต่อครั้ง หากย้อนกลับไปดูเมื่อ ๒,๐๐๐ กว่าปี ก็เป็นเงินมิใช่น้อย พระเจ้าพิมพิสารยังแอบเสด็จไปร่วมอภิรมย์กับนาง โดยประทับอยู่เสวยกามสุขนานถึง ๗ วัน อัมพปาลีปล่อยกายปล่อยใจ เสพกามสุขกับพระเจ้าพิมพิสาร จนมีผลให้นางตั้งครรภ์ และคลอดในเวลาต่อมา เป็นบุตรชาย ให้ชื่อว่า **วิมลโกณฑัญญะ** เมื่อเติบโตใหญ่ได้บวชเป็นภิกษุปฏิบัติธรรม จนบรรลุอรหัตตผล และได้อำนาจอาชีวะที่อัมพปาลีถือปฏิบัติเพื่อเลี้ยงชีพนั้น เป็น **มิจฉนาอาชีวะ** หากตายลงเมื่อใด จิตวิญญาณของแม่ต้องโคจรลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพนรก เพราะประพตติผิดศีลข้อ ๓ วิมลโกณฑัญญะสงสารแม่ จึงไปเทศน์ธรรมให้แม่ฟัง อัมพปาลีฟังเทศน์จากพระลูกชายแล้ว เกิดความเห็นผิด จึงเลิกอาชีวะโสเภณี แล้วหันมาบวชเป็นภิกษุณี ปฏิบัติธรรม ด้วยการพิจารณาความสวดยความงามของร่างกายของตัวเอง จนเห็นชัดว่า สังขารร่างกายเป็นของไม่เที่ยง และเห็นชัดถึงการแปรเปลี่ยนไปเป็นสิ่งที่ไม่สวยงาม และในที่สุด ไม่มีตัวตนที่แท้จริง ไม่สามารถบังคับควบคุมได้ จนในที่สุด นางได้เกิดความเป็นเพื่อนายในสังขารทั้งปวง และได้บรรลุอรหัตตผล หลังจาก

พิจารณาสังกรรมของร่างกายได้ไม่นาน

แสดงว่า อัมพาลีสามารถปิดบាយภูมิได้ อุกุศลกรรมที่ทำมาแต่อดีต ย่อมไม่สามารถผลักดันจิตวิญญาณของอัมพาลีให้ลงไปเสวยอกุศลวิบากในนรก และในที่สุด ดับรูปดับนามเข้าสู่นิพพาน จากตัวอย่างที่ยกขึ้นมาบอกเล่าให้ฟังนั้น แสดงว่าอัมพาลี หลังจากฟังธรรมจากพระลูกชายแล้ว จึงได้เตรียมตัวก่อนตาย อุกุศลกรรมที่เหลือทั้งหมด เป็นอันยกเลิกไปโดยปริยาย

คนที่สองที่เตรียมตัวก่อนตายคือ **นางสิริมา** โสภณีนีแห่งแคว้นมคธ ซึ่งมีค่าตัวแพงมาก ใครที่ได้ร่วมอภิรมย์กับสิริมา ต้องจ่ายค่าตัวให้นาง ถึงครั้งละ ๑,๐๐๐ กหาปณะ เมื่อเปรียบเทียบกับเงินบาทก็มีใช้น้อย วันหนึ่ง สิริมาได้ไปฟังธรรมจากพระโอรส จนเกิดความศรัทธาในธรรมที่พระพุทธองค์ตรัสสอน จึงได้ใช้จิตพิจารณาธรรมโดยแยกกาย (โยนิโสมนสิการ) จนจิตบรรลุความเป็นพระโสดาบัน ขณะยังอยู่ในเพศของฆราวาส เมื่อจิตบรรลุธรรม ที่ทำให้เป็นอริยบุคคลขั้นต้นแล้ว นางได้เลิกอาชีพการเป็นโสภณีนีอย่างเด็ดขาด แล้วหันมาบำเพ็ญทาน รักษาศีล เจริญจิตตภาวนา ต่อมานางได้ทิ้งชั้นรัศลาโลกไป เกิดเป็นสิริมาเทพนารีโสดาบัน อยู่ในสวรรค์ชั้นปรนิมิตตวสดี นี่แสดงว่า สิริมาได้ปิดบាយภูมิได้ ตายเกิดอีกไม่เกินเจ็ดชาติ ก็เข้าสู่นิพพาน และในเจ็ดชาตินั้น นางจะไม่ลงไปเกิดเป็นสัตว์ในอบายภูมิอีก นี่เป็นการเตรียมตัว

ก่อนตาย ที่ผู้มีอาชีพเป็นมิจฉาอาชีพะควรตระหนัก และเตรียมตัว ก่อนที่จะทิ้งขันธ์โลกนี้ไป

ตัวอย่างสุดท้าย ที่อยากจะบอกกล่าวพระคุณเจ้าก็คือ ตัวอย่างของพระสารีบุตร ผู้เป็นอัครสาวกเบื้องขวาของพระพุทธเจ้าฝ่ายปัญญา หลังจากบวชแล้วไม่นาน (๑๕ วัน) ก็บรรลุอรหัตตผล และดำเนินปฏิปทา ช่วยพระพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรม และเข้าสู่นิพพาน ในปีที่พระพุทธเจ้าทรงมีพระชนมายุได้ ๗๙ พรรษา

เช้าวันหนึ่งขณะที่พระสารีบุตรพัฒนาจิตเข้าสู่ความทรงฌาน หลังจากทีจิตออกจากความทรงฌานแล้ว จึงรู้ว่าอีก ๗ วันตัวเองจะต้องดับรูปดับนาม เข้าสู่นิพพาน จึงจัดการเก็บกวาดกุฏิให้เรียบร้อย แล้วจึงไปบอกบริวารให้ทราบ หลังจากนั้น จึงได้มาลาพระพุทธเจ้า เพื่อเข้าสู่นิพพาน พระพุทธเจ้าได้ตรัสถามว่า

พระพุทธเจ้า : สารีบุตร แล้วเธอจะไปนิพพานที่ไหน

พระสารีบุตร : กระผมจะกลับไปนิพพานที่บ้านเกิดของกระผม ที่เมืองนาลันทา แคว้นมคธ พระพุทธเจ้าข้า หลังจากทีพระสารีบุตรตอบแล้ว พระพุทธเจ้าทรงทราบด้วยพระญาณว่าพระสารีบุตรนี้ หวังจะกลับไปตอบแทนพระคุณของแม่ ก่อนทีจะดับรูปนามเข้านิพพาน พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า “จงรู้เวลาเกิดท่านสารีบุตร” (กาล์ ชานาหิ สารีบุตร)

เหตุที่พระสารีบุตรกลับไปนิพพานที่บ้านเกิด คืออุปติสส-
คาม เมืองนาลันทา เพราะนางสารีผู้เป็นแม่ มีลูกชายเป็น
พระอรหันต์หลายองค์ แต่นางสารียังมีมิจฉาจิต มี
ศรัทธาเคารพบูชาท่วมท้นมหาพรหมอย่างมาก ผมขออนุญาตบอก
พระคุณเจ้าว่า ผู้ใดยังมีความศรัทธาเคารพเลื่อมใสบูชาเทวดา
รวมถึงพรหมแล้ว ย่อมปฏิบัติธรรมไม่ก้าวหน้า ปฏิบัติแล้วไม่
สามารถนำจิตเข้าถึงธรรม ตรงกันข้าม ผู้ใดศรัทธาเคารพบูชา
ในคุณของพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ แล้วยังมีโอกาส
ปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงธรรมได้ หากเอาศีลที่บริสุทธิ์ลงคุมให้ถึงใจ

พระสารีบุตร หลังจากทูลลาพระพุทธเจ้าแล้ว ได้ออก
เดินทางพร้อมบริวาร จากวัดเชตวัน เมืองสาวัตถี ต้องใช้เวลา
เดินทางด้วยเท้า อยู่นาน ๗ วัน จึงถึงหมู่บ้านอุปติสสคาม เมือง
นาลันทา แคว้นมคธ ในห้วงเวลาเย็นๆ ขณะนั่งพักเหนื่อยอยู่
ใต้ต้นไทร ใกล้ทางเข้าบ้าน พระสารีบุตรได้พบกับหลานชาย
ที่ชื่อว่าอุปเวตตะ จึงได้แจ้งความจำนงค์ที่จะพักที่บ้านกับโยม
มารดาให้หลานชายทราบ พอนางสารี โยมมารดาทราบว่า
พระสารีบุตรจะมาขอพักที่ห้องที่ตนเกิด นางสารีจึงนึกเอาเอง
ว่า ลูกสารีบุตรจะลาสิกขา มาเป็นฆราวาส ก็ดีใจ จัดห้องหับให้
เรียบร้อย แล้วพระสารีบุตรจึงเข้าพักในห้องที่ตนเกิด ตกดึก
ในคืนวันนั้น เกิดอาการท้องร่วง ถ่ายออกมาเป็นเลือดอย่าง
ปัจจุบันทันด่วน พระจุนทะ (น้องชาย) และพระบริวาร ไป
ทำการพยาบาลอย่างใกล้ชิด พออาการทุเลาลง เทวดาองค์สำคัญๆ

ต่างลงมาเยี่ยมอาการอาพาธของพระสารีบุตรตามลำดับอันได้แก่ ท้าวจตุโลกบาลทั้งสี่ ท้าวสักกเทวราช ท้าวสุยามา ท้าวสันดุสิต ท้าวสุนิมมิตตะ ท้าวปรนิมมิตวสวัตดี และ ท้าวมหาพรหมเป็นองค์ท้ายสุด หลังจากที่เทวดาจำแลงกลับไปหมดแล้ว นางสารีได้ย่องเข้าไปหาลูก และถามถึงบุคคลต่างๆ ที่มาเยี่ยมไข้ลูก แต่ละคนที่มา มีแสงสว่างรอบกาย นั่นเป็นใครกันนะลูก พระสารีบุตรต่างบอกสถานะของแต่ละคนให้นางสารีทราบ ซึ่งรวมถึงคนสุดท้าย ที่มีแสงรอบกายสว่างที่สุดคือ ท้าวมหาพรหม ที่แม่กราบไหว้บูชาอยู่ทุกวันนี้แหละ นางสารีถึงกับอุทานออกมาว่า “ลูกแม่ใหญ่ถึงขนาดท้าวมหาพรหมต้องมาเยี่ยมเชียวหรือ” พระสารีบุตรตอบโยมแม่ว่า ใช่แล้วนางสารีจึงเกิดศรัทธาพระลูกชายอย่างมาก ถึงกับบอกว่าลูกทำได้อย่างไร สอนแม่บ้างสิ โยมมารดาฟังธรรมจากพระสารีบุตรแล้ว เกิดความเลื่อมใสยิ่งนัก และเมื่อพระธรรมเทศนาจบลงจิตของนางสารีได้บรรลุโสดาปัตติผล พระสารีบุตรได้ตอบแทนพระคุณของแม่อย่างดีที่สุด เป็นการเตรียมตัวตายให้นางสารีไม่ต้องนำพาชีวิตระหกระเหิน เวียนตายเวียนเกิดอยู่ในวัฏสงสารอีกต่อไป ด้วยเหตุแห่งความเห็นผิดของนาง

ในครั้งพุทธกาล ยังมีภิกษุรูปหนึ่งที่มีมากไปด้วยมิจฉาทิฎฐิ ภิกษุรูปนั้น ชื่อฉันทนิกิขุ ซึ่งอดีตคือคนเลี้ยงม้าของเจ้าชายลิหัตตะ ด้วยความคุ้นเคยกับเจ้าชายลิหัตตะ สมัยที่ยังเป็นเด็กตัวเล็กๆ และต่อมาได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ที่มีบริวารแวดล้อมรอบด้าน ทำให้ฉันทนิกิขุมีอัตตาเต็มที่ ได้กล่าววาจา

เสียดสีพระอัครสาวกทั้งสองและภิกษุอาวุโสอื่นอยู่เป็นประจำ
 ทั้งนี้เป็นด้วยเหตุที่ฉันนะได้ตามเสด็จเจ้าชายสิทธัตถะออก
 มหาภิเนษกรรมณ ซึ่งต่อมาได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า จึงทำให้
 ฉันนะเกิดความเห็นผิดว่า ตัวเองล้ำค่ากว่าผู้อื่น เพราะทำให้
 เจ้าชายสิทธัตถะได้ตรัสรู้ แม้จะได้รับฟังโอวาทจากพระโอรุสแล้ว
 ฉันนภิกษุก็ยังไม่สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองได้
 พระศาสดาจึงได้ตรัสกับภิกษุทั้งหลายว่า “ขณะเรายังมีชีวิตอยู่
 พวกเธอไม่อาจทำให้ฉันนภิกษุเปลี่ยนพฤติกรรมได้ ต่อเมื่อ
 เรานิพพานแล้วนั้นแหละ ฉันนภิกษุจึงจักกลับมาเป็นผู้มีความ
 เห็นถูก” และในวันสุดท้าย ก่อนที่พระพุทธเจ้าจะเสด็จดับขันธ
 ประนิพพาน พระพุทธเจ้าได้มีรับสั่งให้พระอานนท์เข้าเฝ้า และ
 ตรัสบอกโอวาทครั้งสุดท้ายอยู่ ๕ เรื่อง ซึ่งหนึ่งใน ๕ เรื่องนั้น
 คือ

พระพุทธเจ้า : หลังจากที่ตถาคตล่วงลับไปแล้ว ให้สงฆ์
 ลงพรหมทัณฑ์แก่ฉันนภิกษุ

พระอานนท์ : พรหมทัณฑ์ คืออะไร

พระพุทธเจ้า : พรหมทัณฑ์นั้น หมายถึง ฉันนภิกษุฟัง
 พุตได้ตามปรารธนา ภิกษุทั้งหลายไม่ฟังว่ากล่าว ไม่ฟังสั่งสอน
 (ไม่พุดด้วย)

หลังจากได้ประทานพระโอวาทเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว
 พระพุทธเจ้าได้เสด็จดับขันธปรินิพพาน กาลเวลาผ่านไปได้ ๓
 เดือน ได้มีปฐมสังคายนาพระธรรมวินัยขึ้นในถ้ำสัตตบรรณคูหา

ภูเขาวะการบรรพต เมืองราชคฤห์ แคว้นมคธ โดยมีพระอรหันต์
อภิญญา ๖ พร้อมปฎิสัมภิทาณ ๔ เข้าร่วมสังคายนาถึง
๕๐๐ รูป มีพระมหากัสสปะเป็นประธาน มีพระเจ้าอชาตศัตรู
เป็นศาสนูปถัมภก ใช้เวลาปฐมสังคายนา นานถึง ๗ เดือน
จึงแล้วเสร็จ

หลังจากนั้น พระอานนท์ได้แจ้งแก่หมู่สงฆ์ที่เข้าร่วม
ปฐมสังคายนาว่า “ก่อนที่จะตถาคตจะเสด็จดับขันธปรินิพพาน
ได้สั่งกับข้าพเจ้าไว้ว่า ให้สงฆ์ลงพรหมทัณฑ์แก่ฉันนิกษุ”
คณะสงฆ์ที่ได้ฟังพระอานนท์พูดเรื่องพรหมทัณฑ์ ก็ไม่เข้าใจ
จึงถามพระอานนท์ว่า “พรหมทัณฑ์นั้นเป็นอย่างไร ท่านอานนท์”
พระอานนท์ตอบว่า “พรหมทัณฑ์นั้น หมายถึง ไม่ว่ากล่าว ไม่
ดักเตือน ไม่พรั่นสอน และไม่คบหาสมาคมด้วย” พอหมู่สงฆ์
ที่มาร่วมกระทำปฐมสังคายนาเข้าใจเรื่องพรหมทัณฑ์แล้ว จึง
ได้กล่าวกับพระอานนท์ว่า “ดีละ ท่านอานนท์ ท่านนั้นแหละ
เหมาะที่สุด จงเอาสงฆ์หมู่หนึ่งลงเรือไปยังโกสัมพี เพื่อลง
พรหมทัณฑ์แก่ฉันนิกษุ”

ขณะนั้นฉันนิกษุ พักอาศัยอยู่ที่วัดโฆสิตาราม กรุง
โกสัมพี พระอานนท์ต้องเอาสงฆ์หมู่หนึ่ง ลงเรือเล่นทวน
กระแสน้ำคงคา จากแคว้นมคธ กรุงราชคฤห์ ทวนน้ำขึ้นไป
เรื่อยๆ จนผ่านเมืองพาราณสี ขึ้นไปเรื่อยๆ จนถึงแม่น้ำยมุนา
ทางด้านซ้ายมือ ไหลมาบรรจบกับแม่น้ำคงคา ทางด้านขวามือ
เรือเล่นทวนกระแสน้ำยมุนา ไปจนถึงวัดโฆสิตาราม พระ

จันนิกษุผู้ยังมีสภาวะธรรมในดวงจิตเป็นบุรุษชน ได้เข้ามากราบ
พระอานนท์ เมื่อแล้วเสร็จ พระอานนท์ได้พูดขึ้นว่า “ท่านจันนะ
บัดนี้สงฆ์ได้ลงพรหมทัณฑ์แก่ท่านแล้ว” พระจันนะได้ยินคำว่า
“พรหมทัณฑ์” ก็ไม่อาจเข้าใจได้ จึงได้ถามพระอานนท์ว่า
“พรหมทัณฑ์นั้นเป็นอย่างไร ท่านอานนท์” เมื่อได้ยินได้ฟัง
ถึงคำเฉลยเรื่องพรหมทัณฑ์แล้ว

จันนิกษุจึงได้อุทานออกมาว่า “โอ้บัดนี้สงฆ์ได้ตัดข้าพเจ้า
ออกจากหมู่แล้วใช้ไหม” กล่าวได้เพียงเท่านั้น จันนิกษุ
ถึงกับหมดสติ เป็นลมล้มพับไป พอจันนิกษุฟื้นตื่นขึ้นมา
ก็ไม่เห็นมีภิกษุรูปใดอยู่ให้เห็นอีกเลย ตนเองเกิดสำนึกผิด
จึงได้ย้อนกลับมาดูพฤติกรรมของตัวเอง แล้วเห็นว่า หากเรา
ยังทำตัวดีอยู่น้อยอย่างนี้ ยังกล่าววาจาเสียตีสีผู้ทรงคุณธรรม
สูงอยู่อย่างนี้ ชีวิตนี้ สงฆ์ไม่ให้เราเข้าหมู่ด้วย ตายแล้ว ยัง
ต้องไปเสวยผลกรรมไม่ดีอยู่ในนรก

จันนิกษุจึงได้ปรับปรุงตัวเอง ให้มาอยู่ในฝ่ายที่เป็น
ลัทธิมาทิกขุ และเตรียมตัวก่อนตาย ด้วยการลงเรือ จากวัด
โฆสิตาราม ล่องตามแม่น้ำยมุนา จนมาบรรจบกับแม่น้ำคงคา
จนถึงเมืองพาราณสี และได้ไปยังป่าอิสิปตนมฤคทายวัน เพื่อ
ไปกราบพระมหาเถระ และให้สอนธรรมให้ จันนิกษุได้นำ
เอาธรรมที่พระมหาเถระสอนไปประพฤติปฏิบัติ ก็ยังไม่สามารถ
บรรลุธรรมได้ จึงได้กลับไปหาพระอานนท์ที่วัดโฆสิตารามอีก
แล้วกล่าวว่า “ท่านอานนท์ โปรดเมตตาสอนธรรมให้ข้าพเจ้าบ้าง”

พระอานนท์จึงได้สอน**อนัตตลักษณะสูตร** ซึ่งเป็นสูตรที่แสดงถึงเบญจขันธ์ว่า เป็นของที่ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน (อนัตตา) คนทั่วไปมองไม่เห็นความเป็นอนัตตาของขันธ์ ๕ ก็เพราะยังมีความไม่รู้จริง (อวิชชา) เป็นต้นเหตุดังที่ได้กล่าวไว้ในปัจจุสมุปบาทว่า

- เพราะอวิชชาเป็นปัจจัย สังขารจึงมี
- เพราะสังขารเป็นปัจจัย วิญญาณจึงมี
- เพราะวิญญาณเป็นปัจจัย นามรูปจึงมี
- เพราะนามรูปเป็นปัจจัย สฬายตนะจึงมี
- เพราะสฬายตนะเป็นปัจจัย ผัสสะจึงมี
- เพราะผัสสะเป็นปัจจัย เวทนาจึงมี
- เพราะเวทนาเป็นปัจจัย ตัณหาจึงมี
- เพราะตัณหาเป็นปัจจัย อุปาทานจึงมี
- เพราะอุปาทานเป็นปัจจัย ภพจึงมี
- เพราะภพเป็นปัจจัย ชาติจึงมี
- เพราะชาติเป็นปัจจัย ชรา มรณะจึงมี

ความโศก ความคร่ำครวญ ทุกข์ โทมนัส และความคับแค้นใจก็มีพร้อม

ต้นเหตุของการเกิดสิ่งต่างๆ เหล่านี้ตามมา ก็เนื่องด้วยบุคคลมีความรู้ไม่จริงนั่นเอง ฉะนั้นภิกษุได้นำเอาปัจจุสมุปบาทไปประพจน์ปฏิบัติ อีกไม่นานก็บังเกิดดวงตาเห็นธรรม คือเห็นสรรพสิ่งเกิดขึ้นแล้วดับไปเป็นธรรมดา การมีดวงตาเห็นธรรมมิได้หลายระดับ ตัวอย่างอุปติสสะได้ฟังท่านอัสสชิพูดว่า

“พระพุทธองค์ตรัสว่า สรรพสิ่งเกิดขึ้น ย่อมมีเหตุที่ทำให้เกิด พระพุทธองค์ตรัสเหตุแห่งธรรมนั้น และตรัสถึงความดับไว้ด้วย พระพุทธองค์มีปรกติตรัสดังนี้”

อุปติสสะได้พิจารณาสິงที่พระอัสสชิพูดอย่างแยกคาย (โยนิโสมนสิการ) จนจิตบรรลุดวงตาเห็นธรรมเป็นพระโสดาบัน ในขณะที่ยังเป็นฆราวาส

ในอีกคราวหนึ่ง ขณะที่พระพุทธเจ้ากำลังเดินบิณฑบาตอยู่บนถนนในเมืองสาวัตถี พาหิยะกระหายที่จะพบพระพุทธเจ้าเพื่อขอฟังธรรมจากพระโอษฐ์ เพราะด้วยเหตุที่ได้ยินข่าวพระพุทธเจ้าได้อุบัติขึ้นแล้วบนโลกมนุษย์ จึงได้รับเดินทางจากอปร์นตชนบท มายังเมืองสาวัตถี และได้พบพระพุทธเจ้ากำลังเดินบิณฑบาตอยู่บนถนน จึงได้เข้าไปกราบแล้วทูลขอให้พระองค์แสดงธรรมให้ฟัง พระพุทธองค์ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าปิตุของพาหิยะยังเปี่ยมล้นจิตใจอยู่ จึงยังไม่สอนธรรมและยังได้ตรัสว่า “พาหิยะรู้ไหมว่า ตถาคตกำลังทำอะไรอยู่” เหตุที่พระพุทธเจ้ารู้ชื่อพาหิยะและรู้ว่าจิตของพาหิยะยังมีปิตุเปี่ยมล้นอยู่ ก็เพราะพระองค์มีเจโตปริยญาณหยั่งรู้วาระจิตของผู้อื่นได้นั่นเอง

แบบอย่างของผู้เตรียมตัวตาย

เมื่อพระพุทธองค์ปฏิเสธที่จะแสดงธรรม พาทิยะไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรต่อไป จึงได้ทูลขอให้พระองค์แสดงธรรมโปรดเป็นครั้งที่สอง พระพุทธองค์ทรงเงียบบอก ไม่ตรัสสิ่งใดออกมา แต่ใช้เจโตปริยญาณ ดูที่ใจของพาทิยะ และทรงทราบว่าปิตีที่มีอยู่ในใจของพาทิยะลดลงแล้ว ซึ่งเปรียบเหมือนน้ำชาพร่องถ้วย

พาทิยะได้ทูลขอ ให้พระองค์แสดงธรรมโปรดเป็นครั้งที่สาม พระพุทธเจ้าผู้ทรงมีพระมหากรุณา จึงได้ตรัสออกมาว่า **“พาทิยะ เมื่อเห็นสักแต่ว่าเห็น เมื่อได้ยินสักแต่ว่าได้ยิน เมื่อทราบสักแต่ว่าทราบ เมื่อรู้สักสักแต่ว่ารู้สัก”**

พาหิยะผู้มีศรัทธาแรงกล้าและมีจิตนิ่งอยู่แล้ว ได้พิจารณาธรรมะจากพระโอษฐ์โดยแยบคาย (โยนิโสมนสิการ) ผลปรากฏว่า จิตบรรลุดวงตาเห็นธรรมขั้นสูงสุด เป็นพระอรหันต์ขณะยังเป็นฆราวาส

ดังนั้นคำว่า “ดวงตาเห็นธรรม” จึงมีความหมายว่าเห็นสรรพสิ่งเกิด ย่อมมีเหตุที่ทำให้เกิด เมื่อเหตุดับ สรรพสิ่งย่อมดับตามไปด้วย แล้วทำให้จิตบรรลู่เข้าสู่ความเป็นอริยบุคคล ซึ่งมีอยู่ ๔ ระดับ คือ พระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามี และพระอรหันต์ การมีดวงตาเห็นธรรม มิได้เห็นด้วยตาเนื่อตาหนัง แต่เห็นด้วยจิตที่ตั้งมั่น เป็นสมาธิจนแน่วแน่ ดังนั้นการอ่านหนังสือแล้วเข้าใจเอง ด้วยการคิดตรองตามแนวเหตุผล เป็นเพียงสัญญา มิใช่เป็นปัญญาเห็นแจ้งที่เห็นถูกต้องตามกฎหมายไตรลักษณ์ว่า สรรพสิ่งเกิดขึ้นแล้วย่อมดับไปเป็นธรรมดา

ย้อนกลับไปดูปฏิบัติของพระจันนะ ได้นำเอาคำสอนของพระอานนท์ไปปฏิบัติต่อ อีกไม่นานก็ได้ดวงตาเห็นธรรมเป็นพระอรหันต์ พ้นจากความเห็นผิดที่จะเป็นเหตุผลักดันจิตวิญญานสู่ภพพรก เหตุที่ทำให้จิตปวีรบรรลู่เข้าสู่ความเป็นพระอริยบุคคลขั้นสูงสุด ก็เนื่องด้วยพระจันนะถูกหมุ่สงฆ์ลงพรหมทัณฑ์นั่นเอง หลังจากจิตของพระจันนะได้บรรลู่อรหัตตผลแล้ว จึงได้กลับไปหาพระอานนท์อีก แล้วกล่าวว่า “ท่านอานนท์ โปรดยกโทษพรหมทัณฑ์ให้ข้าพเจ้าด้วย” พระจันนะเป็นพระอรหันต์รุ่นน้อง หมดความดีอันใด ๆ แล้ว จึง

ได้กระทำเช่นนั้น พระอานนท์ผู้เป็นพระอรหันต์รุ่นพี่ จึงได้กล่าวตอบว่า “ท่านฉันนะ ผู้ใดพัฒนาจิตจนบรรลุอรหัตตผลได้แล้ว พรหมทัณฑ์เป็นอันถูกยกเลิกโดยปริยาย”

ผู้บรรยายซาบซึ้งกับความหมายของประโยคนี้ ที่ได้ยินพระสงฆ์ในยุคปัจจุบันพูด ท่านมิได้พูดว่าท่านเป็นพระอรหันต์ แต่ท่านพูดว่า “ใครผู้ใดเห็นสรรพสิ่งเป็นอนัตตาได้แล้ว โทษย่อมไม่มีกับผู้นั้น” การพูดเช่นนั้นมิแต่จิตของพระอรหันต์เท่านั้นที่สั่งปากให้พูด การมีพระอริยบุคคล เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่สุดในพุทธศาสนา ซึ่งศาสนาอื่นไม่มี ศาสนาใดสอนบุคคลให้ประพฤติปฏิบัติตามมรรคมืองค์แปด ศาสนานั้นย่อมมีพระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามี และพระอรหันต์ นี่คือนิยามของสิ่งมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นกับธรรมวินัยที่มีการสอนเช่นนี้ ซึ่งมีอยู่ในพุทธศาสนาเท่านั้น ขอพระคุณเจ้าทำสิ่งมหัศจรรย์ให้เกิดขึ้นกับจิตของตัวเอง แล้วความศรัทธาในพุทธศาสนาของพุทธบริษัทย่อมเกิดขึ้นอย่างเหนียวแน่น ทั้งหมดที่บอกเล่ามา เป็นการเตรียมตัวก่อนตายของคนในครั้งพุทธกาล

ที่นี่จะได้กล่าวถึงการเตรียมตัวก่อนตายของคนที่มีชีวิตอยู่ในยุคปัจจุบัน ก็นับว่ามีมากพอสมควร ตัวอย่างเช่นสมเด็จพระเจ้าท่านก็เตรียมตัวก่อนตาย สมเด็จพระเจ้าเป็นพระราชมารดาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ ยังจำได้ว่าในสมัยที่ผู้บรรยายได้ไปบวชเป็นภิกษุ และปฏิบัติธรรมอยู่ที่คณะ ๕ วัดมหาธาตุฯ ท่าพระจันทร์ กรุงเทพฯ ในขณะที่ผู้บรรยายได้

ปฏิบัติธรรมอยู่กับท่านเจ้าคุณโชดก เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ มีอยู่วันหนึ่ง ท่านเจ้าคุณโชดกได้พูดกับผู้บรรยายว่า

ท่านเจ้าคุณโชดก : วันนี้หลวงพ่อกจะไม่มาสอนเหมือนทุกวันนี้ละ

ผู้บรรยาย : ท่านเจ้าคุณอาจารย์จะไปไหนครับ

ท่านเจ้าคุณโชดก : วันนี้สมเด็จย่าท่านจะมาปฏิบัติธรรม หลวงพ่อต้องไปถวายการปฏิบัติธรรมให้สมเด็จย่า

เห็นไหมครับว่าสมเด็จย่าท่านไม่ประมาท ท่านได้เตรียมตัวตายไว้ก่อนที่จะตาย (สวรรคต) จริง อาจารย์ของผู้บรรยาย คือ ท่านเจ้าคุณโชดก จบเปรียญธรรม ๙ ประโยค และเข้าถึงความรู้สูงสุดทั้ง ๖ คือ อิทธิวิธี ทิพพโสต เจโตปริยญาณ ปุพเพนิวาสานุสติญาณ ทิพพจักขุ และอาสวักขยญาณ ท่านเตรียมตัวก่อนตายด้วยการนั่งสมาธิ จนจิตดับ และรูปขันธ์ดับไปพร้อมกัน และในอีกกรณีหนึ่ง ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากวัดม่อนฤๅษีแห่งนี้ มีอยู่วัดหนึ่งที่ชื่อว่าวัดดอยพระเกิด อยู่ข้างทางที่จะไปสู่ น้ำตกแม่ยะ อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่ ที่วัดนั้นมีเจ้าอาวาสที่ชื่อว่าพระอาจารย์เทวินทร์ เมื่อประมาณสักสองปีที่ผ่านมา ผู้บรรยายได้ไปบรรยายธรรม ณ วัดแห่งนั้น ได้บรรยายธรรมให้นักศึกษาระดับสูงที่มาปฏิบัติธรรมอยู่ที่นั่น

หลังจากบรรยายธรรมเสร็จแล้วเป็นเวลาใกล้หกโมงเย็นแล้ว ผู้บรรยายได้ไปกราบพระอาจารย์เทวินทร์ เจ้าอาวาส

เพื่อบอกลาและเดินทางกลับเข้าตัวเมืองเชียงใหม่ และได้บอกท่านว่า วันนี้มาบรรยายให้ผู้ปฏิบัติธรรมฟัง เนื่องจากท่านเจ้าอาวาสอาพาธ ผู้บรรยายจึงได้สนทนาธรรมอยู่ได้ไม่นานนัก จึงขอลากลับ ก่อนที่จะลากลับ พระอาจารย์เทวินทร์ได้หยิบหนังสือหลายเล่มมาให้กับผู้บรรยายแล้วพูดว่า “อาตมาเตรียมพิมพ์หนังสือสำหรับแจกงานศพของอาตมาไว้แล้วตอนนี้ยังไม่ตาย ขอแจกให้อาจารย์ล่วงหน้าก็แล้วกัน” เรื่องที่ยกขึ้นมาบอกเล่าให้พระคุณเจ้าได้ยินได้ฟังนี้ เป็นการเตรียมตัวก่อนตาย ผู้ไม่ประมาท ดังเช่นเจ้าอาวาสวัดดอยพระเกิดได้ทำให้ดูเป็นตัวอย่าง

อีกกรณีหนึ่ง เกิดขึ้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้มีชายคนหนึ่งโทรศัพท์ทางไกลมาหาผู้บรรยายซึ่งอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ชายผู้นั้นโทรศัพท์มาขออนุญาตคัดลอกข้อความในเว็บไซต์ www.kanlayanatam.com เพื่อนำไปพิมพ์ลงในหนังสือ ผู้บรรยายจึงได้ถามชายผู้นั้นว่า จะนำไปลงพิมพ์ในหนังสือชื่ออะไร เขาได้ตอบว่า “จะนำข้อความธรรมะไปพิมพ์เป็นหนังสือ เพื่อเตรียมไว้แจกงานศพของผม” ด้วยมีจิตกังวลว่า เมื่อเขาตายไปแล้ว คนอื่นไม่ทำให้ ก็จะไม่ได้อะไรในงานศพ เขาจึงปรารภจัดหาพิมพ์หนังสือแจกงานศพ ให้เห็นตำตาด้วยตาเนื้อตาหนังของตัวเองว่า หากเขาตายลงเมื่อใด เขาจะมีหนังสือแจกงานศพแน่นอน

เมื่อผู้บรรยายทราบจุดประสงค์ของชายผู้นั้น จึงได้บอกอนุญาตให้ทำได้ เขาดีใจ บอกขอบคุณ และจะจัดพิมพ์ให้สำเร็จก่อนที่จะตายจริง ชายผู้นี้เป็นผู้ไม่ประมาท จึงได้เตรียมตัวก่อนตาย ด้วยการจัดพิมพ์หนังสือแจกงานศพของตัวเอง ไว้แต่เนิ่นๆ

ในอีกกรณีหนึ่งได้แก่ หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ ซึ่งผู้บรรยายรู้จักท่านตั้งแต่ครั้งที่ยังไม่มีวัดท่าซุงดังที่เห็นในปัจจุบัน ตอนนั้นหลวงพ่อฤๅษีลิงดำ ท่านอาศัยอยู่ในวัดร้างเล็กๆ อยู่ริมแม่น้ำสะแกกรัง จังหวัดอุทัยธานี ผู้บรรยายได้ไปกราบและสนทนาธรรมอยู่กับท่านหลายครั้ง ท่านเป็นพระโพธิสัตว์ที่ลาพุทธภูมิ และเป็นผู้ทรงอภิญญาที่ท่านได้ไม่มากในยุคสมัยนี้ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ หลังจากพ้นช่วงเวลาของการปฏิบัติกรรมฐานของผู้บรรยายแล้ว คือพ้น ๓๐ วันไปแล้ว และยังไม่ได้ลาเพศจากการเป็นภิกษุ ผู้บรรยายได้ไปกราบท่าน และอาศัยนอนอยู่ที่วัดท่าซุงนาน ๓ คืน ตั้งแต่ก่อนสร้างวัดท่าซุง มาจนถึงสร้างวัดฯ แล้วเสร็จในปัจจุบัน หลวงพ่อฤๅษีท่านจะพูดอยู่เสมอเรื่องความตาย ท่านเตรียมตัวก่อนตายอยู่ตลอดเวลา เพราะรู้ว่าไม่ช้าไม่นาน ในวันข้างหน้าต้องตายแน่ ท่านจึงเอา**มรณานุสติ** (มรณัสสติ) มาเจริญเป็นกรรมฐาน ให้จิตมีสติอยู่ทุกขณะตื่น และในที่สุด ในวันที่ถึงขั้นธาลोक ท่านจากโลกนี้ไปอย่างสงบ คือมีสติกำกับจิตก่อนดับรูปดับนาม ซึ่งเป็นตัวอย่างของการเตรียมตัวก่อนตาย ที่ท่านได้ทำให้กับมวลชนผู้อยู่ใกล้ชิดได้สัมผัส

อีกตัวอย่างหนึ่งที่ขอยกขึ้นมาบอกเล่า ให้ได้ยินได้ฟังถึง เรื่องของพระนิยตโพธิสัตว์รูปหนึ่ง คำว่า**นิยตโพธิสัตว์** หมายถึง พระโพธิสัตว์ที่ได้รับพยากรณ์จากพระพุทธเจ้าแล้ว ว่าจักต้อง เป็นพระพุทธเจ้าในกาลข้างหน้า ผู้บรรยายมีโชคที่ได้พบกับ พระนิยตโพธิสัตว์รูปที่กำลังกล่าวถึงนี้ พระคุณเจ้าจะไม่มี โอกาสพบและสนทนากับท่าน นับจากวันที่ท่านเข้าจำวัดอยู่ในถ้ำราชคฤห์ อ.งาว จ.ลำปาง ตั้งแต่วันที่ ๑๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๓ นับไปเป็นเวลานาน ๓ ปี จะไม่ออกมาพบผู้คนเป็น อันขาด แต่ผู้บรรยายได้พบ และสนทนาธรรมอยู่กับท่าน ก่อน ที่จะทำสังฆจักษุญาณ ไม่ออกมาพบผู้คน

การที่พระโพธิสัตว์จะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ต้องบำเพ็ญ บารมีถึง ๓๐ ทศ คือบารมีขั้นต้น บารมีขั้นกลาง (อุปบารมี) และ บารมีขั้นสูงสุด (ปรมัตถบารมี) อย่างละ ๑๐ คุณธรรม คือ ทาน คีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ชันติ สัจจะ อริยฐาน เมตตา และอุเบกขา เมื่อบำเพ็ญแล้ว คุณธรรมเหล่านี้ จะถูกเก็บ ลังสมอยู่ในจิตของผู้กระทำเป็นบารมี คือเป็นคุณสมบัติที่ ทำให้ยิ่งใหญ่ พระนิยตโพธิสัตว์เป็นผู้มากด้วยสังฆบารมี พระคุณเจ้าจะไม่พบท่านอีก เป็นเวลานานถึง ๓ ปี ตามที่ ท่านได้อธิษฐานไว้

นอกจากนี้ ผู้บรรยายยังได้มีโอกาสพบกับพระโพธิสัตว์ อีกรูปหนึ่ง และจากการสนทนากับท่าน ได้บอกเล่าให้ผู้บรรยาย ฟังว่า มีอยู่ครั้งหนึ่ง ท่านถูกภิกษุต่างวัดตีจนศีรษะแตก มี

เลือดไหลอาบใบหน้า ท่านได้พูดกับพระลูกว่า ห้ามไป
ประพบัติโต้ตอบกับภิกษุที่ใช้ไม่ดีศีระท่าน ทั้งนี้เพราะ
ต้องการบำเพ็ญเมตตาบารมีให้แก่กล้ายิ่งขึ้น พระนิตะและ
พระอนิยโตโพธิสัตว์ (ภิกษุที่ถูกตีที่ศีระ) ต่างเตรียมตัวตาย
เพื่อสั่งสมบุญบารมีให้แก่กล้ายิ่งขึ้น เพราะการที่จะตรัสรู้เป็น
พระพุทธเจ้าได้นั้น ต้องสั่งสมบารมีให้ครบทั้ง ๓๐ ทศ และ
ต้องสั่งสมบารมีมายาวนาน นับหลายอสงไขยแสนกับ รู่และ
สร้างสมประสพการณ์ในทุกด้าน ก่อนที่จะมาตรัสรู้เป็น
พระพุทธเจ้า

“ดวงตาเห็นธรรม”

จึงมีความหมายว่าเห็นสรรพสิ่งเกิด

ย่อมมีเหตุที่ทำให้เกิด

เมื่อเหตุดับ สรรพสิ่งย่อมดับตามไปด้วย

แล้วทำให้จิตบรรลุเข้าสู่ความเป็นอริยบุคคล

ซึ่งมีอยู่ ๔ ระดับ คือ พระโสดาบัน พระสกทาคามี

พระอนาคามี และพระอรหันต์

ประสบการณ์ตรง

นอกจากนี้ ผู้บรรยายยังมีโอกาสพบและสนทนาธรรมอยู่กับพระพุทธเจ้าอีกประเภทหนึ่ง เรียกว่า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระพุทธเจ้ามีอยู่สองประเภทใหญ่ๆ คือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งหมายถึง ผู้ตรัสรู้เอง โดยไม่เคยได้เรียนรู้จากผู้อื่น และ ประดิษฐานพุทธศาสนา ด้วยการนำเอาธรรมวินัยที่พระองค์ทรงทราบ ออกเผยแผ่ให้สัตว์โลกได้เรียนรู้ตาม ในที่นี้หมายถึงได้ทรงนำเอาธรรมวินัย ออกสอนมนุษย์และเทวดา รวมถึงพรหมให้รู้ตาม เพื่อนำพาชีวิตอยู่กับโลกโดยมีทุกข์เท่าที่จำเป็น และนำพาชีวิตไปสู่ความพ้นทุกข์ได้ในที่สุด

พระพุทธเจ้าประเภทที่สองเรียกว่า พระปัจเจกพุทธเจ้า ซึ่งหมายถึงผู้ตรัสรู้เอง โดยไม่เคยได้เรียนรู้จากผู้อื่น และไม่สามารถสอนมนุษย์และเทวดา รวมถึงพรหม ให้รู้ตามได้

พระปัจเจกพุทธเจ้าท่านจึงมิได้ประดิษฐานพุทธศาสนาไว้กับโลก พระปัจเจกพุทธเจ้า ปกติจะอุบัติขึ้นในห้วงของพุทธันดร ซึ่งหมายถึง ในห้วงเวลาที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์หนึ่งนิพพานแล้ว กับที่พระพุทธรเจ้าอีกพระองค์หนึ่งจะมาตรัสรู้ และสอนสัตว์โลกให้รู้ตาม ห้วงเวลาที่ว่างเว้นจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น เรียกว่า พุทธันดร ซึ่งมีพระปัจเจกพุทธเจ้าอุบัติขึ้นจำนวนมาก แต่ในห้วงเวลาพุทธศาสนายุกาลของพระพุทธรโคตม ยังมีพระปัจเจกพุทธเจ้าบางองค์ได้อุบัติขึ้น

ผู้บรรยายได้พบและสนทนากับท่านแล้วจึงได้รู้ว่าท่านมีอายุยืนยาวถึง ๒๕๐ ปี หรือคือเกิดขึ้นก่อนสร้างกรุงรัตนโกสินทร์ ท่านสอนธรรมไม่เป็น แต่ตรัสรู้เป็นพระพุทธรเจ้าได้โดยไม่ต้องเรียนรู้จากใครเลย และบัดนี้ท่านได้ทิ้งขันธ์ลาโลก เข้านิพพานไปแล้ว ก่อนเข้านิพพาน พระปัจเจกพุทธเจ้าได้เตรียมตัวสร้างสมประสบการณ์ที่ดั่งามให้กับชีวิต หรือเรียกได้ในอีกทางหนึ่งว่า เป็นการสร้างสมคุณธรรมที่เป็นบ่อเกิดแห่งบารมีนั่นเอง พระภิกษุสงฆ์ที่ประพฤติปฏิบัติธรรมอยู่ในป่า (อรัญวาสี) ล้วนต่างเตรียมตัวตาย ด้วยการพัฒนาจิตวิญญูญาณให้มีคุณธรรมสั่งสม เมื่อจิตปฏิเสธหรือทิ้งรูปขันธ์นี้แล้ว พลังของคุณธรรมย่อมผลักดันจิตวิญญูญาณให้โคจรไปสู่ภพใหม่ตามเหตุที่ตนได้ทำสั่งสม ว่าขณะยังมีชีวิตเป็นมนุษย์ พระปาวบางรูปที่ผู้บรรยายได้ประสบพบเห็น เป็นพระภิกษุสงฆ์ที่มุ่งมั่นปฏิบัติธรรมอย่างยิ่งยวด วันหนึ่งมี ๒๔ ชั่วโมง ท่านปฏิบัติธรรมนานถึง ๒๓ ชั่วโมง จำวัด (นอน) เพียงหนึ่ง

ชั่วโมงเท่านั้น ประพฤติปฏิบัติธรรมมานานนับหลายสิบปี ขณะที่ผู้บรรยายได้ไปบวชเป็นภิกษุ และปฏิบัติธรรมอยู่กับท่านเจ้าคุณโชดก ปฏิบัติธรรมนานวันละประมาณ ๒๐ ชั่วโมง จำวัดเพียง ๔ ชั่วโมง มีเจตนาพิสูจน์สังขารในพุทธศาสนา มิได้มีเจตนาเตรียมตัวตาย เช่นที่ทำอยู่ในทุกวันนี้

สุดท้ายที่กระผมอยากเรียนพระคุณเจ้าก็คือว่า ผู้ที่นำตัวเองไปปฏิบัติธรรมในสำนักปฏิบัติธรรมต่างๆ ซึ่งมีกระจายอยู่ทั่วประเทศ มีทั้งพระภิกษุและฆราวาสที่หนุ่มสาว ล้วนต่างเตรียมตัวสั่งสมบุญ ให้มีอยู่กับจิตวิญญาณก่อนที่จะตัวเองจะต้องตายจากโลกนี้ ไปสู่การมีชีวิตใหม่ในภพหน้า การปฏิบัติตนให้เป็นผู้มีบุญสั่งสมอยู่ในจิตวิญญาณ สามารถทำได้ด้วยการประพฤติตามบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ อันได้แก่ บำเพ็ญตนให้ทาน รักษาศีล เจริญจิตภาวนา ประพฤติอ่อนน้อม ช่วยเหลือผู้อื่น อุทิศความดีที่ตนมีให้ผู้อื่น ยินดีในความดีของผู้อื่น ฟังธรรม สั่งสอนธรรม และทำความเห็นให้ถูกต้อง ทุกขณะตื่น จิตมีการเกิด - ดับ จิตมีการทำหน้าที่ได้อย่างรวดเร็ว หนึ่งในหน้าที่ของจิตก็คือ เก็บสั่งสมผลกรรม ผู้ใดคิด พูด ทำแล้ว ไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีลหรือไม่ผิดธรรม พฤติกรรมที่ทำแล้ว เช่นนี้ ย่อมถูกเก็บไว้ในดวงจิตเป็นกุศลกรรม เมื่อใดที่กุศลกรรมให้ผล ย่อมให้ผลเป็นสิ่งที่ดีงาม คือให้ผลเป็นบุญ

ตรงกันข้าม ผู้ใดคิด พูด ทำแล้ว ผิดกฎหมาย หรือผิดศีล หรือผิดธรรม พฤติกรรมที่ทำแล้ว ย่อมถูกเก็บสั่งสมไว้ใน

ดวงจิตเป็นอกุศลกรรม เมื่อใดที่อกุศลกรรมให้ผล ย่อมให้ผล เป็นสิ่งที่ไม่ดี คือให้ผลเป็นบาป ซึ่งทำให้ผู้มีกรรมไม่ดี เกิด เป็นความไม่สบายกายไม่สบายใจ ดังนั้น พระคุณเจ้าที่ฝึกจิต จนมีกำลังของสติกล้าแข็ง ทุกขณะที่จิตมีการเกิด - ดับ ย่อม ระลึกได้ทันสิ่งที่เข้ากระทบจิต เมื่อใดที่จิตถูกกระทบด้วย อกุศลธรรม แล้วอนุโมทนาในกุศลธรรมนั้น บุญย่อมเกิดขึ้น ทุกครั้งที่จิตถูกกระทบ

ด้วยเหตุนี้ ผู้มีปัญญาเห็นแจ้ง มีปัญญารู้เห็นเข้าใจถูก ตรงในทุกสิ่งทุกอย่าง (สัพพัญญู) จึงมีจิตจดจ่ออยู่กับลมหายใจ เข้าออกอยู่ทุกขณะ และแนะนำให้ผู้อื่นประพฤติตาม ทั้งนี้เพื่อ ทำให้จิตมีกำลังของสติกล้าแข็งนั่นเอง แล้วปัญญาเห็นถูก ตามธรรม คือเห็นสรรพสิ่งที่เข้ากระทบจิต ล้วนดับไปเป็น อนัตตา สรรพสิ่งย่อมไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน จิตก็จะปล่อยวางสรรพสิ่ง และเข้าสู่ความว่างที่เรียกว่าอุเบกขา ทุกครั้งที่พิจารณาได้เช่นนี้ ปัญญาเห็นแจ้งในสิ่งที่เข้ากระทบจิตย่อมเกิดขึ้น แล้วบุญเท่านั้น ที่จะถูกเก็บสะสมอยู่ในจิตวิญญาน

ก่อน พ.ศ. ๒๕๑๘ ผู้บรรยายมีทั้งกุศลกรรมและอกุศล กรรม หรือพูดให้ชัดก็คือ มีทั้งบุญและบาปถูกเก็บสะสมอยู่ใน ดวงจิต แต่จิตสั่งสมบาปมากกว่าบุญ ทั้งนี้เป็นเพราะจิตมี กำลังของสติอ่อน จิตจึงรับเอาสิ่งกระทบเข้าปฐมนำเป็นอารมณ์ เมื่อใดมีอารมณ์เกิดขึ้นในดวงจิตแล้ว ส่วนใหญ่เป็นอารมณ์ ไม่ดีเกิดขึ้น จิตจึงเก็บสั่งสมบาปไว้มากกว่าบุญ

แต่หลังจากที่ได้ไปพัฒนาจิตและออกจากวัฏมาแล้ว ได้พัฒนาจิตจนมีกำลังของพละ ๕ (ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ และ ปัญญา) กล้าแข็ง โดยเฉพาะกำลังของสติ สามารถระลึกได้ทันสิ่งที่เข้ากระทบจิตได้เกือบทั้งหมด และมีปัญญาเห็นถูกตามธรรม เห็นว่าสิ่งกระทบไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน จิตจึงไม่รับเอาสิ่งกระทบเข้าปฐกอารมณ์ จิตจึงว่างเป็นอุเบกขาเกือบจะตลอดเวลาที่จิตยังไม่เข้าสู่ภวังค์ ปัจจุบันจึงมีความมั่นใจว่าจิตสั่งสมบุญไว้มากกว่าบาป ถือว่าเป็นการเตรียมตัวตายมายาวนานถึง ๓๕ ปีแล้ว เป็นการเตรียมสั่งสมบุญ คือเป็นอริยทรัพย์ นำไปกับจิตวิญญาณได้ เมื่อตายทิ้งชั้นธลาโลกไปแล้ว ส่วนมนุษย์สมบัติเป็นของกำพรว้า ต้องทิ้งไว้กับโลกเมื่อตาย จึงมิได้ชวนชวายแสวงหามากจนเกินพอ แสวงหาเท่าที่จะอำนวยความสะดวกให้พอดีกับชีวิตนี้เท่านั้น

พระคุณเจ้าลองทำใจให้นิ่ง แล้วพิจารณาดูสิว่า แม้กระทั่งร่างกายนี้ เมื่อเกิดแล้วย่อมแก่ เมื่อแก่แล้วย่อมตาย เมื่อตายแล้ว ร่างกายนี้ต้องถูกทิ้งไว้กับโลก ทรัพย์สินเงินทองก็เอาไปไม่ได้ เครื่องนุ่งห่มนี้ก็เอาไปไม่ได้ รวมถึงอัฐบริวาร ก็ยังต้องทิ้งไว้กับโลก **ตัวที่จะจากโลกนี้ไปก็คือจิตวิญญาณ ที่มีบุญและบาปสั่งสมอยู่ภายใน จิตวิญญาณจะถูกพลังของกรรมผลักดัน ให้โคจรไปสู่ภพต่างๆ ตามเหตุปัจจัยของกรรมที่มีอยู่ในดวงจิต** บุญมีพลังผลักดันจิตไปสู่สุคติภพ ได้แก่ภพอันเป็นที่เกิดของมนุษย์เทวดาและพรหม ส่วนบาปมีพลังผลักดันจิตไปสู่ทุคติภพหรือภูมิชั่ว อันเป็นภูมิกำเนิดที่ปราศจาก

ความเจริญ ได้แก่ ภาวนารก ภาวนาเปรต ภาวนาสูรกาย และภาวนา
ไตรเจจาน

ด้วยเหตุนี้ ผู้ไม่ประมาท จึงเตรียมพัฒนาจิตให้มีกำลัง
ของสติกล้าแข็ง พัฒนาจิตให้มีกำลังของปัญญาเห็นแจ้งกล้าแข็ง
เมื่อสติระลึกได้ทันสิ่งที่เข้ากระทบจิต แล้วปัญญาเห็นแจ้งเห็น
สิ่งที่เข้ากระทบจิตดับไปตามกฎไตรลักษณ์ บุญจึงเกิดขึ้นและ
ถูกเก็บสะสมอยู่ในดวงจิต เป็นสัญญา พระคุณเจ้าต้องถาม
ตัวเองว่า ทุกขณะตื่น มีอารมณ์ดีใจ มีอารมณ์เสียใจ ฟังพอใจ
ไม่ฟังพอใจ เกิดขึ้นกับจิตของพระคุณเจ้าไหม **อารมณ์ใดๆ ที่
เกิดขึ้นกับจิต เป็นตัวบ่งชี้ให้เห็นว่า จิตมีกำลังของสติดีอาน**
จึงรับเอาสิ่งกระทบเข้าปรุงอารมณ์ ตรงกันข้าม จิตที่มีกำลัง
ของสติกล้าแข็ง ย่อมเห็นสิ่งที่เข้ากระทบจิตเป็นอนัตตา คือ
สิ่งกระทบไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน จิตจะไม่รับเอาสิ่งกระทบมาเป็น
ของตน อารมณ์จะไม่เกิด แต่มีจิตว่างเป็นอุเบกขารมณ์

ฉะนั้น จึงต้องดูใจตัวเอง ถามใจตัวเองอยู่ทุกขณะตื่น
คนที่มีสติสัมปชัญญะเห็นถูกตรงตามความจริงแท้ เขาจะไม่
มองออกไปข้างนอกเหมือนคนทั่วไป แต่จะกลับมาดูที่ใจของ
ตัวเอง ขณะนี้ใจสั่งให้คิด ใจสั่งให้พูด ใจสั่งให้ทำดีหรือไม่ดี ก็
ดูที่ใจของตัวเอง **ดูขยะ คือ กิเลสในใจของตัวเอง** โดยเฉพาะ
กิเลสที่ผูกมัดใจ ให้เราต้องเวียนตายเวียนเกิดไม่รู้จบ ที่หนัก
ปฏิบัติธรรม นิยมเรียกกันว่า **สังโยชน์** หรือ **สังโยชน์ ๑๐** ยัง
มีอำนาจเหนือใจของเราไหม ใจตกอยู่ใต้อำนาจบงการของ

สังโยชน์ ๑๐ โหลม สังโยชน์สามตัวแรก ที่เรียกว่า สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส ยังมีอยู่ในใจโหลม ใครผู้ใดใช้ ปัญญาเห็นแจ้งกำจัดกิเลสทั้ง ๓ ตัวนี้ให้หมดไปจากใจได้ คือ มีใจเป็นอิสระจากสักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาสได้ อบายนภูมิย่อมถูกปิด สำหรับผู้ที่มีสภาวะธรรมในจิตเป็นอิสระ เช่นนี้

ดังที่พระโพธิสัตว์ผู้ไม่สามารถลาพุทธภูมิ ได้บอกกับ คณะของผู้บรรยายว่า “ต่อไปนี้โลกจะวิฤตมามากยิ่งขึ้น” ขอ พวกเราอย่าได้ประมาท พัฒนาจิตแล้วปิดอบายนุมิให้ได้ คนที่ จะปิดอบายนุมิได้ ก็คือคนที่มิจิตเป็นอิสระจากสังโยชน์ทั้ง ๓ ขึ้นไป นับแต่พระโสดาบัน จนถึงพระอรหันต์ ผู้ที่มีสภาวะธรรม ในดวงจิตเป็นพระโสดาบัน ตายเกิดอีกไม่เกิน ๗ ชาติ ย่อม นำชีวิตเข้าสู่นิพพาน และภายใน ๗ ชาตินี้ จะไม่ลงไปเกิดต่ำ กว่าภพมนุษย คือจะไม่ลงไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน สัตว์เปรต สัตว์อสุรกาย และสัตว์นรก อย่างนี้จึงจะเรียกว่า ปิดอบายนุมิ ตามที่พระนิยตโพธิสัตว์ได้พูดกับคณะของผู้บรรยายว่า ผู้ที่ ปิดอบายนุมิได้ เป็นผู้ที่มีชีวิตปลอดภัย เป็นการเตรียมตัวตาย ที่วิเศษครับ

แต่การจะทำเช่นนี้ได้ ต้องเจริญสติให้กล้าแข็ง เจริญ ปัญญาเห็นถูกตามธรรม หรือปัญญาเห็นแจ้งให้กล้าแข็ง ซึ่ง สมถกรรมฐานและวิปัสสนากรรมฐานภาคปฏิบัติ เป็นหนทาง เข้าถึงความกล้าแข็งในสองสิ่งนั้น แต่คนที่มาเกิดอยู่ใน

ครั้งพุทธกาลเขามีจิตนิ่งมาก่อน เขาเคยบวชเป็นฤๅษีโยคีมาก่อน เขาได้พัฒนาจิตให้สงบตั้งมั่นเป็นสมาธิมาก่อนแล้ว จึงไม่มีความจำเป็นต้องมาปฏิบัติกรรมฐานทั้งสองแบบ ตามที่คนในยุคปัจจุบันปฏิบัติกัน

คนในครั้งพุทธกาลจึงพิจารณาหลักธรรมตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนโดยแยบคาย ที่เรียกว่า โยนิโสมนสิการ เขาก็สามารถบรรลุดวงตาเห็นธรรมได้ คำว่า “ดวงตาเห็นธรรม” หมายถึง เห็นสรรพสิ่งเกิดขึ้น ย่อมมีเหตุที่ทำให้เกิด และเห็นความดับไปของเหตุนั้น สรรพสิ่งจึงดับไปด้วย

อุปติสสะ และโกติสสะ สองนักบวชนอกพุทธศาสนา (ปริพาชก) ได้โยนิโสมนสิการ จนเห็นว่า ลักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา และสีลัพพตปรามาส ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน จิตจึงเป็นอิสระจากสังโยชน์ทั้ง ๓ บรรลุความเป็นพระโสดาบันขณะที่ยังเป็นฆราวาส แล้วทั้งสองจึงพากันมาบวชเป็นพระสงฆ์อยู่ในพุทธศาสนาที่มีชื่อว่าพระสารีบุตรและพระมหาโมคคัลลานะ ตามลำดับ

อิสิทัตตะ คนเลี้ยงช้างของพระเจ้าปเสนทิ มีดวงตาเห็นธรรม เป็นพระสกทาคามี

มัญญการพรม ที่นำอัฐบริขารมาถวายเจ้าชายสิทธัตถะ ในวันออกบวช มีดวงตาเห็นธรรม เป็นพระอนาคามี

ฆราวาสพาหิยะ ที่ได้ฟังธรรมจากพระโอรส บณณ ในเมืองสาวัตถี มีดวงตาเห็นธรรม เป็นพระอรหันต์

ดังนั้น ผู้ไม่ประมาทจึงต้องเตรียมตัวตาย ด้วยการทำให้เหตุปัจจุบันให้ดีที่สุด ด้วยการปิดอบายภูมิให้ได้เป็นอย่างดี ผู้ไม่ประมาท ไม่ปรารถนาไปเกิดเป็นรูปพรหม หรืออรุปรพรหม อยู่ในพรหมโลก เพราะรูปพรหมชั้นต่ำสุด (ปาริฉัฏฐาภูมิ) มีอายุขัยยืนยาวถึงหนึ่งในสามของกับ รูปพรหมชั้นสูงสุด (อัสถุณฐัตตาพรหม) มีอายุยืนยาวถึงห้าร้อยกับ เว้นไว้แต่ว่า ผู้ไม่ประมาทบางคน ไปเกิดเป็นรูปพรหม อยู่ในสุทธาวาสพรหมโลก การณ์จะเป็นเช่นนี้ได้ ผู้นั้นต้องพัฒนาจิตจนเป็นอิสระจากสังโยชนทั้งห้า (สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส กามราคะ และภวิชะ) คือ บรรลุนิรยธรรมเป็นพระอนาคามี ได้แล้ว จึงจะทำได้ พระอนาคามี เป็นผู้ที่ปิดอบายภูมิได้ และจะไม่ย้อนลงมาเกิดในภพสวรรค์ หรือภพมนุษย์อีกต่อไป มีแต่จะพัฒนาจิตให้สูงขึ้น จนเข้าสู่นิพพานเท่านั้น

และสุดท้าย ผู้ไม่ประมาท ย่อมมีจิตไม่ยินดียุอยู่ในอรุปรมาณ ซึ่งตายในอรุปรมาณ ย่อมไปอุบัติเป็นอรุปรพรหม ผู้ยังมีสภาวะธรรมในดวงจิตเป็นปุณฺชน และมีอายุขัยยืนยาวมาก นับแต่สองหมื่นกับจนถึงแปดหมื่นสี่พันกับ เมื่อใดที่กำลังของอรุปรมาณเสื่อมลง ยังมีโอกาสไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพภูมิของวัฏฏะได้

ผมต้องขอภัยท่านผู้ฟัง รวมถึงพระคุณเจ้าทั้งหลายว่า คำว่า “อวิชชา” หมายถึงรู้ไม่จริงหรือไม่รู้จริง ตอนที่ผู้บรรยายได้ไปพัฒนาความรู้ (ปัญญา) สูงสุดในทางโลก คือพัฒนา

สุตมยปัญญา และจินตามยปัญญา จนถึงระดับปริญาเอก ความรู้ที่ได้นั้นคืออวิชา ซึ่งหากนำมาใช้ส่องทางให้กับชีวิตแล้ว ทำให้ต้องพาชีวิตเวียนตายเวียนเกิดอยู่ในภพต่างๆ ของวัฏฏะ อย่างไม่จบสิ้น และหากใครผู้ใด นำเอาวิชาหรือปัญญา ทางโลก มาส่องนำทางให้กับชีวิตแล้ว โอกาสที่ตัวเองจะพบกับความวิบัติก็มีได้ เป็นได้

ผมได้เข้าไปบรรยายธรรมให้ผู้ต้องขังฟัง ในหลายเรือนจำ มาแล้ว พบว่ามีผู้ต้องขังที่ใช้ปัญญาทางโลก ส่องนำทางให้กับชีวิต ได้นำพาตัวเองไปสู่การถูกจำกัดอิสรภาพทั้งนี้ เป็นผลมาจากการใช้ความรู้ที่ไม่จริงแท้แน่นอน ด้วยเหตุนี้ บุคคลผู้มีปัญญาทางโลกส่องนำทางให้กับชีวิต จึงจำเป็นต้องเตรียมตัวตายไว้แต่เนิ่นๆ ต้องทำเหตุให้ถูกต้องตามความเป็นจริงแท้ สร้างเหตุที่เป็นกุศลกรรม แล้วกรรมดีที่ทำจะถูกเก็บสะสมไว้ในดวงจิตเป็นบุญ บุญชนิดไหนที่ควรทำให้เกิด ขึ้นอยู่กับความปรารถนาของแต่ละบุคคล

ผู้ใดกำจัดสังโยชน์ ๓ ให้หมดไปจากใจได้แล้ว เมื่ออายุขัยจำเป็นต้องสิ้นสุดลง จิตวิญญานจำเป็นต้องออกจากร่าง โดยมีพลังของบุญผลักดัน ให้ไปเกิดเป็นเทวดาโสดาบัน อยู่ในสวรรค์

ผู้ใดกำจัดสังโยชน์ ๕ ให้หมดไปจากใจได้แล้ว เมื่ออายุขัยถึงวาระต้องสิ้นสุดลง จิตวิญญานจึงต้องออกจากร่าง

โดยมีพลังของบุญ ผลักดันให้ไปเกิดเป็นพระพรหมอนาคามี
อยู่ในสุทธาวาสพรหมโลก

และสุดท้ายผู้ใดกำจัดสังโยชน์ทั้งสิบให้หมดไปจากใจได้
แล้ว จิตย่อมบริสุทธิ์ปราศจากกิเลสที่ผูกมัดใจ ให้ต้องเวียน
ตายเวียนเกิดอยู่ในวัฏฏะอีกต่อไป เมื่ออายุขัยของการเป็น
มนุษย์ถึงวาระสิ้นสุดลง จิตวิญญานที่ปราศจากมลทินใดๆ
ปนเปื้อน ย่อมโคจรไปสู่สภาวะที่เรียกว่านิพพาน ไม่มีพลังใด
สามารถดึงดูดจิตที่บริสุทธิ์เช่นนี้ ให้หวนกลับมาเวียนเกิด
เวียนตายในภพใดๆ ของวัฏฏะได้อีก นักปฏิบัติธรรม นิยม
เรียกสภาวะเช่นนี้ว่าเป็นการดับของรูปพร้อมกับการดับของนาม
ซึ่งหมายถึงความโลภ ความโกรธ ความหลง ความมีเมตตา
สติปัญญา ฯลฯ หมดไปจากใจนั่นเอง

ฉะนั้น ผมจึงพูดว่า อวิชชา คือสิ่งที่ท่านผู้ฟัง คือสิ่งที่
พระคุณเจ้ารำเรียนกันมาทางโลก จากการฟัง การอ่าน เขา
เรียกว่า สุดมยปัญญา และจากการคิด พิจารณาวิเคราะห์ วิจัย
หรือจินตนาการด้วยจิต เขาเรียกว่า จินตามยปัญญา ปัญญา
ทั้งสองระดับนี้ ให้ผลเป็นความจำหรือสัญญา ซึ่งเป็นอวิชชา
ผู้ใดสร้างและสั่งสมไว้ในดวงจิต ย่อมหนีไม่พ้นการนำพาชีวิต
เวียนตายเวียนเกิด อยู่ในวัฏฏะอย่างไม่จบสิ้น

ในครั้งพุทธกาล มีภิกษุอยู่รูปหนึ่งเป็นที่รู้จักของคนหมู่มาก
(ป๊อปปูล่าร์) ภิกษุรูปนี้ชื่อ ติสสภิกษุ เป็นที่รู้จักนิยมชมชอบ

ของภิกษุหนุ่มมาก และชอบเสวนาอยู่กับมนุษย์ ผู้บวชเป็นภิกษุด้วยกัน ติสสภิกษุได้ปฏิบัติธรรมขั้นสูงสุด ปฏิบัติธรรมเพียงแค่สมถกรรมฐาน จนสามารถพัฒนาจิตให้เข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิแน่นแน่ คือสมาธิในระดับที่เป็นรูปฌานละเอียดเมื่ออายุชั้ยเวียนบรรจบ ติสสภิกษุได้ตายไป จิตวิญญาณจึงถูกพลังของรูปฌานที่หนึ่งอย่างละเอียด ผลักดันให้โคจรไปเกิดเป็นตีสสมหาพรหม อยู่ในพรหมโลกชั้นที่ ๓ (มหาพรหมภูมิ) หลังจากที่ติสสภิกษุตายไปแล้ว พระมหาโมคคัลลანะ อัครสาวกเบื้องซ้ายของพระพุทธโคตม ประสงค์ใคร่จะรู้ว่า ติสสภิกษุตายแล้ว ไปเกิดอยู่ที่ไหน ไปเกิดอยู่ในภพภูมิใด พระมหาโมคคัลลานะจึงเข้ามาน แล้วถอนจิตออกจากความทรงจำพร้อมกับอธิษฐาน ขอให้ติสสภิกษุ ว่าตายแล้วไปเกิดอยู่ในภพภูมิใด ชั่วขณะหุดแค้นและยึดแขนออก กายทิพย์ของพระมหาโมคคัลลานะได้ไปนั่งอยู่หน้าวิมานของมหาพรหมองค์หนึ่ง มหาพรหมองค์นั้นได้เข้ามากราบพระมหาโมคคัลลานะ องค์อรหันต์ หลังจากสนทนาวิสาสะกันแล้ว จึงได้รู้ว่า มหาพรหมองค์นั้นคือ ตีสสมหาพรหม ผู้มีอดีตเป็นติสสภิกษุนั่นเอง เหตุที่ตีสสมหาพรหม จำรูปลักษณะของพระมหาโมคคัลลานะได้ เพราะสัญญาเก่ายังเก็บฝังอยู่ในดวงจิต แต่จิตของพระมหาโมคคัลลานะไม่มีสัญญาใหม่ของตีสสมหาพรหม จึงไม่รู้จักรว่าพรหมองค์นี้เป็นใคร หลังจากการสนทนากันแล้วจึงได้ทราบว่พรหมองค์นี้ คือ อดีตติสสภิกษุ นั่นเอง ท่านมหาโมคคัลลานะได้ถามตีสสมหาพรหมว่า

พระมหาโมคคัลลานะ : ในฐานะที่ท่านเป็นที่รู้จักกันมาก
ในหมู่เทวดา ท่านพอจะบอกวิธีดูลักษณะว่า เทวดาองค์ใด
เป็นเทวดาโสดาบันให้ข้าพเจ้าทราบได้ไหม

ติสสมหาพรหม : พระคุณเจ้า เทวดาองค์ใดมีศีลไม่ขาด
ไม่ทะลุ ไม่ต่าง ไม่พร้อย และมีจิตมั่นคงในพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ เทวดาองค์นั้นเป็นเทวดาโสดาบัน ซึ่งมีอยู่ในสวรรค์
ทุกชั้น นับแต่จาตุมหาราชิกา ขึ้นไปถึงดาวดึงส์ ยามา ดุสิต
นิมมานนรดี และปรนิมมิตวสวัตดี

จากการสนทนาระหว่าง ติสสมหาพรหม กับพระมหา-
โมคคัลลานะ ก็เป็นอันเชื่อมั่นได้ว่า พระคุณเจ้ารูปใด ถ้ามีศีล
ที่ไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่าง ไม่พร้อย จมใจอยู่ทุกขณะตื่น และมี
จิตมั่นคงอยู่ในพระรัตนตรัย เมื่อนำตนเข้าปฏิบัติธรรม จิต
ย่อมเข้าถึงธรรมได้ง่าย ท่านผู้ฟังธรรม รวมถึงพระคุณเจ้า
รูปใดปฏิบัติช้าแล้วช้าเล่า แต่ยังเข้าไม่ถึงธรรม เข้าได้เพียงสมาธิ
ประเดี๋ยวประด๋าว (ขณิกสมาธิ) สมาธิจวนแน่น (อุปจารสมาธิ)
ยังเข้าไม่ถึง ก็ไม่สามารถพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาเห็นแจ้งได้

พระพุทธโคตมได้ตรัสไว้ในไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ
ปัญญา ซึ่งมีความหมายว่า จิตที่มีศีลเป็นบ่อเกิดของสมาธิ
จิตที่มีสมาธิเป็นบ่อเกิดของปัญญา ปัญญาตัวนี้ไม่ใช่ปัญญา
ทางโลก ไม่ใช่ปัญญา หรือความรู้ที่ได้จากการเรียนจนจบ
เปรียญธรรม ๙ ประโยค แต่เป็นปัญญาเห็นถูกตามธรรม
หรือปัญญาเห็นแจ้ง

ดังนั้น คำสนทนาระหว่าง ตีสสมหาพรหม กับพระมหาโมคคัลลานะ ก็สามารถเอามาเป็นเครื่องวัดใจของมนุษย์ได้ ผู้ใดมีศีลไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่าง ไม่พร้อย คุมใจอยู่ทุกขณะตื่น และมีจิตมั่นคงอยู่ในพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เมื่อนำตัวเข้าปฏิบัติธรรมแล้ว ย่อมมีจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิได้ง่าย และย่อมเข้าถึงปัญญาเห็นแจ้งได้ง่าย ซึ่งเรื่องนี้พิสูจน์ได้ ในครั้งที่ผู้บรรยายไปปฏิบัติธรรมอยู่กับท่านเจ้าคุณโชดก ปฏิบัติสมถภาวนา (พองหนอ - ยุบหนอ) ได้เจ็ดวัน ก็สามารถนำจิตเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิสูงสุด (อัปปนาสมาธิ) หรือที่เรียกว่าสมาธิระดับฌาน

ท่านเจ้าคุณฯ ได้บอกกับผู้บรรยายว่า **“ในทางปฏิบัติแล้ว เขาเอาศีลคุมกายกับวาจา ถ้าไม่เอาศีลคุมลงให้ถึงใจ จิตย่อมหวั่นไหว ไม่สามารถพัฒนาจิตให้เกิดเป็นสมาธิได้”** ผู้บรรยายมีความศรัทธาในครูบาอาจารย์ผู้มีประสบการณ์ตรงในธรรม จึงได้เอาศีลลงคุมใจ ทำให้ใจมีสัจจะ แล้วเร่งความเพียรในการปฏิบัติธรรม ผู้ใดมีศีลและมีสัจจะ ผู้นั้นมีกายคัคคัทธิศัพท์ และมีจิตคัคคัทธิศัพท์ ผู้มีความคัคคัทธิศัพท์เมื่อพูดอะไรแล้ว เป็นไปอย่างที่ว่าพูด เมื่อทำอะไรแล้ว เป็นไปอย่างที่ทำ และเมื่อคิดอะไรแล้ว เป็นไปอย่างที่ได้คิด ผู้บรรยายปฏิบัติสมถภาวนาอยู่เพียง ๗ วัน ก็สามารถเข้าถึงสมาธิสูงสุด ปฏิบัติวิปัสสนาภาวนาอยู่นานถึง ๓๐ วัน ก็สามารถเข้าถึงปัญญาเห็นถูกต้องตามธรรม ไม่มีสิ่งใดที่ไม่รู้ รู้ทุกเรื่องที่มีจิตสัมผัสได้

และในวันสุดท้าย ที่ไปลาสิกขาออกมาอยู่ในเพศฆราวาส ท่านเจ้าคุณฯ ได้บอกให้ผู้บรรยายรักษาของดีที่ให้ไปตลอดชีวิต นี่ก็รักษาของดีมานานถึง ๓๕ ปีเศษแล้ว ของดีนั้นยังคงมีอยู่กับใจ และมีเพิ่มมากขึ้นจนทุกวันนี้

เหตุที่เป็นเช่นนี้ เพราะได้พัฒนาพละ ๕ (สัทธา วิริยะ สติ สมาธิ และปัญญา) อยู่ทุกวัน จึงทำให้จิตมีสติกล้าแข็ง ระลึกได้ทันเกือบทุกสิ่งๆ ที่เข้ากระทบจิต และมีปัญญาเห็นแจ้ง เจียบคม เห็นสิ่งที่เข้ากระทบจิตทุกเรื่องเป็นอนัตตา ซึ่งส่งผลให้จิตว่าง เป็นอุเบกขา มีกำลังความเพียรเต็มร้อย มีความเกียจคร้านเป็นศูนย์ มีกำลังศรัทธาสูงสุด เหล่านี้ เป็นเหตุให้จิตมีพลัง ที่สามารถต้านทานอำนาจของมารได้ จึงรักษาของดี ตามที่เจ้าคุณฯ กล่าวไว้มานานถึง ๓๕ ปี และจะยังคงรักษาของดีต่อไป ตราบเท่าที่รูปขันธ์ยังเป็นเครื่องมือ ให้จิตได้ใช้ทำงานเผยแผ่ธรรมวินัยในพุทธศาสนา ให้เข้าสู่ใจของพุทธศาสนิกชนให้มากที่สุด

ด้วยความไม่เชื่อคำสอนในพุทธศาสนา แล้วไปพิสูจน์ จนเข้าถึงปัญญาสูงสุด ระดับโลกียะ (อภิปัญญา ๕) และระดับโลกุตตระ (ญาณ ๑๖) จนกระทั่งมีธรรมวินัยสถิตอยู่ในใจทุกขณะตื่น จึงได้ระลึกถึงคุณของพระพุทโธดม ระลึกถึงคุณของพระเจ้าอโศกมหาราช ที่เป็นต้นเหตุนำพุทธศาสนาเข้าสู่สุวรรณภูมิ และได้ตอบแทนคุณด้วยการเผยแผ่ธรรมอยู่จนปัจจุบันนี้

สิ่งต่างๆ ที่ผู้บรรยายบอกเล่ามา เป็นเรื่องจริงแท้ ฟังอย่างปลงใจเชื่อตามหลักกาลามสูตร แต่หากผู้ใดประสงค์จะพิสูจน์สังขธรรมนี้ ว่าเป็นจริงเท็จประการใด ต้องพัฒนาจิตตนเองให้เข้าถึงปัญญาสูงสุดระดับโลกียะ และให้เข้าถึงปัญญาสูงสุดระดับโลกุตระได้เมื่อใดแล้ว ความจริงย่อมถูกเปิดเผย และความศรัทธาย่อมเกิดขึ้น ใครผู้ใดปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานจนเข้าถึงความจริงแท้ของชีวิตได้แล้ว ย่อมได้ชื่อว่าเป็นการเตรียมตัวตายอย่างมีคุณค่า

ผู้บรรยายได้เตรียมตัวตายมากกว่า ๓๕ ปีแล้ว สังสมแต่บุญไว้ในดวงจิต ไม่ทำจิตให้มีบาปสังสม เหตุที่ทำเช่นนี้เพราะจำเป็นต้องขึ้นไปบอกเพื่อนเก่า ที่อยู่ในสุคติโลกสวรรค์ มิให้ความโลภ โกรธ และหลง มีอำนาจครอบครองใจ ซึ่งจะเป็นเหตุนำพาจิตวิญญาณไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในหตุคติภพ (เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย และสัตว์นรก) ใครผู้ใดปรารถนาใครรู้ว่าผู้บรรยายเตรียมตัวไปเกิดใหม่ในภพภูมิใด สามารถตามไปดูได้ด้วยการทำเหตุให้ถูกต้องตรงกับผู้บรรยาย หรือพัฒนาคุณธรรมให้เสมอกัน แล้วจะรู้จัก โดยไม่ต้องสื่อด้วยวาจา

การบรรยายในวันนี้ขอยุติเพียงเท่านี้ เวลาที่เหลืออีกเล็กน้อย ผมกินเวลาไว้ตอบปัญหา พระคุณเจ้ารูปใดมีปัญหาก็ใครซักถาม ให้เกิดความกระจ่างขึ้นกับใจ โปรดปฐจา และผมจะวิชันาถวายให้เข้าใจ ในฐานะที่เป็นฆราวาส ผมมีศีลคมใจอยู่ ๕ ข้อ สามารถตอบปัญหาได้ มากกว่าพระคุณเจ้าซึ่งต้องรักษา

คือ ๒๒๗ ข้อ บางเรื่องพระคุณเจ้ารู้แต่ไม่สามารถตอบได้ เพราะหากตอบออกไปแล้วจะเป็นการละเมิดพระวินัย ที่พระภิกษุผู้เป็นสาวกของพระพุทธเจ้าจำเป็นต้องรักษาไว้ให้มีอยู่กับใจ

ขณะที่รอปัญหาอยู่นี้ ผู้บรรยายขออนุญาตเล่าต่อไปว่า วันก่อน มีพระอริยสงฆ์มาจากภาคอีสาน มีญาติธรรมเข้าไปถวายภัตตาหาร พอรับประทานเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระสงฆ์รูปนั้นได้ชี้มาที่ผู้บรรยาย แล้วพูดกับญาติธรรมว่า เอาอาหารไปถวายของคั่นด้วย ผู้ที่พัฒนาจิตดีแล้ว สามารถหยั่งรู้วาระจิตของผู้อื่นได้ โดยไม่ต้องสนทนากันด้วยวาจา

หนังสือที่พระคุณเจ้าได้รับแจกในวันนี้ก่อนการบรรยายเป็นเรื่อง “ถึงโสดาบันในชาตินี้” หนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นได้โดยมีผู้กำหนดให้ผู้บรรยายพูด ในงานแสดงธรรมของชมรมกัลยาณธรรม ณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ บพิตรพิมุข มหาเมฆ ทุกสิ่งที่คัดและพิมพ์ออกมาเป็นตัวหนังสือนี้ ได้คัดออกมาจากใจของผู้บรรยาย สภาวะธรรมในดวงจิตเป็นเช่นไร สิ่งที่อ่านพบในหนังสือก็เป็นเช่นนั้น

ผมขออุทิศเรื่องนี้ไว้ก่อน สารธรรมในหนังสือเป็นเช่นไร หากพระคุณเจ้าประสงค์จะทราบ โปรดสละเวลาอ่านเพียงเล็กน้อย ก็สามารถทราบได้ แต่ยังไม่ดีเท่ากับนำตัวเองเข้าไปพิสูจน์สังฆธรรมดังกล่าว หากเข้าถึงความเป็นจริงแท้ได้แล้ว จะเป็นคุณอย่างมากกับพุทธศาสนา

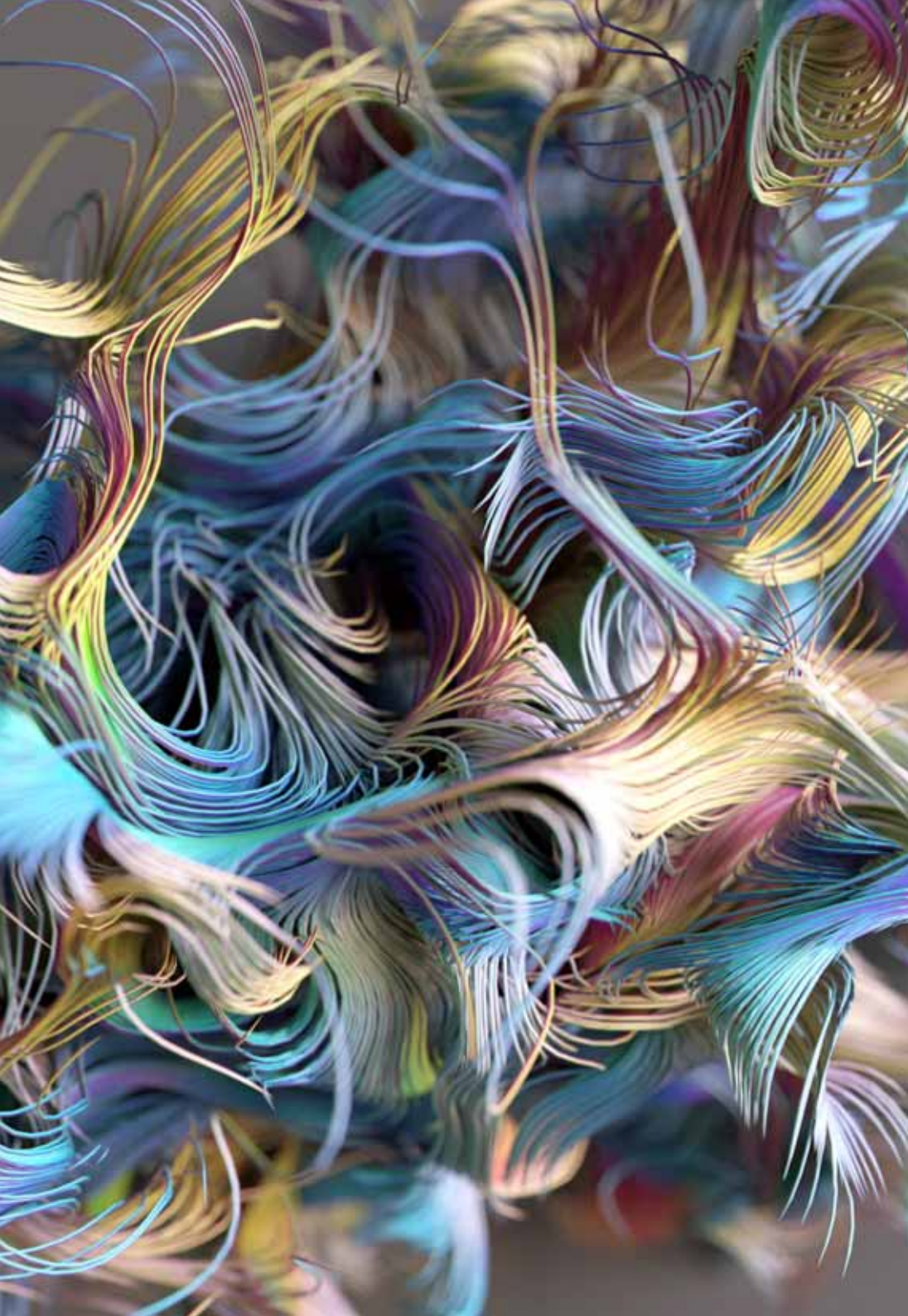
ต้นเหตุที่ผมได้มาทำหน้าที่เผยแผ่สังฆธรรมในพุทธศาสนา ก็เนื่องด้วย ก่อนมาเกิดเป็นมนุษย์ในชาตินี้ ได้อธิษฐานจะมาช่วยเพื่อนผู้เคยเป็นสหธรรมิกกันมาก่อนในอดีต เมื่อได้มาเกิดเป็นมนุษย์ และมาพบกันในชาตินี้แล้ว จงมีสติ ระมัดระวัง มิให้ความโลภ ความโกรธ และความหลง เข้ามามีอำนาจเหนือใจ เพราะกิเลสใหญ่ทั้งสามตัวนั้น มีพลังผลักดันจิตวิญญาณที่หลุดออกจากร่าง ให้โคจรเข้าไปอยู่อาศัยในร่างของสัตว์ที่อยู่ในทุกติภพ (สัตว์เดรัจฉาน สัตว์เปรต สัตว์อสุรกาย และสัตว์นรก) ได้ ตรงกันข้าม ผู้ที่เว้นประพฤติกุศลกรรม อย่างน้อย ๕ อย่าง ดังที่ระบุไว้ในศีล ๕ อยู่เนื่องนิตย์ เมื่อจิตวิญญาณหลุดออกจากร่างนี้ เพื่อไปหาร่างใหม่อยู่อาศัย พลังของคุณธรรมในศีล ๕ ย่อมผลักดันจิตวิญญาณ ให้โคจรเข้าไปอยู่อาศัยในร่างที่เป็นมนุษย์

หากบำเพ็ญทาน และรักษาศีล หรือประพฤติกุศลกรรมบถ ๑๐ (เว้นจากการทำลายชีวิต เว้นจากการถือเอาของที่เขาไม่ได้ให้ เว้นจากประพฤติผิดในกาม เว้นจากการพูดเท็จ เว้นจากการพูดส่อเสียด เว้นจากการพูดคำหยาบ เว้นจากการพูดเพ้อเจ้อ ไม่โลภคอยจ้องอยากได้ของเขา ไม่คิดร้ายเบียดเบียนเขา และเห็นชอบตามคลองธรรม) อยู่ตลอดชีวิต เมื่อจิตหลุดออกจากร่าง เพื่อไปหาร่างใหม่อยู่อาศัย คุณธรรมของศีลและทาน หรือคุณธรรมในกุศลกรรมบถ ๑๐ ย่อมมีพลังผลักดันจิตวิญญาณให้โคจรไปเข้าอยู่อาศัยในร่างของเทวดาที่อยู่ในภพสวรรค์

และผู้ใดพัฒนาจิต (สมถภาวนา) จนสามารถเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิแน่นแน (ฌาน) แล้วตายในขณะที่จิตยังทรงอยู่ในฌาน พลังของฌานย่อมผลักดันจิตวิญญูณ ให้โคจรเข้าไปอยู่อาศัยในร่างที่อยู่ในพรหมโลก นอกจากนี้คุณธรรมในศีล ๕ ยังเป็นฐานให้จิตพัฒนา จนเข้าถึงอริยธรรมของการมีสภาวะธรรมในดวงจิต เป็นพระโสดาบัน และพระสกทาคามีได้ แต่หากใครผู้ใดปรารถนาพัฒนาจิตให้บรรลุอริยธรรมสูงกว่านี้ ต้องมีศีล ๘ ลงคุมใจได้แล้ว ความเป็นพระอนาคามีจึงจะเกิดขึ้นได้

สุดท้าย ผู้ใดปรารถนาพัฒนาจิตให้เข้าถึงความเป็นพระอริยบุคคลสูงสุด (พระอรหันต์) ต้องมีศีลอย่างน้อย ๑๐ ข้อ ลงคุมใจให้ถึงใจ ดังนั้น ในครั้งพุทธกาล จึงมีบุคคลผู้มีศีลเพียง ๑๐ ข้อคุมใจ สามารถบรรลุอรหันต์ได้ อาทิ สามเณรทัพพะสามเณรโสปากะ สามเณริอุตตรา สามเณริอุตตมา ฯลฯ ผู้ที่บวชเป็นภิกษุ ต้องมีศีล ๒๒๗ ข้อคุมใจ และผู้ที่บวชเป็นภิกษุณีต้องมีศีล ๓๑๑ ข้อคุมใจ จึงจะสามารถพัฒนาจิตให้บรรลุอริยธรรม นับแต่เบื้องต้นจนถึงสูงสุดได้

ตอบคำถาม

ศาสนาพุทธ เป็นศาสนาแห่งเหตุและผล ผู้ใดทำเหตุให้
ถูกตรงในวันนี้ ผลถูกตรงย่อมเกิดขึ้นในกาลข้างหน้าแน่นอน
การบรรยายจึงขอยุติลงเพียงเท่านี้ พระคุณเจ้ารูปใดมีปัญหา
สามารถปรึกษาได้ด้วยการยกมือให้ทราบ แล้วจะมีคนนำไมค์
ล่อยไปถวายให้ท่านได้พูดซักถามปัญหา

พระคุณเจ้ารูปที่ ๑ : ถามปัญหาส่วนตัวได้ไหมครับ ?

ผู้บรรยาย : ได้ครับ ขอให้ถามต่างๆ เพื่อให้พระคุณเจ้า
รูปอื่นได้ทราบถึงปัญหาที่ถาม

พระคุณเจ้ารูปที่ ๑ : ความโลภ ความโกรธ ความหลง
กิเลสตัวไหนใหญ่ที่สุด และมีความสำคัญที่สุด

ผู้บรรยาย : ความโกรธ เป็นกิเลสตัวใหญ่ที่สุด และมีความสำคัญที่สุด เพราะความโกรธ (โทสะ) มีพลังผลักดันจิตวิญญาณ ให้โคจรลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพนรกได้

ความโลภหรือความอยากได้ เป็นกิเลสที่มีความสำคัญรองลงมา เพราะมีพลังผลักดันจิตวิญญาณ ให้ไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพเปรตได้

ความหลง (โมหะ) มีความสำคัญน้อยสุด เมื่อเทียบกับกิเลสสามตัวแรก แต่แก้ได้ยากที่สุด ผู้ใดพัฒนาจิต (วิปัสสนาภาวนา) จนหมดความไม่รู้จริง หรือคือหมดอวิชชาได้ ผู้นั้นก็พ้นทุกข์ คือนำพาชีวิตเข้าสู่พระนิพพานได้

ส่วนความโลภแก้ไขได้ไม่ยากและไม่ง่าย ผู้ใดพัฒนาจิตจนเกิดปัญญาเห็นแจ้ง แล้วใช้ปัญญาเห็นแจ้งดับขั้น ๕ ได้ อุตตาย่อมดับเป็นอัตโนมัติ แล้วความโลภจะไม่เกิดอีกต่อไป และผู้ใดประพฤติดน เป็นผู้ให้สิ่งดีงามเป็นทานอยู่เสมอ ความโลภย่อมดับไป แต่ไม่เที่ยงแท้แน่นอนเท่ากับวิธีการแรก

ความโกรธ หมายถึง ความโมโห ความไม่พอใจ วิธีการจัดการความโกรธทำได้ง่ายสุด ถ้าเป็นคณธรรมดาก็ให้อภัยเป็นทาน เขาตำรา เขาว่าเราไม่ดี เขานินทาเรา ต้องให้อภัยช่างมันเถอะ เต็มรักตายจากกันไปแล้ว ผู้ใดให้อภัยในทุกสิ่งที่เป็นเหตุขัดใจได้ ผู้นั้นย่อมมีเมตตาเกิดขึ้น และถูกเก็บสั่งสมไว้ในดวงจิต เป็นเมตตาบาปมี คนมีเมตตา มีอารมณ์สงบและเย็น ทำให้โทสะหายไปเป็นปกติทั้ง และหากผู้ใดพัฒนาจิต จนเกิด

ปัญญาเห็นแจ้ง ให้พิจารณาความโกรธตามกฎไตรลักษณ์จน
หมุนเข้าสู่อนัตตา จิตย่อมปล่อยวางความโกรธลงได้ หรือหาก
พัฒนาจิตจนมีกำลังของสติ และปัญญาเห็นแจ้งกล้าแข็ง เมื่อมี
สิ่งขัดใจเข้ากระทบจิตย่อมเห็นสิ่งขัดใจดับไปตามกฎไตรลักษณ์
แล้วอารมณ์โทสะจะไม่เกิดขึ้น วิธีนี้เป็นการป้องกันความโกรธ
มิให้เกิดขึ้นครับ

พระคุณเจ้ารูปที่ ๒ : ขอโอกาสถามอาจารย์ว่า สภาวธรรม
ในดวงจิตขณะเราปฏิบัติธรรม เราไม่สามารถรู้ได้ว่าสภาวธรรม
ในดวงจิตของเราเข้าถึงระดับไหน อาตมาใช้พุทธานุสติกกับ
อานาปานสติ ควบคู่กัน พอนั่งไปได้ประมาณ ๒๐ ถึง ๓๐ นาที
ร่างกายจะเกิดอาการกระตุก เหมือนกับจิตเรากำลังลง แล้วเกิด
สภาวะที่ไม่รู้อะไรเลย คือเงียบ เหมือนดิ่งจมลงไป แต่พอจิต
กลับเข้ามาสู่สภาวะปกติ จึงรู้ตัว ถามว่า ตอนที่จิตดิ่งจมลงไป
นั้น จิตเราอยู่ในสภาวะไหนครับ

ผู้บรรยาย : ผู้ใดเริ่มปฏิบัติธรรมและเข้าถึงสภาวธรรม
เช่นนี้ ย่อมมองไม่ออกว่าจิตเริ่มเข้าสู่สมาธิระดับต้น อาการ
กระตุกของร่างกาย เหมือนจิตดิ่งจึงเกิดขึ้น ผู้ที่ผ่าน
ประสบการณ์เช่นนี้มาก่อน เช่น ครูบาอาจารย์ที่เคยปฏิบัติ
กรรมฐานแล้ว เข้าถึงธรรมได้แล้ว เขาจึงจะรู้สภาวะจิตของ
ผู้ปฏิบัติธรรม ว่าเข้าถึงธรรมระดับไหน ด้วยเหตุนี้ จึงต้องมีการ
สอบอารมณ์ของผู้เข้าปฏิบัติธรรม

พระคุณเจ้า : อาตมาไม่เคยสอบอารมณ์ครับ

ผู้บรรยาย : บุคคลผู้ไปเกิดอยู่ในครั้งพุทธกาล เป็นผู้ผ่านประสบการณ์มามาก จึงมีบุญบารมีสั่งสมอยู่ในดวงจิตมาก เขาเหล่านั้นเพียงแค่ได้ฟังคำที่ผู้รู้มาบอกกล่าว แล้วโยนิโสมนสิการ ก็สามารถปริวรรตจิตให้เข้าถึงดวงตาเห็นธรรมได้ แต่คนที่มาเกิดอยู่ในครั้งปัจจุบัน เป็นผู้มีบุญบารมีสั่งสมมาน้อยกว่าจึงจำเป็นต้องมีการสอบอารมณ์จากครูผู้สอนกรรมฐานที่เป็นผู้รู้และมีประสบการณ์ในการพัฒนาจิตมาก่อน อารมณ์ใดเกิดขึ้นไม่ตรงตามธรรมที่จะนำไปสู่ความพ้นทุกข์ ครูจะแก้ไขให้ แล้วศิษย์ผู้ฝึกกรรมฐานต้องนำคำชี้แนะ ไปปรับแก้ไขให้ถูกต้อง ส่วนอารมณ์ใดเกิดขึ้นแล้วเป็นไปตามคลองธรรม ครูจะนำการปฏิบัติที่ก้าวหน้ายิ่งขึ้น มาบอกกล่าวให้ศิษย์นำไปประพฤติปฏิบัติ นี่คือจุดประสงค์ของการสอบอารมณ์

พระคุณเจ้า : อาตมาเข้าใจแล้ว และจะลงมือปฏิบัติตั้งแต่วันนี้ และจะพยายามหาครูบาอาจารย์ที่มีประสบการณ์ตรงมาชี้แนะสั่งสอนครับ

ผู้บรรยาย : ก่อนลงมือปฏิบัติธรรมพระคุณเจ้าต้องทำเหตุให้ตรงดังนี้ครับ

๑. สร้างมหาทาน เช่นตั้งโรงทานแก่คนหมู่มาก หรือจัดอาหารเลี้ยงพระสงฆ์หมู่มาก หรือเลี้ยงพระสงฆ์ยาวนาน ๗ วัน

๒. อธิษฐานว่า ขอให้ได้พบครูบาอาจารย์ของตนเองคือตั้งจิตปรารถนาให้ได้พบและได้สั่งสอนการปฏิบัติธรรมที่ถูกตรง

เรื่องในทำนองนี้ เคยมีหมอกคนหนึ่งได้ถามผู้บรรยายว่า แล้วผมจะพบครูบาอาจารย์ของผมได้ที่ไหน ผู้บรรยายได้ตอบเขาไปว่า (หมอมต้องสร้างมหาทาน แล้วอธิษฐาน ขอพบครูบาอาจารย์ ที่จะมาสั่งสอนธรรมให้กับตน) เมื่อเหตุปัจจัยลงตัว ปรากฏว่า มีอยู่วันหนึ่ง เขาได้ไปรักษาอาการอาพาธให้กับพระนิยตโพธิสัตว์รูปหนึ่ง พระโพธิสัตว์รูปนั้นได้พูดขึ้นว่า “เราพบกันแล้วใช่ไหม”

พระคุณเจ้า : ต้องอธิษฐานก่อนใช่ไหม ?

ผู้บรรยาย : ถูกแล้วครับพระคุณเจ้า การอธิษฐานคือการตั้งใจปรารถนาให้บรรลุในสิ่งที่ตั้งใจ เมื่อใดที่เหตุปัจจัยถึงพร้อม การอธิษฐานนั้นจึงจะเป็นจริง

ดังตัวอย่าง เจ้าชายสมณะ เคยอธิษฐานให้ได้เป็นพุทธอุปัฏฐากในพระพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่ง จึงได้มาเกิดเป็นพระอานนท์ อยู่ในครั้งพุทธกาล และได้รับแต่งตั้งให้เป็นพุทธอุปัฏฐากประจำพระพุทธเจ้าโคตม

ในครั้งที่พระทีปังกรได้มาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า สมิตตาลูกสาวพราหมณ์ได้อธิษฐาน ขอเป็นบาทบริจาริกาของสุเมธฤาษีทุกชาติที่เป็นไปได้ และอธิษฐานให้บรรลุธรรมนั้นด้วย ต่อมาสุเมธฤาษีได้มาเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ได้ปฏิบัติธรรมจนตรัสรู้เป็นพระพุทธโคตม ส่วนสมิตตา ลูกสาวพราหมณ์ได้มาเกิดเป็นเจ้าหญิงยโสธรา ได้อภิเษกสมรส เป็นมเหสีของเจ้าชายสิทธัตถะ (อดีตพระพุทธโคตม) ได้ฟังธรรมจาก

พระโอรุ์แล้วบรรลุโสดาปัตติผลในขณะยังเป็นฆราวาส ต่อมาได้บวชเป็นภิกษุณีปฏิบัติธรรมได้เพียง ๑๕ วัน ก็บรรลุ อรหัตตผล สมดังคำอธิษฐานที่ได้กระทำไว้แต่ครั้งอดีต

พระคุณเจ้า : อาตมาได้พบพระรูปหนึ่ง ท่านเป็นหลาน ของหลวงปู่ชา ท่านชื่อว่าพระอาจารย์กัณหา สุขกาโม โยมแม่ ของอาตมาเล่าให้ฟังว่า ท่านได้บรรลุธรรมแล้ว จะไม่สอนใคร แต่เมื่ออาตมาไปกราบท่าน ท่านบอกว่า ขอให้เสร็จภารกิจก่อน แล้วให้มาหา คือท่านรับปากว่าจะสอน แต่ท่านยังมีภาระอยู่

ผู้บรรยาย : ครั้นหลวงพ่อกัณหาท่านมีความรู้ถูกต้อง ตามธรรมวินัย เหตุที่ท่านไม่สอน เพราะงานท่านเยอะ ท่านให้ พระรูปอื่นสอนแทน พระในวัดของท่านบางรูปสอนได้

พระคุณเจ้า : แต่ท่านบอกให้อาตมาไปหา

ผู้บรรยาย : ไปสิครับ เมื่อท่านมีเวลาว่างเมื่อไร ท่าน สามารถสอนได้ พระอริยบุคคลที่บรรลุธรรมแล้ว ท่านจะพูด ลื่นๆ อย่างหลวงพ่ोजิต ที่อยู่จังหวัดสงขลา ท่านพูดลื่นเพียง ประโยคหรือสองประโยคก็จบ

พระคุณเจ้า : คือท่านรู้ใจผู้ฟัง

ผู้บรรยาย : พระที่ท่านทรงอภิญญาทุกรูป รู้ใจได้ด้วย เจโตปริยญาณ เพียงแต่ท่านจะพูดหรือไม่เท่านั้น

พระคุณเจ้า : อาตมาถามว่า หลวงพ่อกัณหาท่านทรง อภิญญาใช้ไหม

ผู้บรรยาย : ใครจะมีสภาวะธรรมในดวงจิตเป็นอย่างไร เป็นเรื่องของเขา จิตของพระคุณเจ้าก็เหมือนกัน หากพัฒนาจนเข้าฌานได้แล้ว นำจิตออกจากความทรงฌาน เจโตปริยญาณย่อมเกิดได้เป็นอัตโนมัตติ ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องปกติของผู้ที่พัฒนาจิตจนเข้าถึงสมาธิสูงสุด (อัปปนาสมาธิ) **ผมเคยหลงความรู้สูงสุดที่เรียกว่า โลกียอภิญา มายาวนานถึง ๗ ชาติ เพิ่งจะมาเปลี่ยนได้ชาตินี้ ด้วยการเจริญวิปัสสนาภาวนา จนเกิดปัญญาเห็นแจ้งแล้ว จึงได้รู้ว่าโลกียอภิญ्यानั้น มิได้ทำให้พ้นทุกข์**

พระคุณเจ้า : อาตมามีโอกาสจะบรรลุธรรมใหม่ ?

ผู้บรรยาย : ทุกคนมีศรัทธาในคุณธรรม ย่อมมีโอกาสบรรลุธรรมได้ เมื่อตัวเองเข้าปฏิบัติธรรม โดยมีศีล มีสัจจะ มีความเพียร เป็นแรงสนับสนุน มีสติตั้งจิตให้เป็นบวกอยู่เสมอ เหมือนดังที่พระโพธิสัตว์ได้อธิษฐานไว้ว่า “คำว่าไม่มี ไม่ดี ไม่ได้ ไม่สบาย จงอย่าเกิดขึ้นกับข้าพเจ้า” เมื่อบำเพ็ญบารมีตัวใดก็ตาม ท่านก็รับผลสมคำอธิษฐาน ดังนั้น พระคุณเจ้าต้องตั้งโปรแกรมจิตให้เป็นบวก ว่าการปฏิบัติธรรมต้องได้ผลแห่งธรรมนั้น คือปฏิบัติสมถภาวนาแล้ว จิตตั้งมั่น เข้าถึงความ เป็นสมาธิ ปฏิบัติวิปัสสนาภาวนาแล้ว จิตต้องเข้าถึงปัญญาเห็นแจ้ง

พระคุณเจ้า : อาตมาเป็นคนขี้กลัว

ผู้บรรยาย : กลัวอะไรครับท่าน

พระคุณเจ้า : เมื่อไปนั่งปฏิบัติธรรมลำพังรูปเดียวแล้ว มักจะกลัวผี

ผู้บรรยาย : หากพระคุณเจ้ากลัวผี โปรดหาเวลาไปอ่าน หนังสือทางสายเอกของผม แล้วพระคุณเจ้าจะได้เข้าถึงความจริงของความกลัว เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๘ ผมไปบวชเป็นภิกษุ ปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดมหาธาตุฯ ท่าพระจันทร์ กรุงเทพฯ เจอผีตัวจริงมาบีบคอ แล้วจึงเข้าถึงความจริงเรื่องผี จึงเลิกกลัวผีนับแต่วันนั้นมาจนถึงบัดนี้ แม้ผีจะดูอย่างไรก็ไม่กลัว

พระคุณเจ้า : อาจารย์ครับ ตอนที่อาตมาไปนั่งอยู่ข้างนอกห้องเวลา ๕ นาทีเกิดอาการกลัวผีอย่างมาก พอจะไปประมาณสัก ๑๐ นาที พอจิตเริ่มสงบเป็นสมาธิแล้ว ความกลัวผีจะหายไป

ผู้บรรยาย : ถูกแล้วครับ ขณะจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิจะไม่กลัวผี แต่เมื่อใดที่จิตมีการปรุงแต่งอารมณ์เกิดจากสิ่งกระทบภายนอก ความกลัวผีย่อมเกิดขึ้นได้อีก วิธีแก้ปัญหารื่องกลัวผีต้องพัฒนาจิตให้เกิดปัญญา เห็นถูกต้องตามความเป็นจริงแท้ได้แล้ว อารมณ์กลัวผีก็จะหมดไปสิ้นเชิง มีอยู่ครั้งหนึ่ง ผมได้มีโอกาสไปทอดกฐินทางภาคอีสาน ได้ไปพบกับพระป่า นั่งอยู่หน้ากุฏิ ซึ่งมีเพียงหลังเดียวอยู่กลางป่า ผมได้ขออนุญาตท่านเพื่ออาศัยนอนอยู่นอกกุฏิ บนพื้นดินที่อยู่ติดกับกุฏินั้น พระป่าอนุญาตให้ผมนอนได้ พร้อมกับบอกว่า “โยมระวังนะ ใต้ถุนกุฏินี้มีงูพิษอาศัยอยู่ เป็นงูเห่าตัวใหญ่” ผมได้ตอบท่านไปว่า “ไม่เป็นไรครับ”

ก่อนนอนผมได้สวดมนต์บทสรรเสริญคุณพระรัตนตรัย แล้วตามด้วยสวดมนต์บทชั้นอธิตร เพื่อแผ่เมตตาให้กับ พญางูทั้งสี่

ผมขออนุญาตเรียนพระคุณเจ้าให้ทราบว่า หากไปเจอ ลัทร้อย เช่น งูพิษ จงอย่าได้ทำร้ายเขา หรือเบียดเบียนเขา นะครับ เขาเป็นสัตว์ที่มาอาศัยเกิดอยู่บนผิวโลกใบนี้ เหมือน กับเรา มีความกลัวตายเหมือนกับเรา ผู้รู้จริงไม่คิดทำร้าย สรรพชีวิตที่ตนพบเห็น ก่อนนอนต้องแผ่เมตตาให้เขา โดยเฉพาะงูที่มีพิษร้าย กัดแล้วถึงตายได้ ด้วยการสวดมนต์บท ชั้นอธิตร ที่ขึ้นต้นด้วย “วิรูปักเขหิ เม เมตตัง เมตตัง เอราปะเถหิ เม ฉัพพาทุเตหิ เม เมตตัง เมตตัง กัณหาโคตะ มะเกหิ จะ...” สวดไปจนจบบท แล้วจึงล้มตัวลงนอนหลับ อย่างสบาย ผู้ใดมีเมตตาสถิตอยู่กับใจ ผู้นั้นย่อมหลับเป็นสุข ตื่นเป็นสุข เป็นที่รักของมนุษย์และอมมนุษย์ ไฟ ยาพิษ อาวุธ ไม่แผ้วพาน ฯลฯ พระคุณเจ้าพิสูจน์ดูด้วยตนเองสิครับ แล้ว จะรู้ว่ามนต์บทนั้น มีความศักดิ์สิทธิ์จริงไหม

พระคุณเจ้า : อาตมาเจอ เป็นวังหนีแน่นอน

ผู้บรรยาย : จะหนีไปไหน ก็หนีใจตัวเองไม่พ้น ฉะนั้น จงอย่าวังหนี หากมีเมตตาสถิตอยู่กับใจแล้ว ย่อมไม่มีเวรภัย ทำอันตรายได้ แม้เสือโคร่งยังไม่กลัว ได้แผ่เมตตาให้เขา “จงเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรต่อกันเลย”

พระคุณเจ้า : อาตมาเจอภูพิชกั๊วึงหนึ่ ภูกั๊วหนึ่ ต่างคนต่างหนึ่ เอาชีวิตรอด

ผู้บรรยาย : นั้นแสดงว่า พระคุณเจ้าไม่รู้จริงเรื่องภู จะนั้นต้องเปลี่ยนความเห็นให้ถูก เชื่อครูบาอาจารย์ เชื่อผู้มีประสบการณ์ เอาชีวิตเข้าแลกกรรม แล้วดูสิว่า เป็นความจริงไหม ไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใด จะศักดิ์สิทธิ์ยิ่งกว่า ความศักดิ์สิทธิ์ในธรรมวินัยที่กล่าวไว้ในพระพุทธศาสนาว่า “ธรรม ย่อมคุ้มครองรักษาผู้ประพฤติธรรม” ผู้ใดมีธรรมะคุ้มครองใจอยู่ทุกขณะตื่นได้แล้วชีวิตนี้และชีวิตหน้า ย่อมพบแต่ความสุขสวัสดิ์ เท่านั้น

ผมขอเรียนกับพระคุณเจ้าว่า ในครั้งที่ผู้บรรยายไม่เชื่อคำสอนในพุทธศาสนา จึงได้ไปพิสูจน์สังฆกรรม ด้วยการปฏิบัติธรรม จนเข้าถึงธรรม และปัจจุบันนี้ มีธรรมวินัยคุ้มครองใจอยู่ทุกขณะตื่น ทำให้มีพฤติกรรม (คิด พูด ทำ) เปลี่ยนไปในทางที่ดีงาม ซึ่งตรงกันข้ามกับก่อนไปปฏิบัติธรรม ผู้บรรยายมีพฤติกรรมทั้งดีและไม่ดี ธรรมวินัยเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ มองดูด้วยตาเนื้อตาหนังไม่เห็น สัมผัสด้วยระบบประสาทไม่ได้ แต่ความศักดิ์สิทธิ์ของธรรมวินัย สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของคนได้จากหน้ามือเป็นหลังมือ ดังที่ผู้บรรยายได้กระทำให้มวลชนได้สัมผัสอยู่ในทุกวันนี้

พระคุณเจ้า : ธรรมวินัยในพุทธศาสนา แกไขความเกียจคร้านของคนได้ไหม ?

ผู้บรรยาย : แก่ไขความเกียจคร้านได้ครับ ดังตัวอย่างจริงที่จะบอกเล่าให้พระคุณเจ้าฟังว่า มีนักศึกษาด้านวิศวกรรมศาสตร์ได้โทรศัพท์ทางไกลมาหาผู้บรรยายเมื่อเช้านี้ ตอนหกโมงเช้า ปกตินักศึกษาผู้นี้ มักจะตื่นนอนตอนสิบโมงเช้า ผู้บรรยายได้พูดกับแม่ของนักศึกษาว่า หากลูกชายมีนิสัยเป็นคนนอนตื่นสาย ก็ไม่ต้องไปปลุกให้ตื่นมาพูดกับอาจารย์ ผลปรากฏว่าเขาอยากจะถูกคุยกับผู้บรรยาย จึงต้องตื่นเช้า และโทรศัพท์มาหา ได้พูดคุยกันหลายเรื่อง จึงได้รู้ว่า ตอนนี้อาจารย์เรียนนิเวศฯ จนถึงปีที่สามแล้ว คิดจะลาออก เพราะเรียนแล้วได้เกรดต่ำกว่ากำหนดในหลายวิชา ผู้บรรยายได้ใช้ธรรมะ เสนอแนะวิธีการเรียนที่ประสบความสำเร็จให้เขานำไปประพฤติปฏิบัติ

ผลปรากฏว่าเขาเปลี่ยนใจ จะเรียนไปจนจบ เพราะผลการเรียนดีขึ้น สามารถผ่านเกณฑ์มาตรฐานได้ และมักจะโทรศัพท์มาหาตอนหกโมงเช้าเป็นประจำ นี่เป็นสิ่งบ่งชี้ว่า ธรรมสามารถเข้าถึงความสำเร็จในการเรียนได้ และธรรมะยังทำให้เปลี่ยนพฤติกรรมตื่นสายมาเป็นตื่นเช้าได้

พระคุณเจ้า : อาตมาขอสมัครเป็นลูกศิษย์ของอาจารย์ และในอีกประมาณสองเดือนข้างหน้า อาตมาก็จะต้องเข้าสอบนักธรรม อยากประสบความสำเร็จเหมือนกับนักศึกษาผู้นั้นบ้าง

ผู้บรรยาย : ขออภัยนะ พระคุณเจ้า นักศึกษาผู้นั้นเขาขอสมัครเป็นศิษย์ของผม ผู้บรรยายได้บอกเขาไปว่า จะยังเป็นศิษย์เป็นครูกันไม่ได้ ตราบใดที่เธอทำใจให้มีศีลมีธรรม

มีวินัยเหมือนในพุทธศาสนาได้แล้ว ความเป็นศิษย์เป็นครู
ย่อมเกิดขึ้นโดยปริยาย ผู้บรรยายได้บอกเขาอย่างนั้น แต่ถ้า
กิเลสยังเด่นแรงเด่นกายอยู่ในใจ ยังคิดถึงอนาคต ยังคิดถึง
เรื่องเก่าๆ ในอดีต ยังเอาโลกภายนอก (โลกธรรม) ยังเอา
ตรรกะวิชาเข้ามามีอำนาจเหนือใจ อย่างนี้ไปไม่รอด ถ้าจะ
เป็นศิษย์เป็นครูกัน ต้องทำให้ถูกต้องเหมือนกัน ถูกต้องตาม
ธรรมเหมือนกัน

ดังตัวอย่างที่ผู้บรรยายพูดอยู่เสมอว่า “ผมเป็นศิษย์ของ
ท่านเจ้าคุณโชดก” เป็นการพูดที่เต็มปากเต็มคำ ทั้งนี้เพราะ
ผู้บรรยายได้ปฏิบัติถูกต้องตามธรรมเหมือนท่าน ทำได้อย่างที่
ครูบาอาจารย์ได้สั่งสอน ในครั้งที่ผู้บรรยายไปปฏิบัติธรรมอยู่
กับท่าน มีเรื่องที่แปลกคือ มีภิกษุมาปฏิบัติธรรมอยู่กับท่าน
เป็นจำนวนมาก ท่านสอนเหมือนครูกับศิษย์ทั่วๆ ไป แต่มี
ผู้บรรยายเพียงผู้เดียวที่ท่านเจ้าคุณโชดกสอนแบบจำใจจำใจ
ยิ่งครูบาอาจารย์เป็นผู้รู้ใจคน (เจโตปริยญาณ) ผู้บรรยายยังม
ีความอึดอัดมาก ต้องมีสติกำกับใจตัวเอง มีให้ออกนอกล
้นอกธรรม เพราะคิดพูดทำสิ่งใดที่ลบล้างตา ครูบาอาจารย์
ท่านหยั่งรู้ไปทุกเรื่อง ลูกศิษย์คนนี้จึงมีความอึดอัดอย่างมาก
แต่มีผลดีเกิดขึ้น เพราะท่านเป็นครูที่เฮียบ คือมีระเบียบจัด
จึงทำให้ผู้บรรยายสามารถพัฒนาจิตเข้าถึงธรรมได้ ในระยะ
เวลาที่ไม่ยาวนานนัก

พระคุณเจ้า : อาตมาต้องหาโอกาสปฏิบัติธรรมอยู่เรื่อย ๆ

ผู้บรรยาย : ครับ ขออนุโมทนาด้วยที่พระคุณเจ้าศรัทธาที่จะพัฒนาจิตให้มีคุณธรรมเกิดขึ้น

พระคุณเจ้ารูปที่ ๓ : อาตมาขออภัยอาจารย์ก่อน เหตุที่ต้องขออภัย เพราะอาจารย์ได้อธิบายคำว่า **เทพ** ซึ่งคำนี้อาตมาได้เคยเห็นจากการอ่านจากตำรา ที่อาจารย์ท่านหนึ่งที่ดีดีเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยและได้เสียชีวิตไปแล้วคือศาสตราจารย์ มณี พยอมยงค์ ท่านบอกว่าเทพในจักรวาลนี้มีอยู่ ๓ หมู่ ได้แก่

๑. วิสุทธิเทพ ได้แก่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย

๒. เทพ ได้แก่ พรหม พระยมอะไรต่างๆ

๓. สมมติเทพ คือพระเจ้าแผ่นดินทุกประเทศที่มีอยู่ในโลก

อาจารย์บอกว่า โยมแม่ของพระสารีบุตร (นางสารี) ไปมัวหลงบูชาเทพ อาตมาจึงไม่เข้าใจคำว่าเทพที่ท่านศาสตราจารย์ มณี พยอมยงค์ เขียนไว้ ขอท่านอาจารย์ช่วยอธิบายให้เข้าใจด้วยครับ

ผู้บรรยาย : ขอบคุณครับพระคุณเจ้า ท่านศาสตราจารย์ มณี พยอมยงค์ เป็นผู้รู้จักมักคุ้นครับ แต่ท่านเสียชีวิตไปแล้วที่ท่านอธิบายเรื่องเทพทั้ง ๓ ประเภทนั้น เป็นสมมติบัญญัติที่ผู้รู้ได้บัญญัติขึ้นไว้ เพื่อจะได้สื่อให้ตรงกัน เช่นสมมติว่า วิสุทธิเทพ

หมายถึง ผู้มีจิตหลุดพ้นไปจากอาสวกิเลส ได้แก่ พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันต์ เหล่านั้น ถูกสมมติว่าเป็นวิสุทธิเทพ

ส่วนเทพอื่นที่อุบัติขึ้นด้วยการโอปปาติกะ ซึ่งได้แก่เทวดา และพรหมนั้นมีอยู่จริง ที่ระบบประสาทไม่สามารถสัมผัสเห็นได้ เว้นแต่จิตที่พัฒนาดีแล้ว (ทิพพจักขุ) จึงจะสามารถสัมผัสกับเทพประเภทนี้ได้

สุดท้ายคือ สมมติเทพ ได้แก่เทพที่ถูกสมมติขึ้น ด้วยความรู้เห็นเข้าใจของคนที่เห็นความแตกต่างในการสรวยวิบากกรรมของมนุษย์ ที่มีความวิเศษเหนือวิบากกรรมของมนุษย์ โดยทั่วไปจึงสมมติกันว่าเป็นพระเจ้าแผ่นดิน ซึ่งถือว่าเป็นมนุษย์สเทโวประเภทหนึ่ง

การจะจำแนกสัตว์โลกที่สรวยกุศลวิบาก ไปเกิดเป็นรูปนามอยู่ในสุคติภพ อันได้แก่ สัตว์ในภพมนุษย์ และสัตว์ในพรหมโลก และถูกสมมติเรียกชื่อเป็นอย่างใดก็ตาม จงอย่าพึงปลงใจเชื่อ (กาลามสูตร) ตามที่ตำราคัมภีร์เขียนบอกไว้ หากพระคุณเจ้าเป็นหนึ่งในพุทธบริษัทของพระพุทธเจ้าโคดม จงอย่าปลงใจเชื่อ ตามที่มีผู้เขียนบอกไว้ในตำราคัมภีร์ หากประสงค์จะพิสูจน์ว่าสิ่งใดเป็นความจริง สิ่งใดเป็นความไม่จริง บุคคลต้องพัฒนาความรู้หรือปัญญาให้เข้าถึงและสัมผัสได้กับสิ่งที่ผู้มีผู้เขียนบอกไว้ ผู้ใดประสงค์จะพิสูจน์ว่า เทวดาหรือพรหมมีจริงหรือไม่ ต้องพัฒนาจิต (สมถภาวนา) จนเข้าถึง

สมาธิสูงสุด (อัปปนาสมาธิ) หรือสมาธิระดับฌานได้แล้ว เมื่อจิตถอนออกจากความทรงฌาน โลภียัญญาน ซึ่งเป็นปัญญาสูงสุดที่ยังข้องเกี่ยวอยู่กับโลก ที่เรียกว่าทิพพจักขุย่อมเกิดขึ้น แล้วตาหิพย์เกิดขึ้นกับจิตที่พัฒนาดีแล้ว ย่อมไปสัมผัสกับรูปนาม ที่เป็นเทวดาและพรหมได้

เช่นเดียวกัน การสมมติเรียกเทพเป็นประเภทต่างๆ นั้น มีคุณสมบัติที่แตกต่างกันอย่างไร ต้องพัฒนาจิต (วิปัสสนาภาวนา) จนเกิดปัญญาเห็นแจ้งได้แล้ว จึงจะรู้เห็นเข้าใจคุณสมบัติที่ยังข้องอยู่กับโลก และคุณสมบัติที่ทำให้พ้นไปจากโลกได้อย่างถูกต้อง ผู้บรรยายไม่เชื่อคำสอนในพุทธศาสนา จึงได้ไปพิสูจน์ด้วยการนำตัวเองเข้าประพาสปฏิบัติธรรม จนเข้าถึงความรู้สูงสุดที่เป็นโลภียัญญาน และเข้าถึงความรู้สูงสุดที่เป็นโลกุตตรัญญาน จึงได้เชื่อว่าข้อเขียนและคำอธิบายเรื่องเทพของศาสนาจารย์มณี พยอมยงค์ เป็นเรื่องจริงสมมติ ที่ยังข้องอยู่กับโลก และเป็นเรื่องจริงปรมาตย์ที่พ้นไปจากโลก ดังนั้น การเห็นว่าเทวดามีจริง พระพรหมมีจริง บุคคลต้องพัฒนาจิตให้เข้าถึงทิพพจักขุญาณ และปรารถนาจะรู้เห็นเข้าใจวิสุทธิเทพมีจริง บุคคลต้องพัฒนาจิตให้เข้าถึงโลกุตตรัญญานแล้ว จะรู้ได้ด้วยครรลองแห่งธรรม เป็นเช่นนั้นว่า วิสุทธิเทพมีอยู่จริง

พระคุณเจ้า : วิสุทธิเทพ มีลักษณะเป็นอย่างไร ?

ผู้บรรยาย : ผู้บรรยายไม่เคยเห็นพระพุทธรูป ไม่เคยเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้า และไม่เคยเห็นพระอรหันต์ที่ถึงขั้น

ลาโลกไปแล้ว แต่รู้ด้วยครรลองแห่งธรรมว่า วิสุทธิเทพดังกล่าว มีอยู่จริง แต่มีพระปาผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบรูปหนึ่ง มาเล่าให้ผู้บรรยายฟังว่า วันหนึ่งท่านนั่งเข้าฌานอยู่ในโบสถ์ ได้เห็นพระอรหันต์ผู้ดับรูปนามไปแล้ว มารายล้อมอยู่รอบโบสถ์หนึ่งโน้น เป็นพระพุทธรูปเจ้าที่มีอัครสาวกอยู่เคียงข้าง ทั้ง ๓ มีรูปร่างที่สูงมาก พระพุทธรูปได้ยกพระหัตถ์ขึ้น แล้วใช้พระดัชนีชี้ไปที่จีวรของพระปา แล้วตรัสว่า “ทำสีจีวรได้เหมือนกับสององค์นี้” พร้อมกับชี้ไปที่จีวรของพระอัครสาวกทั้งสอง ผู้บรรยายถามพระปาว่า

ผู้บรรยาย : สีจีวรของพระอัครสาวกเป็นสีเหลืองขมิ้น หรือเป็นสีแบบจีวรที่ย้อมด้วยแก่นขนุน

พระปา : ไม่เป็นสีแบบจีวรที่พระสงฆ์ในปัจจุบันใช้กัน แต่เป็นสีทอง

หลังจากที่พระปาออกจากกรรมฐานในคืนวันนั้น ภาชนะทองเหลืองที่มีฝาปิด (ผอบ) ที่ว่างเปล่า และเก็บไว้ที่กุฏิของท่าน เมื่อเปิดฝาช้อนมา ปรากฏว่า มีพระธาตุ อยู่ถึง ๖๔ องค์ หนึ่งในนั้นเป็นของพระองค์ลีมาล ผู้บรรยายจึงไปขอดู ให้เห็นเป็นบุญตา เมื่อได้ดูแล้วเห็นเป็นกระดูกขี้วัว (พระธาตุ) หนึ่งชิ้นที่ยังคงมีสีเบรื่องมาจากครั้งพุทธรูป ผู้บรรยายมิเห็นพระองค์ลีมาล เห็นเพียงกระดูกขี้วัวเท่านั้น ซึ่งต่างจากพระปา ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ที่มีโอกาสได้เห็นพระพุทธรูปเจ้า พระอัครสาวกทั้งสอง และพระอรหันต์สาวก มาปรากฏในข่าย

ญาณของพระปารุณนั้น

นมัสการพระภิกษุรูปอื่นมีปัญหาคือจะปลุกใจอีกไหมครับ
ผมรักชาติลึงเพียงทำข้อ จึงวิไลสนาได้สะดวกกว่าพระคุณเจ้า
ถ้าไม่มีผมขออนุญาตเรียนพระคุณเจ้าว่าสิ่งที่ผู้บรรยายศึกษา
เล่าเรียนมาทางโลก เป็นความรู้หรือปัญญาที่เรียกว่า สุตมย-
ปัญญาและจินตามยปัญญา พัฒนาจนสูงสุดจนสำเร็จบริบูรณ์
เอกทางด้านวิทยาศาสตร์ แล้วมีผลทำให้ไม่เชื่อในคำสอนของ
พระพุทธเจ้า จึงได้นำตัวเองเข้าพิสูจน์ด้วยการบวชเป็นภิกษุแล้ว
จึงไปปฏิบัติสมถภาวนาและวิปัสสนาภาวนาอยู่ที่คณะ ๕ วัด
มหาธาตุฯ ทำพระจันทร์ กรุงเทพฯ เพียง ๓๐ วัน ก็สามารถ
พัฒนาจิตจนเข้าถึงปัญญาสูงสุด (ภาวนามยปัญญา) ทั้งที่เป็น
โลกียญาณ (อภิปัญญา ๕) และโลกุตตรญาณ (ญาณ ๑๖) จึง
ทำให้ศิโรราบต่อคำสอนของพระพุทธโคตมมานาน

นับจากวันนั้นมาจนถึงวันนี้ เป็นเวลายาวนานถึง ๓๕ ปี
เศษแล้ว ผู้บรรยายยังคงเก็บรักษาความรู้สูงสุดที่ได้มาจาก
วัดมหาธาตุฯ และบัดนี้ยังคงมีอยู่ และมีมากขึ้นกว่าเดิมอีกด้วย
ต่างๆ เหล่านี้เป็นเรื่องจริง พระคุณเจ้ารูปใด ประสงค์จะพิสูจน์
สังขารที่บรรยายมา นิมนต์พิสูจน์ได้ตามสะดวกครับ เมื่อใด
เข้าถึงธรรมของพระพุทธะได้แล้ว ผู้บรรยายอนุโมทนาด้วยครับ

หากพระคุณเจ้าไม่มีสิ่งใดจะปลุกใจอีก กระผมขอยุติ
การบรรยายธรรมเพียงเท่านี้ และกระผมขอมาพระคุณเจ้า
ทั้งหมดทำร้ายกว่ารูปโดยผ่านทางท่านเจ้าอาวาส

ผู้บรรยาย : นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา
สัมพุทฺธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ

สังฆะ ปะมาเทนะ ทะวารัตตะเยนะ กะตัง

สัพพัง อะปะราธัง ขะมะตุ โน มันทะ

เจ้าอาวาส : อะหัง ขะมามิ ตุมเหหิปี เม ขะมิตัพพัง

ผู้บรรยาย : ขะมามะ มันทะ

เจ้าอาวาส : พวกเราทั้งหลาย จงให้พร อนุโมทนาบุญ
ให้กับท่านอาจารย์

หมู่สงฆ์ : สัพพีติโย วิวัชชันตุ สัพพะ โรโค วินัสสะตุ
มาเต ภะวัตตะวันตะราโย สุขี ที่ฆายุกะ ภะวะ

สัพพี ตีโย วิวัชชันตุ สัพพะโรโค วินัสสะตุ

มาเต ภะวัตวันตะราโย สุขี ที่ฆายุกะ ภะวะ

สัพพี ตีโย วิวัชชันตุ สัพพะโรโค วินัสสะตุ

มาเต ภะวัตวันตะราโย สุขี ที่ฆายุกะ ภะวะ

อะภิวาทะนะสีละสสะ นิจจัง วุฑฒาปะจายีโน

จัตตาโร ธัมมา วัฑฒันติ อายุ วัณเณ สุขัง พะลัง

สาธุ...สาธุ...สาธุ

เจ้าอาวาส : ขอเชิญอาจารย์ไปที่ศาลาโน้น หลวงพี่รูปไหน
ต้องการสนทนาธรรมเป็นการส่วนตัว นิมนต์ที่ศาลาครับ คุณ
กับท่านอาจารย์แล้วสนุก โยมอาจารย์บอกว่า ท่านมีศีล ๕ ข้อ
จึงพูดได้มากกว่าภิกษุ นิมนต์ภิกษุทุกรูปฉลองครุฑธา มีน้ำ
ปานะถวาย วันนี้ท่านอาจารย์เป็นเจ้าภาพเลี้ยงพระทั้งวัน ครับ

ตายแล้วไปไหน

นมัสการพระคุณเจ้า สวัสดิ์ศรีรับท่านผู้เจริญ วันนี้ก็เป็นโอกาสอันดี ที่ท่านทั้งหลาย จะได้ยินได้ฟังคำพูดที่เป็นความจริงที่พูดออกจากปากของผู้บรรยาย ผู้ไม่เคยเชื่อธรรมวินัย และพระสูตรที่ระบุไว้ในพุทธศาสนามาก่อน รวมทั้งคำพูดที่ออกจากปากของภิกษุสงฆ์ ก็ไม่เชื่อว่าเป็นความจริง เหตุที่ไม่เชื่อก็เพราะความรู้ในทางวิทยาศาสตร์ สอนคนให้เชื่อในความเป็นเหตุผล หรือเชื่อในความเป็นจริงนั่นเอง คำว่า “ตายแล้วไปไหน” ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ แม้จะศึกษาเล่าเรียนมาจนถึงระดับสูงสุดแล้วก็ตาม ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นเรื่องจริง จึงไม่เชื่อว่าเทวดามีจริง ไม่เชื่อว่าสัตว์นรก เปเรต หรือสัมภเวสีมีอยู่จริง

ผู้บรรยายเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีทักษะในการใช้เครื่องมือขยายภาพ ที่เรียกว่าไมโครสโคป จนเห็นจุลินทรีย์แบคทีเรีย จุลินทรีย์ เชื้อรา ขยายภาพให้ใหญ่ขึ้น ประมาณ ๘๐๐ เท่า หรือ ๑,๐๐๐ เท่า ก็สามารถมองเห็นจุลินทรีย์ดังกล่าวได้ และยังมีทักษะในการใช้กล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอน ขนาดกำลังขยายหลายพันเท่า ก็สามารถมองเห็นรูปร่างของเชื้อไวรัสได้

แต่ไม่สามารถมองเห็นเทวดา หรือภพภูมิหนหลังของตัวเองได้ จึงทำให้ไม่เชื่อในสิ่งที่เขียนระบุไว้ในคัมภีร์ทางพุทธศาสนา

หลังจากไปปฏิบัติธรรม ตามแนวพองหนอ ยุบหนอ ได้นาน ๗ วัน ผลปรากฏว่า จิตเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิสูงสุด (อัปปนาสมาธิ) หรือที่เรียกว่าสมาธิระดับฌาน เมื่อถอนจิตออกจากความทรงฌาน จิตได้เข้าถึงความรู้สูงสุดที่ยังข้องเกี่ยวอยู่กับโลก (อภิญญา ๕) อันได้แก่ ความรู้ที่ใช้ในการแสดงฤทธิ์ (อิทธิวิธิ) การได้ยินเสียงที่อยู่ห่างไกล หรือได้ยินเสียงของสัตว์ในต่างมิติ (ทิพพโสต) รู้ความคิดของคนอื่น หรือสิ่งที่คนอื่นกระทำ แล้วจิตเก็บบันทึกผลไว้ภายใน (เจโตปริยญาณ) รู้กำเนิดหนหลัง ที่ผ่านมายาวนานข้ามภพชาติ (ปุปเพนิวาสานุสติญาณ) และความรู้ที่ทำให้ไปเห็นสัตว์กายทิพย์ (ทิพพจักขุ) ว่าเป็นสิ่งที่มีอยู่จริง แต่ระบบประสาทมีอาจสัมผัสได้

หลังจากพัฒนาจิต จนเข้าถึงสมาธิระดับฌานได้แล้ว จึงได้ยืนยันว่า สิ่งที่ถูกกล่าวมาข้างต้นนั้นเป็นเรื่องจริง มีเหตุผลยาวนานข้ามภพชาติรองรับ การไปสัมผัสกับสิ่งที่ละเอียดลึกซึ้งเหล่านี้ มิได้เนื่องมาจากประสาทสัมผัส แต่จิตที่พัฒนาจนความถี่คลื่นจิตเป็นระเบียบดีแล้วเท่านั้น จึงจะสัมผัสได้

ผู้บรรยายได้พัฒนาตัวเอง จนเข้าถึงความรู้ทางโลก (สุตมยปัญญา และจินตามยปัญญา) และได้พัฒนาจิตตนเอง จนเข้าถึงความรู้ที่สูงกว่าปัญญาทางโลก (ภาวนามยปัญญา) ซึ่งเป็นความรู้สูงสุด จึงสามารถรู้เห็นเข้าใจ ในสิ่งที่คณะของ

หลวงพ่อบุญมาเมื่อตะกี้นี้ ว่าเป็นความจริงที่มีเหตุผลรองรับ และเช่นเดียวกัน สิ่งที่ผู้บรรยายจะพูดต่อไปนี้ว่า **“ตายแล้วไปไหน”** ก็เป็นเรื่องจริงเช่นเดียวกัน

หากมีผู้สงสัยถามว่า มนุษย์ที่ศรัทธาในพุทธศาสนาตายแล้วไปไหน? ผู้ที่มีปัญญาทางโลกก็จะบอกว่า ตายแล้วไปวัด เพราะเมื่อเดือนที่ผ่านมา ยังไปร่วมขบวนแห่ศพเพื่อนที่วัด ขึ้นสู่เชิงตะกอนเผาศพ คือ ยังหนีไม่พ้นพระสงฆ์ ต้องรับภาระทำพิธีเผาศพให้ พูดเช่นนี้ก็เพราะว่าบุคคลทั่วไป สามารถรู้เห็น เข้าใจได้สัมผัสได้ว่าเป็นความจริง ในระหว่างงานศพ ได้มีหมู่ภิกษุสงฆ์มาร่วมกันสวดมนต์ให้กับศพ ตามที่หลายคนเข้าใจกัน ในบางครั้งมีภิกษุบางรูปลุกขึ้น แล้วเดินตรงไปยังหีบบรรจุศพ ใช้มือเคาะเบาๆ ที่โลงศพ แล้วพูดว่า “โยมไปที่ขอบๆ เถิด” หากท่านได้ยินได้ฟัง คำที่พระพูดเช่นนี้แล้ว ลองคิดดูซิว่า ศพนั้นจะรับรู้สิ่งที่พระภิกษุพูดได้ไหม?

ถ้าเป็นนักวิทยาศาสตร์ เขาจะพิสูจน์ด้วยการไปพูดให้คนนอนหลับสนิท (จิตตกวังก์) ฟัง เมื่อเขาตื่นขึ้นมา แล้วลองไปถามเขาดูสิว่า เมื่อก็ได้พูดให้ฟัง ได้ยินไหม ว่าพูดถึงเรื่องอะไร? จิตที่ตกวังก์ เป็นจิตที่ไม่มีเกิด - ดับ เป็นจิตที่ทำงานไม่ได้ ไม่สามารถรู้คิดนึกได้ ดังนั้นคนนอนหลับจิตจึงไม่รับรู้สิ่งกระทบจากภายนอก และยิ่งคนที่ตายไปแล้ว จิตย่อมเคลื่อนออกจากร่างกายที่เป็นศพ แล้วโคจรไปหาร่างใหม่ เข้าอยู่อาศัยทำกิจกรรมให้กับชีวิต

ศพที่นอนหนึ่งอยู่ในโลงศพ จึงไม่สามารถรับรู้สิ่งใดๆ ได้ ไม่รับรู้เสียงที่เกิดจากการเคาะฝาโลงศพ ไม่รับรู้สิ่งที่เกิดจากการพูดของภิกษุสงฆ์ ไม่รับรู้แม้กระทั่งอาหารที่ถูกนำไปไว้ให้กับศพได้บริโภค ดังนั้น การกระทำดังกล่าว จึงเป็นพฤติกรรมของผู้ไม่รู้จริง หรือผู้รู้ไม่จริง อย่างนี้นักวิทยาศาสตร์จึงไม่เชื่อว่าเป็นความจริง และยิ่งไปรู้สึกถึงขณะยังมีชีวิต หากศพนี้ยังมีพฤติกรรมไม่ดี เช่น เสพสุราจนมึนเมา ไม่ได้สติ หรือชอบทุบตีทำร้ายผู้อยู่รอบข้างอยู่เสมอ หากเชื่อในคำกล่าวของภิกษุที่ไปเคาะฝาโลงศพ หรือเคาะที่ข้างโลงศพ ลองคิดว่าที่ชอบของคนที่ขาดสติจะเป็นอย่างไร

ผู้รู้รู้ว่า ซากศพที่นอนสงบนิ่งอยู่ในโลงศพ ในที่สุดแล้วถูกนำไปเผาหรือฝังดิน ธาตุที่เป็นองค์ประกอบของร่างกายต่างแยกย้ายกลับสู่ธรรมชาติดั้งเดิม ลมสู่ลม (พลังงาน) ไฟสู่ไฟ น้ำสู่น้ำ และดินสู่ดิน ที่มีอยู่ในธรรมชาติดั้งเดิม ดังนั้น ผู้รู้จริงแท้ จึงไม่มีจิตเป็นทาสของวัตถุใดๆ ที่เป็นสิ่งสมมติ และยิ่งกว่านั้น ผู้รู้จริงแท้ยังได้รู้ว่า พลังงานจิต หรือที่เรียกว่า จิตวิญญาณที่เคยเข้าไปอยู่และอาศัยร่างกายประกอบกรรมนั้นต่างหากละ ที่โคจรไปตามแรงผลักรของกรรม

ผู้บรรยายเคยไปเห็นจิตตัวเองเคลื่อนออกจากร่างกายนี้ จึงได้เข้าใจการโคจรของจิตที่หลุดออกจากร่างกายเก่าและเข้าไปอยู่อาศัยในร่างกายใหม่ นับภพนับชาติไม่รู้จบ

ดังนั้น คำถามที่ว่าตายแล้วไปไหน จึงตอบได้เป็น ๒ ทาง คือ ตายแล้วไปวัด เพื่อให้ภิกษุจัดทำพิธีกรรมเกี่ยวกับศพ ส่วนจิตวิญญาณที่หลุดออกจากร่าง จะถูกแรงของกรรมผลักดันให้ไปเข้าอยู่อาศัยในร่างใหม่

การบรรยายในวันนี้เรื่อง ตายแล้วไปไหน? ผู้บรรยาย จึงมุ่งเน้นทางโคจรไปเกิดใหม่ของจิตวิญญาณ คนที่จะเข้าถึงความจริงเช่นนี้ได้ ต้องเป็นผู้ที่พัฒนาจิต (สมาธิภาวนา) จนกระทั่งเกิดปัญญาสูงสุดระดับโลกียะ หรือที่เรียกว่าโลกียญาณ ได้แล้วเท่านั้น จึงจะรู้ถึงการโคจรของจิตวิญญาณไปสู่ภพต่างๆ

ดาเนื่อตาหนั ย่อมรู้เห็นเข้าใจว่า สัตว์ที่มาเกิดอยู่ในภพมนุษย์มีอยู่จริง สัตว์ที่มาเกิดอยู่ในภพดิรัจฉานมีอยู่จริง แต่สัตว์ในภพอื่นๆ ที่มีรูปนามละเอียด สัตว์ที่มีแต่รูปที่ละเอียด หรือสัตว์ที่มีแต่นามเพียงอย่างเดียว ดาเนื่อตาหนัที่ทำงานด้วยระบบประสาทไม่สามารถสัมผัสได้ แต่จิตที่พัฒนาดีแล้วเท่านั้น จึงจะสามารถสัมผัสเห็นสัตว์นรก สัตว์เปรต สัตว์อสุรกาย เทวดา และพรหม ว่ามีอยู่จริงในวัฏสงสารนี้

จิตที่พัฒนาจนเกิดโลกียญาณ โดยเฉพาะปัญญาสูงสุดที่อยู่เหนือการทำงานของประสาทสัมผัสที่เรียกว่าเจตปริยญาณ อันเป็นความรู้สูงสุดที่สามารถรู้ใจผู้อื่นได้ เคยเกิดขึ้นกับครูบาอาจารย์ผู้สอนกรรมฐานให้กับผู้บรรยาย ในครั้งที่ไปปฏิบัติธรรมอยู่ที่คณะ ๕ วัดมหาธาตุฯ ซึ่งมีอยู่วันหนึ่งขณะนั่งล้อมวงฉันข้าว (ภัตตาหาร) ผู้บรรยายเป็นภิกษุบวชใหม่ และ

ยังมีจิตอยู่ใต้อำนาจของกาม ข้าวที่ฉันคำไหนมีรสชาติอร่อย ขณะที่กำลังเคี้ยวคำข้าว ท่านเจ้าคุณโชดกฯ ได้ชี้มาที่ผู้บรรยาย แล้วพูดขึ้นว่า **คุณต้องกำหนดว่า “อร่อยหนอๆๆๆ”** คำไหนไม่อร่อย ท่านมิได้บอกให้กำหนด

ในสมัยนั้น ปัญญาของผู้บรรยายยังด้อยอยู่ จึงไม่รู้ว่า ครูบาอาจารย์หยั่งรู้ได้อย่างไร แต่ในปัจจุบัน เมื่อปัญญา เห็นแจ้งมีกำลังกล้าแข็งขึ้น ต้องกำหนด ทั้งคำข้าวที่อร่อย และไม่อร่อย จิตจึงจะเป็นอิสระจากกามได้

และยังมีอีกครั้งหนึ่ง ผู้บรรยายคิดหนีออกจากวัดมหาธาตุฯ เพื่อไปอยู่ปฏิบัติธรรม ที่สวนโมกข์ จ.สุราษฎร์ธานี และใน ค่ำวันเดียวกันนั้น เวลาประมาณ ๒๐ นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลาของการสอบอารมณ์ เมื่อภิกษุผู้ร่วมปฏิบัติธรรมมาชุมนุมกัน พร้อมแล้ว ท่านเจ้าคุณฯ ได้มองมาที่ผู้บรรยาย แล้วพูดขึ้นว่า **“จะหนีไปไหน ก็หนีใจตัวเองไม่พ้น จงอยู่แล้วสู้สิ”** ผู้บรรยาย จึงได้ถามครูอาจารย์ว่า จะให้สู้อย่างไร ท่านบอกว่าให้กำหนดว่า **“คิดหนีหนอๆๆๆ”** ไปเรื่อยๆ ซึ่งผู้บรรยายได้นำวิธีการดังกล่าว ไปปฏิบัติ ผลปรากฏว่า ไม่ได้หนีไปไหน ยังคงอยู่ปฏิบัติที่ คณะ ๕ จนครบกำหนดวันลาสิกขา

ทั้งสองเรื่องที่ยกขึ้นมาบอกเล่าให้ฟังนี้ ก็เพื่อจะชี้ให้เห็นว่า ผู้ที่มีจิตพัฒนาดีแล้ว ย่อมเข้าถึงเจโตปริยญาณ อันเป็น ความรู้สูงสุดที่ยังข้องเกี่ยวอยู่กับโลกได้

หลังจากที่ผู้บรรยายได้พัฒนาจิต จนเข้าถึงโลกียญาณ (บุพเพนิวาสานุสสติญาณ) ได้แล้ว การไปรู้เห็นภพภูมิหนหลัง ของตัวเอง ถึงกับทำให้ภิกษุบวชใหม่ต้องนำตาหยด ด้วยไปรู้ว่าตัวเองนั้นโง่สุดๆ ที่นำพาชีวิตเวียนตายเวียนเกิดมานันต์ มีแต่ร่างกายเท่านั้น ที่ดับไปชาติแล้วชาติเล่า จิตไม่เคยดับ จิตที่มีกิเลสค้างคาอยู่ภายใน จึงต้องโคจรเข้าไปอยู่ในร่างใหม่ ซ้ำแล้วซ้ำเล่าเรื่อยไป จนกระทั่งได้โคจรเข้ามาอยู่ในร่างที่เป็น ปัจจุบัน ที่ท่านได้เห็นอยู่

สิ่งที่บอกเล่าให้ฟังนี้เป็นประสบการณ์ตรงของผู้บรรยาย ต้องขออภัย หากท่านฟังแล้วไม่เข้าใจ ถือว่าเป็นปกติ ที่ผู้บรรยายเห็นเพียงไปเอง ที่ไปรู้ความจริงที่อยู่นอกเหนือระบบประสาทสัมผัส แต่ขอบอกว่า ร่างกายเป็นเครื่องมือให้จิตได้พัฒนา หากมีท่านใดปรารถนาพิสูจน์สังขารนี้ ย่อมมีโอกาสเข้าถึงได้ ด้วยการพัฒนาจิตตามแนวของสมถกรรมฐาน จนกระทั่งจิตเข้าถึงความตั้งมั่นแน่วแน่ หรือเข้าถึงสมาธิระดับฌาน ย่อมมีโอกาสสัมผัสความจริงที่บอกมานี้ได้ และย่อมรู้ว่า ชีวิตของมนุษย์และสัตว์ มิได้ยืนยาวเท่าที่ตาเห็น แต่ยืนยาวอย่างไม่รู้จบ ตราบเท่าที่กิเลสยังมีอำนาจครองใจ ใครผู้ใดเข้าถึงสภาวะธรรมเช่นนี้ได้แล้ว ย่อมมีความพิถีพิถัน ในการดำเนินชีวิต เปลี่ยนพฤติกรรมในการคิด พูด ทำ ไปในทางที่ถูกต้องชอบธรรม คิด พูด ทำแล้ว ไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีล และไม่ผิดธรรม

สัจธรรม ความจริงของชีวิต

ผู้บรรยายได้เดินทางไปเผยแพร่สัจธรรมย้งที่ต่างๆ เพื่อ
ให้คนที่ไม่รู้ความจริงเรื่องของชีวิตได้รับรู้ ส่วนเขาจะเชื่อหรือ
ไม่นั้น เป็นสิทธิ์ส่วนตัวของเขา ผู้รู้จะไม่เข้าไปก้าวกาล่งในชีวิต
ของคนอื่น แต่ผู้รู้จะพัฒนาตัวเอง ให้มีพฤติกรรมถูกต้อง
ตามธรรม แล้วแสดงเป็นตัวอย่างให้มวลชนสัมผัสได้ ดังนั้น
แต่ละชีวิต มีการกระทำ (กรรม) เป็นของตัวเอง บุคคลใดจะ
ประพฤติดังไร ย่อมมีศรัทธาเป็นต้นเหตุ ผู้มีความเห็นผิด
ย่อมศรัทธาในสิ่งผิด สิ่งที่เป็นอกุศลธรรม เช่น ดื่มสุรา เล่น
การพนัน คบคนชั่วเป็นมิตร ฯลฯ เมื่อใดที่การกระทำไม่ดี
ให้ผล ย่อมมีทุกข์มีโทษเกิดขึ้นกับชีวิตได้ ตรงกันข้าม บุคคล
ที่มีความเห็นถูก ย่อมศรัทธาในสิ่งที่ถูกต้องชอบธรรม เมื่อใด

ที่การกระทำแต่ในสิ่งที่ดีให้ผล ย่อมมีชีวิตสะดวกราบรื่น และมีความสุข

ผู้บรรยายมีเรื่องจริงที่เกิดขึ้น และประสงค์บอกเล่าให้ผู้ฟังได้ทราบว่ามีนักธุรกิจอยู่ท่านหนึ่ง เจ็บป่วยด้วยลิ้นหัวใจทำงานผิดปกติ เขาเดินทางไปยังกรุงเทพฯ เพื่อให้แพทย์ผู้มีความเชี่ยวชาญบำบัดรักษา ณ โรงพยาบาลแห่งนั้น เมื่อผู้ป่วยเข้าพักอยู่ในห้อง ซีซียู และนางพยาบาลนำเครื่องวัดคลื่นหัวใจมาติดตั้งให้กับตัวคนไข้ การเต้นของหัวใจที่เห็นจากภาพของเครื่องวัดคลื่นหัวใจ ปรากฏว่าเป็นเส้นขึ้นลง สลับกันไปมาอย่างผิดปกติ

มีอยู่วันหนึ่ง หัวใจเกิดหยุดเคลื่อนไหว ภาพที่เห็นจากจอของเครื่องฯ ปรากฏเป็นเส้นตรง อยู่ในแนวระนาบ ภาพของเส้นตรงนี้ ปรากฏอยู่นาน ๕ นาที หลังจากนั้นภาพได้กลับมาสู่เส้น ขึ้น - ลง ที่ผิดปกติเหมือนเดิม หลังจากนั้นหมอที่เป็นเจ้าของคนไข้ ได้ทำการผ่าตัดเปลี่ยนลิ้นหัวใจให้ใหม่ แล้วเฝ้าระวังรักษา จนมีอาการเป็นปกติเหมือนคนทั่วไป หลังจากนั้นได้บวชเป็นภิกษุ อุทิศผลบุญชุดนี้ให้เจ้ากรรมนายเวร ให้กับเจ้ากรรมนายเวร แล้วสีกออกมาอยู่ในเพศฆราวาสสานต่อธุรกิจที่ทำอยู่ ก่อนเข้ารับการบำบัดรักษา

หลังจากนั้น ผู้บรรยายมีโอกาสดำเนิน และสนทนาอยู่กับเขา จึงได้รู้ถึงประสบการณ์ที่เขาได้ไปพบเห็นมาว่า

นักธุรกิจ : ในขณะที่คลื่นหัวใจเป็นเส้นตรงๆ นาน ๕ นาทีนั้น ผมได้ตายไปจากโลกมนุษย์ แล้วไปอยู่ในร่างที่เป็นทิพย์ มีผู้ชายสูงใหญ่ (ยมทูต) สองคน นุ่งผ้าเตี่ยวสีแดง ไม่สวมเสื้อ มานำผมไปเมืองนรก นาน ๒ วัน

ผู้บรรยาย : ชายที่นุ่งผ้าเตี่ยวสีแดง มานำคุณไปเมืองนรกทำไม

นักธุรกิจ : เขามาพาผมไปดูผลงานของสัตว์นรก ที่กำลังเสวยอกุศลวิบาก สัตว์นรกทุกตัวไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ ต้องเข็นของหนัก ลากของหนักอยู่ตลอดเวลา สัตว์นรกตัวใดหยุดพัก จะถูกผู้คุมร่างสูงใหญ่ฟาดด้วยตะบองเหล็กที่มีขนาดใหญ่ และตรงปลายเป็นปุ่มแหลมคล้ายหนาม จนล้มกันระเนระนาด

ผู้บรรยาย : สัตว์นรกที่ถูกฟาดจนล้ม มีการร้องโอดครวญเจ็บปวดไหม

นักธุรกิจ : ไม่มีใครร้องโอดครวญ สัตว์นรกทุกตัวที่ถูกฟาดจนล้ม ต่างนั่ง ต่างรีบลุกขึ้นมาลากของหนัก เข็นของหนักไปเหมือนเดิม หากหยุดทำงาน ก็ถูกตะบองเหล็กฟาด ต้องทำงานเรื่อยไปไม่รู้จบสิ้น

ผู้บรรยาย : คุณมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง ที่เห็นสัตว์นรกกำลังถูกทรมานเช่นนั้น

นักธุรกิจ : ผมกลัวมาก และอยากกลับเมืองมนุษย์ให้เร็วที่สุด

ผู้บรรยาย : แล้วคนที่หุงผ้าเตี่ยวสีแดง เขาพาคุณไปดูอะไรอีก

นักธุรกิจ : เขาพาผมไปดูสถานที่เก่าๆ โทมมๆ และขึ้นจะมีสิ่งของวางระเกะระกะ ไม่เป็นระเบียบ

ผู้บรรยาย : คุณลองเปรียบเทียบให้ดูสิว่า สถานที่ที่คุณไปเห็น มีอยู่ที่ไหนในเมืองมนุษย์บ้าง

นักธุรกิจ : ไม่มีเลยครับ ผมเห็นแล้วสลดหดหู่ใจอย่างมาก ผมอยากให้เขาพากลับมาเมืองมนุษย์ให้เร็วที่สุด

นักธุรกิจคนที่ผู้บรรยายได้ไปสนทนาด้วย บัดนี้เขาได้ตายจากโลกมนุษย์นี้ไปแล้ว และจิตวิญญาณของเขาได้โคจรไปเกิดเป็นสัตว์นรก เสวยอกุศลวิบาก ตามที่เขาได้ไปเห็นมาสองวันนั่นเอง นี่เป็นเครื่องแสดงว่า การตายแล้วพื้นของนักธุรกิจคนนี้ หลังจากฟื้นขึ้นมาแล้วยังประมาท ประพัตติตนอยู่ในอกุศลธรรม มีอายุยืนยาวอยู่ได้เพียงปีเศษ จึงต้องตายจากความเป็นมนุษย์ แล้วไปเกิดเป็นสัตว์นรก อยู่ในภพนรกตามที่เขาไปเห็น ไม่สามารถพัฒนาจิตให้พ้นจากนรกได้ ด้วยเหตุยังคงประพัตติคิดโกงค่าแรงคนงาน โดยใช้ให้ทำงานหนัก แต่จ่ายเงินค่าแรงให้น้อย หรือไม่จ่ายตามที่ได้ตกลงกันได้

ยังมีอยู่อีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องของภิกษุสงฆ์ผู้เป็นเจ้าอาวาสของวัดแห่งหนึ่ง ที่ตั้งอยู่บนยอดดอยกลางป่า หลังจากที่ผู้บรรยายได้คบหาสมาคม และสนทนาธรรมอยู่กับ

ท่านนานพอสสมควร จนเป็นที่คุ้นเคยแล้ว พระภิกษุสงฆ์รูปนี้ ได้บอกเล่าให้ผู้บรรยายฟังถึงเรื่องที่ท่านได้พูดคุยกับยมบาล ที่มาหาในกลางดึกของคืนวันหนึ่ง โดยปรากฏเห็นเป็นคนที่มี ร่างกายสูงใหญ่ เดินผ่านไปทางช่องหน้าต่างของกุฏิ เมื่อเวลา ประมาณตีหนึ่งเศษ

โดยท่านได้พูดกับผู้บรรยายว่า ในคืนกลางดึกวันหนึ่ง ขณะที่ท่านจำวัด อยู่ในกุฏิบนยอดดอย ได้เห็นคนที่มีร่างสูง ใหญ่เดินผ่านไป จึงได้ถามออกไปว่า ใครนะ และมีเสียงตอบ กลับว่า ยมบาล เมื่อพระภิกษุได้ยินเสียงตอบกลับ จึงได้ พิจารณาว่า พระภิกษุสงฆ์เป็นมนุษย์ แต่ยมบาลเป็นเทวดา การที่จะมาพูดคุยกันผ่านทางช่องหน้าต่าง เป็นการไม่สมควร ไม่ให้เกียรติเทวดาที่ตนเป็นมนุษย์ จึงลุกขึ้นเดินไปเปิดประตู กุฏิ แล้วเชิญเทวดาให้เข้ามาพูดคุยกันข้างใน ซึ่งคำที่สนทนา กันมีดังนี้

พระภิกษุสงฆ์ : ท่านมาที่นี่ทำไม ในยามวิกาลเช่นนี้

ยมบาล : ข้าพเจ้าเพิ่งมารอรับวิญญาณของพระภิกษุสงฆ์ รูปหนึ่ง ที่จะตายในคืนวันนี้ เพื่อนำไปชำระโทษในเมืองนรก

พระภิกษุสงฆ์ : พระภิกษุสงฆ์รูปนั้นเป็นใคร และมีชื่อว่า อะไร

ยมบาล : พระภิกษุสงฆ์ รูปที่ข้าพเจ้ามารอรับวิญญาณ ก็คือท่านนั่นแหละ

พระภิกษุสงฆ์ : ทำไมอาตมาจะต้องตายในคืนนี้ และต้องไปรับโทษในเมืองนรก

ยมบาล : เหตุที่ต้องตายในคืนวันนี้เพราะเจ้ากรรมนายเวรของพระคุณเจ้า เขามาขอร้องให้นำวิญญาณของท่านไปพิพากษาโทษ ในสมัยที่พระคุณเจ้ายังเป็นเด็ก อาศัยอยู่กับแม่ ได้ประพฤติปาณาติบาต กับกุ่ม หอย ปู ปลา ที่อยู่ในท้องนา จึงต้องลงไปเกิดในนรก

พระภิกษุสงฆ์ : อาตมาเป็นพระบวชใหม่ ยังทำความดีไว้มากเท่าไร ขออยู่เพื่อทำความดีให้มีมาก่อน แล้วจึงจะไปกับท่าน ยังไงๆ ก็จะไม่ไปกับท่านในเวลานี้

ยมบาล : ถ้าเช่นนั้นอีก ๑๒ ปีมนุษย์ ข้าพเจ้าจะกลับมาหาพระคุณเจ้าใหม่

ยมบาลโดนลูกตื้อ ไม่ยอมไปของมนุษย์ เพราะพระภิกษุไม่ยอมตายในคืนวันนั้น แต่หากผู้ใด ได้รับการผัดผ่อนที่จะมีชีวิตอยู่ต่อ ย่อมไม่เกิดขึ้นได้ เหมือนกับกรณีพระภิกษุสงฆ์ได้พบกับยมบาล ผู้มีอำนาจโดยตรง ในการตัดสินชีวิตของสัตว์ ผู้มีจิตเป็นทาสของกาม ถือว่าพระภิกษุสงฆ์รูปนั้น เป็นผู้มีโชคดี ที่ยมบาลมารอรับจิตวิญญาณ แล้วยังสามารถต่อรองให้ชีวิตยังคงอยู่ได้ เพื่อให้ประกอบกรรมดีให้มีมากขึ้น ซึ่งผู้บรรยายได้ประเมินเวลาที่ยมบาลได้ให้โอกาสแก่พระภิกษุสงฆ์รูปนั้น แล้วยังมีเวลาอีกประมาณสองปีเศษ จึง

จะมีโอกาสพบกับยมบาลอีกเป็นครั้งที่สอง เมื่อพบกันแล้วจะรู้ว่าความดีที่มนุษย์ได้ทำไว้แล้วนั้น สามารถจะเป็นเครื่องประกันไม่ให้ลงไปเกิดในนรกได้จริงหรือไม่

คนทั่วไปไม่มีโอกาสได้พบกับนายใหญ่ของยมโลก เช่น พระภิกษุสงฆ์รูปนั้น มนุษย์ผู้มีจิตเป็นทาสของกาม เมื่อตายแล้ว **ยมทูตคือผู้นำจิตวิญญาณของคนตายไปให้พระยม** (ยมบาล) ลงโทษในเมืองผี (นรก) เมื่อพบกับยมทูตแล้วโอกาสต่อรองให้มีชีวิตอยู่ต่อ ย่อมไม่เกิดขึ้นได้ ดังนั้น บุคคลไม่พึงประมาท ทำแต่ความดีอยู่ทุกขณะตื่น เพื่อให้จิตวิญญาณมีบุญสั่งสมไว้เป็นปัจจัยเดินทางสู่สุคติภพในโลกหน้า

โลกธรรม บุคคลที่หลงผิด

เมื่อพูดกันถึงคำว่า “กาม” ไม่ใช่เรื่องที่หยาบคาย แต่กาม หมายถึง สิ่งที่น่าปรารถนา น่าใคร่ของปุถุชนคนทั่วไป อาทิ กิเลสเป็นกาม เป็นสิ่งที่น่าปรารถนา น่าใคร่ ที่คนจำนวนหนึ่ง เอาจิตเข้าไปเป็นทาสของโลกธรรม (กิเลสกาม) เช่น ลาม ยศ สรรเสริญ สุข แล้วทำให้เกิดเป็นกามสุขขึ้นกับจิต นที่มีความเห็นผิดไปจากธรรม เมื่อใดที่จิตใจต้องเผชิญกับความเสื่อมลาม เสื่อมยศ นินทา ทุกข์ เมื่อนั้นจิตย่อมเกิดอารมณ์ของกามทุกข์ขึ้น

นอกจากนี้แล้ว บุคคลผู้ไม่รู้จริง ยังเอาจิตเข้าไปเป็นทาสของอายตนะภายนอก เช่น รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ทางกาย หากอายตนะภายนอกทั้ง ๕ นี้ ทำให้เกิดเป็นอารมณ์ที่น่าปรารถนาน่าใคร่ ก็จะเป็นกามสุขขึ้นกับจิต ตรงกันข้าม

หากอายตนะภายนอก เป็นสิ่งที่ไม่น่าปรารถนา ไม่น่าใคร่ อาทิ ตาเห็นรูปอัปลักขณ์ หูสัมผัสเสียงก่นด่า จมูกสัมผัสกับกลิ่นเหม็น ลิ้นสัมผัสกับรสชาติของอาหารที่ไม่อร่อย ร่างกายสัมผัสกับอากาศที่ร้อนอบอ้าว จิตย่อมรับเอาอายตนะภายนอกเหล่านี้ เข้าปรุงอารมณ์ไม่ดี อารมณ์ของกามทุกข์จึงเกิดขึ้น

เมื่อผู้ฟังได้ทราบความหมายของคำว่ากามแล้ว และยังมีชีวิตตกเป็นทาสของกาม เมื่อตายแล้ว จิตวิญญาณยังต้องถูกกิเลสกามผลักดัน ให้โคจรไปเกิดเป็นสัตว์ที่มีรูปร่าง อยู่ในกามภพ (ภพนรก ภพเปรต ภพอสุรกาย ภพดิรัจฉาน ภพมนุษย์และภพสวรรค์) ได้ กามภพเหล่านี้ อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของพญายม ซึ่งหมายความว่า ผู้ที่ยังมีจิตอยู่ใต้อำนาจของกิเลสกาม ยังต้องพบกับพญายมหรือยมบาลแน่นอน

เมื่อถามว่า “พญายม” เป็นใคร ก็ตอบได้ว่าเป็นเทวดาชั้นผู้ใหญ่ ที่ทำหน้าที่ตัดสินชีวิตของสรรพสัตว์ ที่ยังมีจิตเป็นทาสของกาม ให้ไปเกิดเป็นสัตว์ตัวใหม่ อยู่ในกามภพ ที่มีสุขความสบาย (สุคติภพ) หรือให้ไปเกิดเป็นสัตว์ตัวใหม่ อยู่ในกามภพที่มีความทุกข์ยากลำบาก (ทุคติภพ) ตามหลักฐานของกุศลกรรม หรืออกุศลกรรม ที่ถูกเก็บบันทึกไว้ในดวงจิต

ดังนั้น เมื่อได้ยินได้ฟังผู้รู้มาบอกกล่าวแล้ว ฟังหันกลับมาดูตัวเองว่า จะพัฒนาจิตให้มีบุญสั่งสม หรือจะทำร้ายจิตให้เศร้าหมองด้วยบาปอกุศล ก็พึงเลือกเอาตามที่ชอบเถิด พญายมมิได้เป็นเทวดาที่โหดร้าย แต่เป็นเทวดาที่ทำหน้าที่ได้

อย่างถูกต้องตามธรรม ด้วยเหตุนี้มนุษย์ผู้มีการมั่ว เมื่อตาย
ไปแล้วเจอกับพญายม และหวังที่จะตัดสินบนพญายมเพื่อให้
ตัดสินให้ตัวได้ไปเกิดใหม่ในสุคติภพก็จะไม่เกิดขึ้นได้ ไม่
เหมือนกับมนุษย์บางคนที่ซื้อความผิดของตัวเองด้วยทรัพย์
หรือสิ่งของ เพื่อจูงใจบุคคลให้ประพาศผิดต่อหน้าที่ (สินบน)
พญายมทำหน้าที่ซื้อตรงต่อกฎแห่งกรรม คือ ทำดีต้องได้ดี
ทำชั่วต้องได้รับผลชั่วแน่นอน

ซึ่งตรงกันข้ามกับมนุษย์ ใช้กฎหมายและหลักฐานการ
ทำความผิด เป็นเครื่องตัดสินชีวิตของบุคคล มนุษย์ที่มีกิเลส
อยู่ในดวงจิต จึงคิดบัญญัติกฎหมายให้มีช่องโหว่ เพื่อให้คน
ฉลาดแกมโกงเอาตัวรอด นอกจากนี้ มนุษย์ที่ฉลาดแกมโกง
ยังสร้างหลักฐานที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง (หลักฐานเท็จ) หรือ
แม้กระทั่งทำลายหลักฐาน มิให้ตรวจสอบได้ว่า ตนได้กระทำ
ความผิดไว้

ผู้รู้จริงได้เห็นพฤติกรรมของคน ที่คิด พูดย ทำในสิ่งที่
ทุศีลไร้ธรรมแล้ว เกิดความสงสาร เพราะรู้ว่าไม่มีใครสามารถ
ทำร้ายตัวเราได้มากเท่ากับจิตทำร้ายตัวเอง หากทำจิตให้สงบ
แล้วพิจารณาสังขารที่กล่าวถึง ย่อมรู้เห็น เข้าใจ ในประโยค
ดังกล่าว เป็นสิ่งที่จริงแท้แน่นอน ผู้ใดเข้าถึงความจริงเช่นนี้
ย่อมระมัดระวังในการคิด พูดย ทำ ของตัวเอง ด้วยรู้ว่า กรรม
ที่บุคคลได้กระทำให้สำเร็จลงแล้ว ย่อมไม่สูญเปล่า ผลของ
การกระทำยังคงถูกเก็บบันทึกไว้ในดวงจิต ทุกขณะตื่น

จิตที่มีการทำงาน จิตย่อมสั่งร่างกายให้มีการคิด การพูด และการกระทำ แล้วผลของกรรมย่อมถูกเก็บไว้ในดวงจิต เป็นสัญญา หากเป็นสัญญาที่ดีก็คือบุญ เป็นสัญญาที่ไม่ดีก็คือบาป บุคคลจึงมีบุญและมีบาปติดตัวมาแต่ชาติปางก่อน ยังมีบุญและยังมีบาปที่ทำในชาติปัจจุบัน ถูกเก็บบันทึกไว้ในดวงจิตอีกด้วย

ผู้บรรยายได้พัฒนาจิตจนเข้าถึงปัญญาสูงสุดที่เรียกว่า **ภาวนามยปัญญา** จึงสัมผัสชีวิตได้ยาวไกลข้ามภพข้ามชาติ ยาวไกลเกินกว่าที่ตาเนื้อตาหนังจะสัมผัสได้ จึงได้พูดเรื่อง ตายแล้วไปไหนได้อย่างถูกต้องและกว้างไกล พร้อมทั้งบอกวิธี พิสูจน์ ให้ท่านที่สนใจได้นำไปประพฤติปฏิบัติ

ก่อนที่จะเดินทางมาบรรยายที่จังหวัดชัยภูมิ ได้มีโอกาส ดูข่าวน้ำท่วม ที่แพร่ภาพออกทางจอโทรทัศน์ เห็นผู้ประสบภัย พิบัติ ด้วยถูกน้ำท่วมแล้วให้สงสาร เพราะเขาเหล่านั้นไม่รู้จริง จึงเกิดความประมาท มิได้พัฒนาจิตให้มีบุญสั่งสม ผู้มีบุญ ปราบณาสั่งได้ย่อมได้สิ่งนั้น ปราบณามิให้น้ำท่วมบ้านย่อม เกิดได้ด้วยมีบุญเป็นต้นเหตุ ท่านที่เข้ามาฟังผู้รับบอกกล่าวจะ พิสูจน์ใหม่ว่าคำพูดนี้เป็นลัทธิธรรม หากประสงค์จะพิสูจน์ต้อง พัฒนาให้จิตของตนเองมีบุญสั่งสมแล้ว ความเป็นจริงดังกล่าว จึงจะเกิดขึ้นได้

ศักยภาพ ในการพัฒนาปัญญา

ที่นี้หันมาพูดถึงถึงเรื่องของปัญญา หรือความรู้ ซึ่งมีความหมายเป็นอย่างเดียวกัน มนุษย์มีความสามารถหรือเรียกว่า มีศักยภาพในการพัฒนาปัญญา ได้ถึง ๓ ระดับ คือ

๑. สุตมยปัญญา ปัญญาที่เกิดจากการฟัง การอ่าน

๒. จินตามยปัญญา ปัญญาที่เกิดจากการคิดหรือจินตนาการของจิต

๓. ภาวนามยปัญญา สุตท้ายเป็นปัญญาสูงสุด (ญาณ) ที่มนุษย์สามารถพัฒนา และเข้าถึงได้ คือ ปัญญาที่เกิดจากการพัฒนาจิต

ปัญญาสูงสุด มีอยู่ ๒ ระดับ ผู้ใดพัฒนาจิต (สมถภาวนา) จนเข้าถึงสมาธิแน่วแน่ หรือที่เรียกว่า เป็นสมาธิในฌาน แล้ว ถอนจิตออกจากฌาน ปัญญาสูงสุดที่ระบบประสาทไม่สามารถ สัมผัสได้ แต่จิตที่พัฒนาจนมีความถี่คลื่นจิตเป็นระเบียบได้แล้ว ย่อมสามารถรู้เห็น เข้าใจความจริง (เหตุผล) ที่อยู่เหนือระบบ ประสาทสัมผัสได้ เช่น

๑. **อิทธิวิ** เดินบนผิวน้ำได้ ลอยตัวในอากาศได้

๒. **ทิพพโสต** สามารถได้ยินเสียงที่อยู่ห่างไกลได้

๓. **เจโตปริยญาณ** สามารถรู้ความคิดของคนอื่นได้

๔. **ปุปเพนิวาสานุสติญาณ** เห็นภพภูมิที่ตนเวียนตาย เวียนเกิดมาแล้วแต่อดีตได้

๕. **ทิพพจักขุ** สามารถเห็นสัตว์ที่มีร่างกายเป็นทิพย์

ปัญญาสูงสุดทั้ง ๕ ประเภทนี้เรียกว่า **โลกียญาณ** หรือ อภิญญา ๕ และยิ่งไปกว่านั้น บุคคลยังมีศักยภาพที่จะพัฒนาจิต (วิปัสสนาภาวนา) จนเข้าถึงเหตุผลที่จริงแท้ (ปรมาตถสัจจะ) ได้ ความเป็นจริงเช่นนี้ มิได้อยู่ใต้อำนาจของกาลเวลา คือ กาลเวลา ไม่สามารถทำให้ความจริงแปรเปลี่ยนไปเป็นความไม่จริงได้ ความรู้หรือปัญญาสูงสุดเช่นนี้ นักปฏิบัติธรรม เรียกว่าปัญญา เห็นแจ้ง หรือคือปัญญาที่เห็นถูกต้องตามธรรมนั่นเอง

ในฐานะที่ผู้บรรยายได้เข้าถึงความรู้สูงสุดทางโลก คือ ปัญญาสองตัวแรกที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จึงทำให้ไม่เชื่อว่า

เทวดามืออยู่จริง ไม่เชื่อว่ามนุษย์ตายแล้ว ยังต้องไปเกิดอีก จึงได้ไปพิสูจน์สัจธรรมดังกล่าว ด้วยการไปปฏิบัติธรรมและเข้าถึงปัญญาทั้งสามระดับนี้ได้ จึงทำให้ความเชื่อเปลี่ยนไปในทางที่ถูกต้อง ตามความเป็นจริงแท้ คือวันนี้จริง อีกพันปี หมื่นปี แสนปี ก็ยังคงเป็นความจริงอยู่อย่างเดิม

หลังจากที่พัฒนาความรู้ได้ทั้งสามระดับแล้ว จึงได้ใช้ความรู้สุดมยปัญญา และจินตามยปัญญา (ปัญญาทางโลก) ทำงานให้กับโลก และใช้ความรู้สูงสุด คือปัญญาเห็นแจ้ง ส่องนำทางให้กับชีวิตปัจจุบัน ได้ดำเนินไปอย่างสะดวกราบรื่น และมีความสุข

จากสัญญาเก่าที่ผู้บรรยายมีประสบการณ์มายาวนานในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ผู้บรรยายได้เดินทางโดยรถประจำทางไปยังภาคอีสาน สมัยนั้นถนนมิตรภาพยังมิได้ถูกสร้างขึ้น และถนนไฮเวย์ตามที่เราเห็นอยู่ในปัจจุบันก็ยังไม่ได้ถูกสร้างขึ้นเช่นกัน ทางหลวงจังหวัดในสมัยนั้นเป็นถนนสองเลน ผู้บรรยายได้มีโอกาสเดินทางจากจังหวัดสระบุรี ผ่านอำเภอทับกวาง เข้าสู่อำเภอปากช่อง สองข้างทางเต็มไปด้วยป่าไม้ มีต้นไม้ใหญ่ขึ้นปกคลุมจนรกทึบ แต่เมื่อเร็วๆ นี้ ได้มีโอกาสเดินทางไปเที่ยววังน้ำเขียว ซึ่งเป็นอำเภอที่อยู่ไม่ไกลจากเขาใหญ่ ได้นั่งรถยนต์ผ่านทางเดิมที่เคยไปเมื่ออดีต ได้เห็นป่าเปลี่ยนไปเป็นภูเขาหัวโล้น สุดลูกหูลูกตา ต้นไม้ใหญ่ที่เคยมีอยู่ ถูกตัดโค่นจนโล่งเตียน ใช้เป็นที่ปลูกพืชไร่ ปลูกบ้านพักอาศัยและ

ปลูกสร้างริสอร์ท

ขณะพักอยู่ที่วังน้ำเขียว ในคืนวันหนึ่งได้ไปเห็นภาพย้อนอดีตของวังน้ำเขียว ที่อุดมด้วยป่าไม้ อันเป็นที่อยู่ของรุกขเทวดา ด้วยความรู้ไม่จริงของมนุษย์ ประกอบกับการมีรุกขเทวดา จึงทำให้ต้นไม้ใหญ่ถูกตัดโค่นจนแทบจะไม่มีเหลือให้เห็น ต่อมารุกขเทวดาผู้ครอบครองป่าแห่งนั้นในอดีต ได้จุติลงมาเกิดเป็นมนุษย์ และได้มีโอกาสครอบครองพื้นที่ดินในบริเวณนั้นอีก แต่จิตสำนึกยังไม่จางหาย มนุษย์ผู้ถูกสมมติให้เป็นเจ้าของพื้นที่ ได้อุทิศผืนดินที่โล่งเตียนแห่งนั้น ให้เป็นที่พำนักของภิกษุในพุทธศาสนา ด้วยการสร้างเป็นวัด และปลูกต้นไม้ใหญ่ให้ขึ้นปกคลุมพื้นดินอีก ด้วยหมายจะให้เป็นที่อยู่อาศัยของสรรพสัตว์ แต่ก็ทำได้ไม่เหมือนเดิมที่เคยเป็นป่ามาก่อน

ความคิดต่างๆ (บอกเล่า) เช่นนี้ ในธรรมวินัยของพุทธศาสนา ห้ามภิกษุประพฤติกุหาภิกษุใดประพฤติกุหาว่าเป็นการละเมิดวินัย อวดอุตริมนุสสรธรรม แต่ในฐานะที่ผู้บรรยายมีเพศเป็นฆราวาส มีศรัทธุมั่นใจอยู่ทำนอง จึงสามารถคิดต่างๆ ให้ผู้ฟังได้ทราบ มากกว่าที่จะได้ยินจากปากของภิกษุสงฆ์

อีกประการหนึ่ง ใครจะขอย้ำเตือนให้เห็นว่า ลัทธิญาเภาที่ถูกเก็บบันทึกไว้ในดวงจิต เป็นเรื่องที่เปลี่ยนได้ยาก ลัทธิบุคคลจึงมักมีพฤติกรรมซ้ำรอยเดิม อาทิ คนที่ชอบบ่มเพาะเห็ดเหานจะเกิดมาก็ภพภักษชาติ ก็ยังชอบให้เหานอยู่ ตรงกันข้าม คนที่

ชอบขอจากผู้อื่นจะเกิดมาก็ภพก็ชาติก็ยังทำตัวเป็นผู้ขออยู่รำไประยะเวลาที่แก้ไขได้ยากก็คือความรู้ไม่จริง ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นความหลง หรือเรียกว่า เป็นโมหะได้ นี่คือกิเลสตัวใหญ่ที่ทำให้จิตเศร้าหมอง อันเป็นต้นเหตุสำคัญ ที่ทำให้สัตว์บุคคลต้องเวียนตายเวียนเกิดอยู่อย่างไม่รู้จบ

ที่นี้หันมาพูดเรื่องมนุษย์ หากจะถามว่ามนุษย์คือใคร ? ก็สามารถตอบได้ว่า มนุษย์เป็นสัตว์โลกชนิดหนึ่ง ที่มาเกิดมาอยู่อาศัย มาทำกิจกรรมให้กับชีวิต แล้วตายจากโลกนี้ไป

หากจะถามต่อไปอีกว่า เทวดามาเกิดอยู่บนผิวโลกใบนี้ได้ไหม ? ก็สามารถตอบได้ว่า ภูมิตะวาทะมีผิวโลกใบนี้เป็นที่อยู่อาศัย รุกขเทวดา มีต้นไม้ที่ขึ้นปกคลุมผิวโลกใบนี้เป็นที่อยู่อาศัย

และหากจะถามว่ายังมีสัตว์อื่นอีกไหมที่เกิดหรือมาอุบัติขึ้นอยู่บนผิวโลกใบนี้ ผู้ที่ใช้ประสาทสัมผัส ก็สามารถตอบว่า ยังมีสัตว์เดรัจฉาน ผู้ที่ใช้จิตสัมผัสได้ ก็สามารถตอบว่า ยังมีมนุษย์กายทิพย์ (มนุษย์บังบด) ยังมีสัตว์เดรัจฉานกายทิพย์ (พญานาค) ยังมีเทวดาที่อยู่ตามภูเขตามถ้ำ ตามรูปเคารพ ฯลฯ อยู่อีกด้วย

มนุษย์ที่มีความรู้แท้จริง จึงประพฤติตนเป็นอยู่ด้วยธรรมชาติไม่เบียดเบียนธรรมชาติ อยู่กับธรรมชาติอย่างรู้คุณค่า ซึ่งตรงกันข้ามกับคนที่ไม่รู้จริงแท้ ย่อมดำเนินชีวิตเป็นศัตรู (ปฏิปักษ์) กับสิ่งที่อยู่รอบข้าง ทำสิ่งที่อยู่รอบข้างให้เป็นไป

ตามความต้องการของตน ประพฤติเบียดเบียน ทั้งสัตว์กาย
 หายาบ และที่มีร่างเป็นทิพย์ รวมถึงเบียดเบียนธรรมชาติที่อยู่
 แวดล้อมตัวเอง เมื่อใดที่สิ่งแวดล่อมจำเป็นต้องปรับตัวเองให้
 เข้าสู่สภาวะสมดุล ภัยพิบัติธรรมชาติจึงเกิดขึ้น นำความวิบัติ
 มาสู่สรรพสัตว์ ที่ร่วมอยู่อาศัยบนผิวโลกใบนี้ ตาเห็นว่า
 น้ำท่วมทำให้มนุษย์วิบัติ ดินถล่มหรือแผ่นดินไหวทำให้มนุษย์
 วิบัติ ลมพัดแรง เช่น ลมวงช้าง ลมทอร์นาโด ลมเพชรหึง ฯลฯ
 เหล่านี้ นำความวิบัติมาสู่มนุษย์ได้ รวมถึงไฟที่เกิดขึ้นเองใน
 ธรรมชาติ หรือไฟที่เกิดขึ้นโดยฝีมือมนุษย์ ย่อมนำความวิบัติ
 มาสู่มนุษย์ได้ทั้งสิ้น ตรงกันข้าม ผู้มีศักยภาพในทางจิตยังเห็นว่า
 ความวิบัติที่เกิดจากมนุษย์เป็นต้นเหตุ ยังมีไปถึงสัตว์กายทิพย์
 ได้อีกด้วย

หากย้อนกลับไปดูต้นเหตุของการเปลี่ยนแปลงของ
 ธรรมชาติ ย่อมหนีไม่พ้น การเบียดเบียนอันเนื่องมาจากความ
 เห็นผิดของมนุษย์เป็นต้นเหตุ แต่ด้วยความเห็นผิด และ
 ความเห็นแก่ตัว (อัตตา) จึงทำให้ไม่มีใครยอมรับความจริงใน
 เรื่องนี้ คนเห็นผิดกลับไปโทษว่า ธรรมชาติทำให้เกิดภัยพิบัติ
 ขึ้นเอง แต่ตามความเป็นจริงแท้แล้ว มนุษย์ผู้เห็นผิดต่างหากละ
 ที่ประพฤติเบียดเบียน ผลแห่งความวิบัติ จึงได้เกิดตามมา
 ให้ผู้ประพฤติเบียดเบียน หรือผู้มีบาปอกุศลอยู่ในดวงจิตต้อง
 เสวยผลแห่งอกุศลกรรมนั้น

ผู้รู้จริงทุกสิ่งทุกอย่าง

ผู้รู้จริงแท้และรู้จริงในทุกสิ่งทุกอย่าง (สัพพัญญู) คือ พระพุทธเจ้า ได้ตรัสไว้ว่า “**ธรรมย่อมคุ้มครองรักษาผู้ประพฤติธรรม**” ผู้บรรยายไม่เคยเชื่อคำสอนในพุทธศาสนามาก่อน จึงได้ไปพิสูจน์และสามารถเข้าถึงความรู้สูงสุด ได้นำเอาปัญญาเห็นแจ้งมาพิสูจน์สิ่งที่พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้นั้น เป็นความจริงแท้แน่นอน ไม่ว่ากาลไหนๆ สัจธรรมยังคงเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิม ด้วยเหตุนี้ ผู้บรรยายจึงได้พูดกับผู้ฟังว่า ผู้ใดปฏิบัติที่จะเอาธรรมวินัยมาสถิตอยู่ในใจตนเอง ย่อมเปิดโอกาสให้ความวิบัติเข้าถึงชีวิตของตนได้ หรือพูดในทางตรงกันข้ามว่า หากมีธรรมวินัยสถิตอยู่กับใจของตนเองอยู่ทุกขณะตื่น ชีวิตย่อมดำเนินไปสู่ความสวัสดิ์ และมีความสุขทุกเมื่อ

ปัญหาจึงมีอยู่ว่า ท่านผู้ฟังจะพิสูจน์สิ่งที่พูดนี้ใหม่ว่าเป็นความจริง หากประสงค์จะพิสูจน์ ต้องนำตัวเองเข้าปฏิบัติธรรม จนดวงจิตเข้าถึงธรรม หากทำได้เมื่อใดแล้ว ภัยพิบัติธรรมชาติ ย่อมไม่เกิดขึ้นกับผู้ที่มีธรรมรักษาใจแน่นอน

ลองทำจิตให้หนึ่งสัณนิท แล้วพิจารณาดูว่า จิตเข้าอยู่อาศัย ในร่างนี้ชั่วคราว บางครั้งจิตมีอารมณ์ติดลบ จิตมีความเห็นผิด จึงทำงานเบียดเบียนร่างกาย ให้มีอาการเจ็บป่วยเกิดขึ้น คนที่มีสุขภาพทางร่างกายดี คือคนที่มีจิตเป็นอิสระจากเรื่องของคนอื่น

ตรงกันข้าม คนที่เอาเรื่องของคนอื่นมาทำให้ตัวเองมีอารมณ์ติดลบ ย่อมมีสุขภาพทางกายไม่ดี คนโบราณได้พูดไว้นานแล้วว่า トラバタイดิน น้ำ ลม ไฟของร่างกาย อยู่ในสภาพที่สมดุล อาการเจ็บป่วยทางร่างกายจะไม่เกิดขึ้น ต่างๆ เหล่านี้เป็นความจริง ที่รอการพิสูจน์จากท่านผู้ฟัง

หากท่านผู้ใดพิจารณาจนเข้าถึงความจริงที่เป็นไปตามกฎธรรมชาติได้แล้ว จะไม่ประพฤติดนเป็นคนเบียดเบียนตนเอง ไม่เบียดเบียนคนอื่น สัตว์อื่น รวมถึงการไม่เบียดเบียนสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบข้าง แต่จะใช้ร่างกายนี้ ทำประโยชน์ให้เกิดขึ้นกับตนเอง ทำประโยชน์ให้เกิดขึ้นกับคนอื่น สัตว์อื่น รวมถึงทำประโยชน์ให้กับสิ่งแวดล้อม ดังเช่น ต้นไม้ใหญ่ที่ขึ้นอยู่ในป่าบนภูเขาได้ทำให้เราได้ดูเป็นตัวอย่าง ใบไม้ที่กำลังแตกผลฝน ให้ที่พักพิงกับสรรพสัตว์ที่เข้าอยู่อาศัย ให้ความร่มเย็น

ให้อากาศบริสุทธิ์ กิ่งใบที่ร่วงหล่นสู่พื้นดินผุพังแล้ว ยังเป็นปุ๋ยให้กับต้นไม้อื่น ฯลฯ และในทางตรงกันข้าม ต้นไม้ต้องการเพียงปุ๋ย ต้องการน้ำ ต้องการอากาศเสียที่สรรพสัตว์ขับถ่ายออกสู่บรรยากาศ เพื่อนำไปปรุงเป็นอาหารบำรุงต้นไม้ ให้เติบโตใหญ่ แข็งแรง เพื่อทำตัวเป็นผู้ให้ต่อไปเรื่อยๆ แล้วความสงบร่มเย็นและเป็นสุข ย่อมเกิดขึ้นกับมวลชีวิต ที่ร่วมอยู่อาศัยบนผิวโลกใบนี้

ซึ่งตรงกันข้าม กับผู้ที่ศึกษาหาความรู้ทางโลกมาสูง ย่อมมองตัวเองเป็นใหญ่ ทำสิ่งต่างๆ เพื่อนำประโยชน์มาสู่ตัวเอง เมื่อมีการเจ็บป่วยเกิดขึ้นกับร่างกายแล้ว ย่อมหาผู้มีความรู้ทางโลกมาบำบัดรักษา ด้วยการเอียวยา ผ่าตัด หรือแม้กระทั่งใช้สารเคมีมากำจัดที่ต้นเหตุแห่งการเจ็บไข้ได้ป่วยให้หมดไป โดยหารู้ไม่ว่า ความเจ็บไข้ได้ป่วยทางร่างกาย ตามที่ผู้รู้แจ้งในทุกอย่างทุกอย่าง ตรัสไว้ในทำนองที่ว่า เกิดจาก ๔ เหตุใหญ่ คือ

๑. ออกกำลังกายไม่สม่ำเสมอ
๒. เพียรมาก นอนน้อย
๓. ฤดูกาลเปลี่ยน
๔. โรคที่เกิดจากกรรม

เฉพาะสาเหตุที่ ๑ - ๓ เท่านั้น ผู้มีความรู้ทางโลกสามารถบำบัดรักษาให้หายได้ ด้วยการแนะนำคนไข้ให้ทำเหตุตรงกันข้าม ส่วนสาเหตุที่ ๔ จะหายจากอาการเจ็บป่วยทางกายได้ ขึ้นอยู่กับการชดใช้หนี้เวรกรรมให้หมดสิ้นได้เมื่อใด โอกาส

หายจากอาการเจ็บป่วย จึงจะเป็นไปได้ คือเจ้ากรรมนายเวร เลิกจองเวรนั่นเอง หรือหากใครผู้ใดพัฒนาจิต จนหลุดพ้นจากการเวียนตายเวียนเกิดในวัฏสงสาร นี่เวรกรรมที่ยังค้างกันอยู่ เป็นอันยกเลิกโดยปริยาย

ผู้รู้จริงย่อมไม่ประพฤติเบียดเบียน แต่ประพฤติตนเป็นเพื่อนที่ดีกับสรรพสิ่งที่อยู่รอบข้าง ประพฤติตนมีผีเป็นเพื่อน มีเทวดาเป็นเพื่อน มีมนุษย์เป็นเพื่อน มีสรรพสัตว์เป็นเพื่อน ตลอดจนมีธรรมชาติเป็นเพื่อนร่วมอยู่ ร่วมอาศัย ร่วมอำนวยความสะดวกให้กันและกัน ผู้ใดมองทุกสิ่งทุกอย่างจนเห็นเป็นเพื่อนได้ดังนี้แล้ว ผู้นั้นย่อมมีชีวิตปัจจุบันสงบและมีความสุข

ในคราวที่มีน้ำท่วมใหญ่เมื่อปลายปี ๒๕๕๓ ผู้บรรยายได้โทรศัพท์ไปสอบถามผู้มีบุญ เพื่อให้แน่ใจว่า บุญเป็นต้นเหตุแห่งความสุขจริงไหม ผลปรากฏว่าเพื่อนที่อยู่โคราช ตอบมาว่า “บ้านผมน้ำไม่ท่วมครับ” เพื่อนที่อยู่จังหวัดนครสวรรค์ ตอบมาว่า “บ้านน้ำไม่ท่วมแต่ข้างบ้านน้ำท่วม” และเพื่อนที่อยู่จังหวัดอยุธยา ได้พบกันเมื่อครั้งเดินทางไปบรรยายที่กรุงเทพฯ ผู้บรรยายจึงได้สนทนา ชักถามถึงเรื่องน้ำท่วมเช่นเดียวกันนี้

ผู้บรรยาย : อยู่ที่ยุทธยาเห็นข่าวออกทางจอโทรทัศน์ว่า มีน้ำท่วมสูงจนมิดศีรษะ ที่บ้านคุณเป็นเช่นนั้นไหม

คนอยุธยา : ที่บ้านผม น้ำไม่ท่วมครับ

ผู้บรรยาย : เออ โชคดีนะ ไหนลองเล่าให้อาจารย์ฟังสิ ว่าทำไมน้ำจึงไม่ท่วมบ้าน

คนอยุธยา : เหตุที่น้ำไม่ท่วมบ้านผม เป็นเพราะว่าสมเด็จพระเทพฯ ท่านมาซื้อที่ดินใกล้บ้านผม และได้สร้างโรงสีข้าวขึ้น เมื่อสร้างโรงสีข้าวแล้วเสร็จ ท่านได้มอบให้เป็นสมบัติของชาวบ้าน บริหารจัดการดูแลกันเอาเอง และได้ยกคันดินล้อมรอบที่แห่งนั้นซึ่งได้ล้อมเอาบ้านผมเข้าไป ด้วยเหตุนี้ น้ำจึงไม่ท่วมครับ

ผู้บรรยายเองมีเหตุที่จะต้องเดินทางไปให้ความรู้กับมวลชนที่จังหวัดชัยภูมิก็มีน้ำท่วมเหมือนกัน ดังที่เป็นข่าวออกทางจอโทรทัศน์ เมื่อเดินทางไปถึงแล้ว ปรากฏว่าไม่มีน้ำดังที่เห็นในจอโทรทัศน์ หยดน้ำได้อันตรธานหายไปจากถนน เหลือแต่เครื่องสูบน้ำยังคงค้างอยู่บนถนน

จากตัวอย่างที่ยกขึ้นมาบอกเล่าให้ฟัง จึงเป็นเครื่องยืนยันได้ว่าธรรม ย่อมคุ้มครองรักษาผู้ประพฤติธรรม เป็นจริงแท้แน่นอน ผู้ใดปรารถนาพิสูจน์สัจธรรมนี้ ต้องพัฒนาจิตวิปัสสนาภาวนาตัวเอง ให้เข้าถึงปัญญาเห็นแจ้ง หรือเห็นถูกต้องตามธรรม แล้วใช้ปัญญาที่พัฒนาได้ มาบริหารจัดการจิตตนเองให้มีพฤติกรรม ถูกตรงตามธรรมวินัยของพระพุทธศาสนา ให้ธรรมวินัยสถิตอยู่กับใจทุกขณะตื่น แล้วชีวิตของผู้นั้น จึงจะพบแต่ความสวัสดิ์ ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น

กำเนิดบรรดาสัตว์โลก

ที่นี้ลองถามตัวเองว่า มนุษย์มาเกิดบนโลกใบนี้เพียงโลกเดียวหรือ ใช้ตามองก็เห็นว่า มีอยู่เพียงโลกเดียวที่มีมนุษย์ แต่นักวิทยาศาสตร์ผู้มีความรู้ทางโลกสูง พยายามสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการตรวจสอบเกี่ยวกับคำถาม แต่ผลสัมฤทธิ์ยังไม่พบว่ามนุษย์เกิดขึ้นบนดวงดาวอื่น พบแต่สิ่งมีชีวิตขนาดเล็ก ที่เรียกว่าจุลินทรีย์มาอาศัยอยู่บนดาว (โลก) ดวงอื่นได้ ผู้รู้จริง และรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง เรียกโลกที่มีมนุษย์อยู่อาศัยว่า ทวีปซึ่งมีอยู่ ๔ ทวีปดังนี้

๑. อุตตรกुरुทวีป
๒. ปุพพิเทหทวีป
๓. อมรโคณาทวีป
๔. ชมพูทวีป

ชมพูทวีป เป็นชื่อที่ใช้กันอยู่ในครั้งโบราณ เมื่อประมาณ สามพันปีเศษล่วงมาแล้ว ก่อนที่จะมาใช้ชื่อว่าประเทศอินเดีย ในปัจจุบัน ในอดีตที่ยังมีชื่อเรียกว่าชมพูทวีป พระโพธิสัตว์ได้ จุติจากดุสิตสวรรค์ ลงมาเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ซึ่งต่อมาได้ ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ที่มีชื่อเรียกขานกันว่า พระพุทธโคดม

ผู้บรรยายในฐานะที่เป็นนักวิทยาศาสตร์ ไม่มีประสบการณ์ในทวีปที่มีชื่อเรียกดัง ๓ ทวีปที่กล่าวมาข้างต้น แต่มีอยู่ วันหนึ่ง ผู้บรรยายได้พัฒนาจิต (สมถภาวนา) จนเข้าถึงความ ตั้งมั่นเป็นสมาธิระดับฌาน เมื่อถอนออกจากความทรงฌานแล้ว ทิพพจักขุญาณได้เกิดขึ้น ได้ไปเห็นมนุษย์ต่างดาว ที่มีนิ้วมือ และนิ้วเท้าข้างละสามนิ้ว แต่มิได้สนใจในสถานที่แห่งนั้นว่า เขาเรียกว่าอะไร สนใจอยู่กับความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ในด้าน ที่เกี่ยวกับเทคโนโลยีไร้สาย ซึ่งความรู้ในด้านนี้ของเขาเจริญ ก้าวหน้ามากกว่าโลกที่เราอาศัยอยู่ในปัจจุบัน

นอกจากนี้ยังได้ไปเห็นการอุบัติเป็นมนุษย์มิได้เกิดขึ้น แบบที่เป็นอยู่ในโลกของเรา เขาอุบัติขึ้นเป็นตัวเต็มวัยทันที (โอปปาติกะ) และเมื่อเขาหายไป ก็ไม่ได้ปรากฏร่องรอยให้เห็น จากประสบการณ์ที่ไปเห็นการอุบัติขึ้นของมนุษย์ต่างดาว จึงได้ย้อนระลึกถึงการอุบัติขึ้นของอัมพปาลีในครั้งพุทธกาล มิได้อาศัยท้องของแม่เป็นที่เกิด แต่เกิดด้วยการผุดขึ้นเป็น ตัวเต็มวัยทันที ที่โคนต้นมะม่วง ในพระราชอุทยานเมืองเวสาลี แคว้นวัชชี การเกิดเป็นมนุษย์โดยวิธีโอปปาติกะ จึงเป็น

เรื่องจริงที่ความรู้ทางโลกไม่สามารถสัมผัสได้ และเช่นเดียวกัน ก่อนที่จะมีการประดิษฐานอนุสาวรีย์พระนางจามเทวีขึ้น ที่ จ.ลำพูน ผู้บรรยายได้มีโอกาสจัดทำประวัติของพระนางฯ และ จัดพิมพ์เป็นรูปเล่มให้กับจังหวัดลำพูน จึงได้รู้ว่าพระนางฯ เกิดเป็นมนุษย์อยู่ในดอกบัว ซึ่งถือว่าเป็นการเกิดที่ขึ้นแฉะ (สังเสทชะ) ได้ ดังที่ได้เคยเกิดขึ้นในพุทธันดร ก่อนที่พระพุทธโคดมจะอุบัติขึ้นในโลก อดีตของพระอุบลวรรณาภิกษุณี เคย เกิดเป็นมนุษย์อยู่ในดอกบัวใหญ่ และต่อมาได้รับแต่งตั้งเป็น พระมเหสีของพระเจ้ากรุงพาราณสีในอดีต ก่อนที่โลกใบนี้จะ เกิดขึ้น ดังที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน

ความรู้เห็นเข้าใจเช่นนี้ ปัญญาทางโลกไม่สามารถหยั่งถึง ได้ หากใครผู้ใดประสงค์จะพิสูจน์ว่าเป็นความจริงหรือไม่จริง อย่างไร ต้องพัฒนาจิต จนเข้าถึงความรู้สูงสุดระดับโลกียญาณ ได้แล้ว จึงจะสามารถพิสูจน์ความจริงในเรื่องที่บอกเล่ามานี้ได้

ผู้รู้ได้บอกไว้ว่า การกำเนิดของสัตว์มี ๔ รูปแบบ (โยนิ ๔) คือ

๑. ชลาพุชะ เกิดในครรภ์
๒. อัณฑชะ เกิดในไข่
๓. สังเสทชะ เกิดในที่ขึ้นแฉะ
๔. โอปปาติกะ เกิดโดยการผุดขึ้นทันที

ผู้บรรยายไม่เคยมีประสบการณ์ว่ามนุษย์สามารถเกิดขึ้นได้ในไข่ แต่มีประสบการณ์ ว่ามนุษย์สามารถอุบัติขึ้นได้ใน ๓ วิธีที่เหลือ

มนุษย์มาทำอะไรอยู่บนโลกใบนี้ ? มนุษย์ที่มาอุบัติขึ้นบนโลกใบนี้ มีพฤติกรรมในการดำเนินชีวิตที่ไม่เหมือนกัน บางคนเกิดมาเพื่อชดใช้หนี้กรรมเก่า พร้อมกับสร้างหนี้กรรมใหม่ ดังจะเห็นได้จากคนที่ปล่อยชีวิตให้ดำเนินไปตามยถากรรม จึงทำทั้งกรรมดีกรรมชั่ว ซึ่งส่งผลให้จิตมีทั้งบุญและบาป สัมไปพร้อมๆ กัน บางคนเกิดมาเพื่อปรับแก้ไขข้อผิดพลาดของชีวิต บางคนเกิดมาเพื่อเตรียมปัจจัยเดินทางสู่ปรภพ ตลอดจนบางคนเกิดมาสร้างและสั่งสมบารมี เพื่อนำพาชีวิตไปสู่ความพ้นทุกข์

นักวิทยาศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดค้นพบมาหลายปีแล้วว่า พลังงาน สามารถเก็บบันทึกข้อมูลไว้เป็นความจำได้ ซึ่งเรื่องในทำนองนี้ พระพุทธโคดมได้พบมานานหลายพันปีแล้วว่า พลังงานจิตสามารถเก็บบันทึกผลของกรรมไว้เป็นความจำ (สัญญา) ได้

จึงมีความจำเป็นที่พระโพธิสัตว์จำเป็นต้องเวียนตายเวียนเกิดมานาน หลายอสงไขยแสนกัป เพื่อสร้างและสั่งสมบารมีให้ครบ ๓๐ ทัศ จึงจะตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ และยังสามารถระลึกได้ว่า ในแต่ละชาติที่เกิดมานั้น เกิดมาเป็นอะไร และสั่งสมบารมีประเภทใด เช่น เคยเกิดเป็นช้างเพื่อ

สังสมศีลबारมี เคยเกิดเป็นลิงเพื่อสังสมวริยबारมี เคยเกิดเป็นนกคุ่ม เพื่อสังสมสังจबारมี เคยเกิดเป็นคน (พระสุวรรณสาม) เพื่อสังสมเมตตาबारมี เคยเกิดเป็นเทวดาเพื่อสังสมขันติอุปबारมี ฯลฯ เหล่านี้เป็นเพราะจิตได้เก็บบันทึกผลของกรรมไว้ เป็นสัญญาให้ระลึกได้

ดังนั้น การที่บุคคลได้กระทำให้สำเร็จลงแล้ว ผลของกรรมมิได้สูญเปล่า ตามที่บุคคลผู้มีความเห็นผิดคิดเอาเองว่า ผลของกรรมไม่มี แต่ผู้รู้แจ้งและรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง คือ พระพุทธโคดมได้ตรัสไว้ว่า

“กมฺมสฺสกา มาณว สตฺตา กมฺมทายาทา กมฺมโยนี
กมฺมพณฺธุ กมฺมปฏิสรณา กมฺมํ สตฺเต วิชตฺติ ยทิทํ หีนปฺปณฺตีตาย”

ซึ่งมีความหมายในทำนองที่ว่า สัตว์ทั้งหลายที่เกิดมาในโลกนี้ ย่อมมีกรรมเป็นของตน มีกรรมเป็นเชื้อสาย มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมจึงแบ่งสัตว์ทั้งหลายออกเป็นฝ่ายชั่วช้าเลวทราม และฝ่ายประณีตดีงาม

ดังนั้น ในกรณีที่เกิดน้ำท่วม ดินถล่มทับทางสัญจร พายุพัดบ้านพัง ทรัพย์สินสูญหาย การสูญเสียชีวิตต่างๆ เหล่านี้เป็นความวิบัติ ที่เกิดจากการกระทำที่ไม่รู้จักจริงของมนุษย์ เป็นต้นเหตุ

รู้ได้เฉพาะตน

ท่านที่นั่งฟังธรรมบรรยายอยู่ในที่ประชุมแห่งนี้ เมื่อได้ยินได้ฟังผู้รู้จริงแท้มาพูดให้ฟังแล้ว ไม่จำเป็นต้องเชื่อ (ตามหลักกาลามสูตร) แต่หากประสงค์นำพาชีวิตไปสู่ความสวัสดิ์ ต้องพิสูจน์ดูด้วยตนเองว่า สิ่งที่ได้ยินได้ฟังนั้น เป็นเรื่องจริง หรือเป็นเรื่องไม่จริงอย่างไร แล้วค่อยปลงใจเชื่อ เมื่อตนเข้าถึง สัจธรรมนั้นได้แล้ว หากผู้ใดประสงค์จะเข้าถึงความจริงในเรื่อง ของกฎแห่งกรรม ต้องพัฒนาความรู้สูงสุด (ภาวนามยปัญญา) ทั้งสองฝ่ายคือฝ่ายโลกียญาณ หรืออภิญญา ๕ และฝ่าย โลกุตตรญาณ หรือญาณ ๑๖ ให้ปรากฏขึ้นกับจิตของตนเอง

การพัฒนาจิต (สมถภาวนา) จึงตั้งมั่นเป็นสมาธิสูงสุด (ฌาน) เมื่อถอนจิตออกจากความทรงฌาน อภิญญา ๕ ดังที่

กล่าวไว้ข้างต้น ย่อมปรากฏให้จิตที่พัฒนาดีแล้วสัมผัสได้ และหากพัฒนาจิต (วิปัสสนาภาวนา) จนเกิดปัญญาเห็นแจ้ง อันนำไปสู่โลกุตตรญาณทั้ง ๑๖ ตัวได้แล้ว ย่อมเข้าถึงความจริงในเรื่องของกฎแห่งกรรมได้ด้วยตัวเอง แล้วเมื่อئั้นจึงจะรู้ได้ว่าการามสูตรเปรียบได้ดั่งเครื่องกรองความจริงและความไม่จริง ให้แยกออกจากกันได้

กฎแห่งกรรมที่พิสูจน์ได้ง่ายเช่นท่านผู้ฟังลองหยุดกินข้าวหยุดดื่มน้ำนานสัก ๓ วัน แล้วคอยดูปรากฏการณ์ (ผล) ที่เกิดตามมาว่า การประพฤติดังกล่าวให้ผลเป็นอย่างไร การพิสูจน์ดังที่ยกตัวอย่างมานั้นอาจจะยาวไป หากหัดสั้นเข้ามาเหลือเพียง ๑ วัน คือลองเอาศีระชนเสาะอย่างแรง แล้วดูผลที่ปรากฏขึ้นว่าจะเป็นอย่างไร ไม่เป็นไร คุณหมอนที่นั่งอมยิ้มอยู่นี้คงช่วยท่านได้

กรรมบางอย่างให้ผลช้า เช่น การดื่มสุรา เพียงดื่มแก้วแรกหมดไป ผลของการเกิดโรคตับแข็งจะยังไม่เกิดขึ้น หากดื่มไปเรื่อยๆ ดื่มทุกวัน โอกาสที่จะเป็นโรคตับแข็งย่อมเกิดขึ้นได้ เมื่อกรรมไม่ดีให้ผล กรรมบางอย่างให้ผลช้ามากให้ผลข้ามภพข้ามชาติ กรรมประเภทนี้แหละ ที่ผู้มีความเห็นผิดย่อมไม่เชื่อว่ากฎแห่งกรรมมีจริง จึงได้ประพฤติกุศลกรรมให้เกิดขึ้น

เช่นคนที่มีอารมณ์ร้อน มีอารมณ์โทสะเกิดขึ้นเป็นประจำกับจิตของตัวเอง ตายแล้ว พลังของบาปย่อมผลักดันจิตวิญญาณที่ออกจากร่าง ให้โคจรไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพนรก

คนที่มีความโลภประพฤติก่อรับชั้นอยู่เสมอ ตายแล้ว
พลังของบาป ย่อมผลักดันจิตวิญญาณที่ออกจากร่าง ให้โคจร
ไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพเปรต

คนที่มีความเห็นผิด มีจิตเป็นทาสของความไม่รู้จริง
ตายแล้ว พลังของบาป ย่อมผลักดันจิตวิญญาณที่ออกจากร่าง
ให้โคจรไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพดิรัจฉาน ฯลฯ ต่างๆ เหล่านี้
เป็นไปตามกฎแห่งกรรมทั้งสิ้น

ผู้บรรยายได้มีโอกาสไปให้ความรู้แก่นักโทษ ในหลาย
เรือนจำ ผู้ต้องขังบางคน มีโทษเป็นแรงผลักดันให้กระทำ
กรรมชั่วนั้นศพ ผู้ต้องขังบางคนมีความบกพร่องไม่อึดไม่เต็ม
ไม่พออยู่ในดวงจิต อยากมีทรัพย์มากจึงมีความโลภ เป็นแรง
ผลักดันให้ประพฤติกายบาป ผู้ต้องขังบางคนมีความหลง (โมหะ)
มีความเห็นผิด จึงเอาจิตไปเป็นทาสของกาม ให้ประพฤติกว้าง
ละเมิดทางเพศ เมื่อมีหลักฐานกระทำความผิดและประพฤติก
ผิดกฎหมาย จึงถูกศาลตัดสินให้ต้องรับผิด ผลของกรรมไม่ดี
คือถูกจองจำ ให้ต้องสูญเสียอิสรภาพของชีวิต กรรมมิได้หยุด
ลง หรือจบสิ้นเพียงแค่นี้ แต่กรรมยังมีผลสืบต่อข้ามภพ
ข้ามชาติได้อีก ในกรณีล่วงละเมิดทางเพศ ที่ยกขึ้นมาเป็น
ตัวอย่างนี้ ตายแล้วยังต้องลงไปเสวยอกุศลวิบากอยู่ในภพที่
ไม่มีความเจริญต่อไปอีกด้วย

กรรมที่ประพฤติกผิดกฎหมายของบ้านเมือง ให้ผลในภพ
ปัจจุบัน มีจักขุประสาทสามารธสัมผัสได้ และกรรมเดียวกันนี้

ผลักดันจิตวิญญาณให้ต้องลงไปเสวย (รับโทษ) อกุศลวิบาก ในภพหน้า มีแต่จิตที่พัฒนาดีแล้วเท่านั้น ที่สามารถสัมผัสได้ ดังนั้น ผู้ที่พัฒนาจิตจนเข้าถึงปัญญาสูงสุด จึงเห็นมนุษย์และสัตว์ที่ทำการไม่ดีไว้ ย่อมรู้ที่ไปของจิตวิญญาณว่าตายแล้วยังต้องไปเสวยวิบากต่อในภพหน้า จนกว่าจะชดใช้หนี้เวรกรรมได้หมดสิ้น

เมื่อหันกลับมาดูมนุษย์ที่มาอุบัติขึ้นบนผิวโลกใบนี้ มีมนุษย์อยู่จำนวนไม่มากนักที่มีปัญญาเห็นถูก ประพฤติอยู่แต่สิ่งที่เป็นกุศลกรรม มีพฤติกรรมไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีลและไม่ผิดธรรม เมื่อใดที่กรรมดีให้ผล ชีวิตนี้ ย่อมพบแต่ความสุข ราบรื่น และมีความสุข ผลแห่งกุศลกรรมที่ประพฤติดไว้แล้วนี้ยังส่งต่อไปถึงภพหน้า คือไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพที่ดี เป็นสุคติภพ อันได้แก่ ภูมิมนุษย์ ภูมิสวรรค์ และพรหมโลก ดังนั้น ผู้รู้จริงจึงมีความเชื่อในเรื่องของกฎแห่งกรรมว่า มีจริง เป็นจริง และกฎแห่งกรรมนี้มิได้บัญญัติไว้สำหรับสัตว์ที่มากเกิดอยู่ในภูมิมนุษย์ แต่ยังครอบคลุมถึงสรรพสัตว์ที่เวียนตายเกิดอยู่ในวัฏสงสารด้วย

หลวงพ่อบำเพ็ญได้พูดไว้เมื่อสักครู่นี้ว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” จึงเป็นคำพูดที่ออกมาจากใจของผู้รู้จริง ผู้รู้จริงนิยมให้อภัยในทุกสิ่งที่เป็นเหตุขัดใจ ด้วยการภาวนาว่า “ช่างมันเถอะ” แล้วเมตตา คือ ความรัก ความปรารถนาให้ผู้อื่นได้ประโยชน์และมีความสุข ย่อมเกิดขึ้นและสั่งสมอยู่ในดวงจิต

เป็นเมตตาบารมี ซึ่งส่งผลให้มีอารมณ์สงบและเย็น ความมีเมตตาถูกเก็บบันทึกไว้ในดวงจิต เมื่อตายแล้ว พลังของเมตตาย่อมผลักดันจิตวิญญาณ ให้โคจรไปเกิดเป็นพรหมอยู่ในพรหมโลก

ผู้ใดมีศีล ๕ ที่บริสุทธิ์ คุมใจอยู่ทุกขณะตื่น และไม่มีอกุศลวิบากใดให้ผล ผู้นั้นย่อมมีทรัพย์ปลอดภัย ไม่วิบัติด้วยโจร ด้วยน้ำ ด้วยไฟ และด้วยพระราชา หลายปีที่ผ่านมา ผู้บรรยายได้มีโอกาสไปทอดกฐินกับคณะของคุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต ทางภาคอีสานตอนบน และไปสิ้นสุดลงที่วัดภูทอก จ.หนองคาย ณ ศาลาของวัดภูทอก คุณหญิงฯ ได้เล่าให้คณะศรัทธาทอดกฐินฟังว่า มีอยู่ปีที่หนึ่งที่เสาด้านนี้ คุณหญิงฯ พุดพร้อมกับขึ้นไปยังเสาคอนกรีตต้นหนึ่ง ที่ศาลาภูทอก แล้วพุดว่ามีอยู่ปีหนึ่ง ได้มีสุภาพสตรีท่านหนึ่งได้มาร่วมขบวนทอดกฐินกับคุณหญิงฯ และบนศาลาแห่งนี้ สตรีท่านนั้นได้นำเงินออกจากถุงกระดาสีน้ำตาลเพื่อร่วมในองค์กฐิน เงินที่เหลือเอาเก็บไว้ในถุงกระดาสีน้ำตาลใบเดิม ใช้หนังยางรัดปากถุง และวางไว้ที่โคนเสาด้านนี้ หลังจากนั้นคณะกฐินได้เดินทางกลับกรุงเทพฯ

ขณะอยู่ที่บ้านในกรุงเทพฯ คุณหญิงฯ ได้รับโทรศัพท์จากสตรีท่านนั้นและบอกว่า “ได้สืมนอกจากนี้สีน้ำตาลไว้ที่โคนเสาของศาลาภูทอก ในถุงนั้นมีเงินอยู่ด้วย” สตรีท่านนั้นมีได้วิตกกังวลแต่อย่างใด เพียงแต่โทรศัพท์มาบอกให้คุณหญิงฯ

ทราบเท่านั้น และในปีรุ่งขึ้น สุธาปสตร์ท่านนั้นได้มาร่วมใน
ขบวนกฐินของคุณหญิงฯ อีกครั้ง ตระเวนทอดกฐินไปตามวัด
ต่างๆ ในภาคอีสานตอนบน และมาสิ้นสุดลงที่ศาลาญทอกแห่งนี้
สุธาปสตร์ท่านนั้น เดินไปยังเสาของศาลา และได้พบถุง
กระดาษสีน้ำตาลที่ตนลืมไว้เมื่อปีที่แล้ว ยังคงวางอยู่ที่โคนเสา
ต้นเดิม มีเงินอยู่ในถุงเท่าเดิม ทั้งๆ ที่เวลาได้ผ่านไปยาวนาน
ถึงหนึ่งปีแล้ว แต่เงิน (ทรัพย์) มิได้สูญหายไปไหน เรื่องนี้เป็น
ไปตามกฎแห่งกรรม ผู้ใดประพฤติดีลข้อ ๒ ได้บริสุทธิ์แล้ว
ย่อมมีทรัพย์ปลอดภัย เป็นจริงดังที่พระพุทธโคดมได้ตรัสไว้
เกือบสามพันปีแล้ว ก็ยังคงเป็นความจริงอยู่จนทุกวันนี้

ด้วยเหตุนี้ ผู้บรรยายจึงได้บอกว่า ผู้ไตร่ตรองศีล ๕ ให้
มีอยู่กับใจทุกขณะตื่น คือ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่
ประพฤติผิดในกาม ไม่พูดเท็จ และไม่ดื่มสุราเมรัย พร้อมทั้ง
รักษาใจให้มี เบญจธรรม (มีเมตตา กรุณา มีสัมาอาชีวะ
มีกามสังวร มีสังกะยะ) และมีสติสัมปชัญญะให้ได้ทุกขณะตื่น
ผู้นั้นย่อมมีเทวดาคุ้มรักษา

ผู้มีทั้งศีล มีทั้งธรรม สถิตอยู่กับใจ เรียกว่า เป็นผู้มี
ศีลธรรม ผู้มีศีลธรรมย่อมมีความสงบ และมีปกติสุขเกิดขึ้น
กับชีวิต ครอบครัวเป็นสังคมที่เล็กสุด หากสมาชิกของครอบครัว
มีศีลธรรมค้ำครองใจ ครอบครัวย่อมสงบและมีความสุข
เช่นเดียวกับประเทศชาติ เป็นสังคมที่ใหญ่ขึ้น หากพลเมือง
ของประเทศชาติมีศีลธรรมค้ำครองใจ ประเทศชาติย่อมสงบ

และมีความสุข ด้วยเหตุนี้ศีลธรรมจึงเป็นคุณธรรมที่นำมาซึ่งความปกติสุขของผู้มีศีลธรรมประจำใจ และยังส่งผลให้เกิดความสงบสุขของครอบครัวและประเทศชาติอีกด้วย

ท่านผู้ฟังสามารถพิสูจน์กฎแห่งกรรมได้ด้วยตนเองได้ว่า ศีลโดยเฉพาะศีลข้อ ๒ ของท่าน สมบูรณ์บริบูรณ์แล้วหรือยัง ด้วยการวางสิ่งของไว้ในที่สาธารณะสักหนึ่งปี แล้วดูซิว่าสิ่งของที่วางไว้จะสูญหายไปจากเจ้าของไหม แค่เพียงวางทิ้งไว้ ไม่ทันข้ามวัน ทรัพย์สินของก็สูญหายไปแล้ว หรือในกรณีที่ถูกผู้โดยสารลืมกระเป๋าบรรจุเงินไว้ในรถแท็กซี่ แล้วไม่ได้รับกระเป๋าคืน หรือในทางตรงกันข้าม ได้รับกระเป๋าคืน นั้นย่อมเป็นเครื่องบ่งชี้ให้เห็นลัทธิธรรมว่ากฎแห่งกรรมมีอยู่จริง

นอกจากนี้ศีล ๕ ยังเป็นคุณธรรมหลักด้านจิตวิญญาณที่หลุดออกจากร่างเดิมไปแล้ว กลับโคจรเข้ามาอยู่อาศัยในร่างใหม่ที่เปี่ยมบุญ คือเกิดเป็นมนุษย์ซ้ำได้อีก ผู้บรรยายมีประสบการณ์ได้ไปเห็นการเคลื่อนที่ของจิตออกจากร่างกาย จึงรู้ว่า นี่คือการตาย ไม่มีอะไรน่ากลัว ดังที่คนทั้งหลายกลัวกัน ทั้งนี้เป็นเพราะเขาไม่รู้จริงนั่นเอง

การที่จิตออกจากร่างเดิม แล้วไปเข้าอาศัยอยู่ในร่างใหม่ ไม่ต่างไปจากการเปลี่ยนเสื้อผ้า วันนี้เราจะสวมเสื้อผ้าชุดนี้ วันถัดไปเราสวมเสื้อผ้าชุดใหม่ ที่ไม่เหมือนชุดเก่า ผู้รู้จริงในเรื่องของความตายจึงไม่กลัวตาย ปัญหาจึงมีอยู่ว่า ตายแล้วจะไปสวมเสื้อผ้าใหม่ในชุดไหน ซึ่งหมายความว่า จิตจะเข้าไป

อยู่อาศัยร่างกายใหม่ที่ภพใหม่ หากจิตวิญญาณเข้าอยู่อาศัย
ในร่างกายที่อยู่ในทุกติภพ ก็เรียกว่า “มาสว่าง ไปมืด” แต่
หากจิตวิญญาณไปได้ร่างใหม่ในสุดติภพออยู่อาศัย ก็เรียกว่า
“มาสว่าง ไปสว่าง” ซึ่งเป็นเรื่องของกรรมผลักดันจิตวิญญาณ
ให้โคจรไปสู่ภพที่เหมาะสม ที่ควรกับกรรมที่ทำไว้เป็นต้นเหตุ

จากความรู้ในทางพุทธศาสนา จึงไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นด้วย
ความบังเอิญ แต่เกิดขึ้นด้วยเหตุและผลของการกระทำ ผู้ทำ
กรรมดีไว้เป็นเหตุ เมื่อจิตออกจากร่างแล้ว พลังของกรรมดี
ย่อมผลักดันจิตวิญญาณให้โคจรไปสู่สุดติภพ และพลังของ
กรรมไม่ดี (ชั่ว) ย่อมผลักดันจิตวิญญาณให้โคจรไปสู่ทุกติภพ

บทพิสูจน์กฎธรรมชาติ

ผู้ใดปรารถนาพิสูจน์เรื่องกฎแห่งกรรมที่เกิดขึ้นแล้วในอดีต เช่นอยากรู้ว่าพระเทวทัตตายแล้ว จิตวิญญาณโคจรไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพภูมิไหน ย่อมสามารถพิสูจน์ได้ด้วยการพัฒนาจิต (สมถภาวนา) จนเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิระดับฌาน เมื่อจิตออกจากความทรงฌานแล้ว อธิษฐานขอเห็นพระเทวทัต ว่าตายแล้วไปเกิดอยู่ในภพภูมิใด ก็สามารถเห็นได้ด้วยทิพจักขุญาณ

ในสมัยที่ผู้บรรยายเดินทางไปยังประเทศอินเดีย เมื่อเดินทางไปถึงบ่อน้ำแห่งหนึ่ง ที่เมืองสาวัตถี คนนำเที่ยว (มัคคุเทศก์) ได้บอกกับคณะท่องเที่ยวว่า “บ่อนี้เป็นบ่อที่พระเทวทัตถูกธรณีสูบ ลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในอเวจีนรก”

ผู้บรรยายฟังแล้วไม่เชื่อ จนมาได้กลับถึงเมืองไทยมาแล้วหลายปี มีโอกาสได้พิสูจน์คำพูดดังกล่าว ด้วยการทำให้ถึงความทรงฌาน นำจิตออกจากฌาน แล้วอธิษฐานขอเห็นพระเทวทัตว่ามีอยู่จริงหรือไม่ จึงได้พบว่า กำลังเสวยความทุกข์อย่างแสนสาหัส ร่างกายของสัตว์นรก มีเหล็กท่อนใหญ่เสียบทะลุจากศีรษะจรดเท้า เสียบทะลุแขนซ้าย-ขวา ถูกตรึงอยู่ในท่ายืนทางเขน มีเปลวไฟลุกโชติช่วง แผลเผาอยู่ตลอดเวลา มีสัตว์นรกอื่นหลายตัว อยู่กันอย่างแออัดยัดเยียด

ผู้ใดอ่านเรื่องนี้แล้วไม่เชื่อ ถือว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามคำสอนของพระพุทธโคดม แต่หากประสงค์จะพิสูจน์สัจธรรมในเรื่องนี้ ต้องทำให้เข้าถึงความทรงฌาน ถอนจิตออกจากฌานแล้วอธิษฐาน ขอเห็นสัตว์นรกเทวทัตในอเวจี โอกาสที่จิตจะไปสัมผัสกับสัตว์กายทิพย์ในอเวจินรก จึงจะเกิดขึ้น นี่เป็นหนทางที่จะเข้าถึงความจริงในเรื่องนี้ เป็นสิ่งที่รู้เห็นเข้าใจด้วยจิตของตนเอง แฉ่งชัดกับตนเอง โดยไม่ขึ้นกับผู้อื่น ไม่ต้องเชื่อต่อคำพูดของใครผู้ใด ผู้ปฏิบัติธรรมและเข้าถึงธรรมที่ปฏิบัติได้แล้ว เรียกสภาวะเช่นนี้ว่า สันทิฏฐิโก ดังที่ระบุไว้ในพุทธศาสนา

เช่นเดียวกัน ยังมีนักธุรกิจอยู่คนหนึ่ง ที่ผู้บรรยายมีโอกาสไปพูดคุยด้วย เขาเคยตายจากโลกมนุษย์นาน ๕ นาที แต่กลับปรากฏว่ากายทิพย์ (สัมภเวสี) ของเขาได้โจจรไปสู่ภพนรกที่กำลังเสวยทุกข์ทรมาน ด้วยการถูกทุบตีด้วยตะบอง

เหล็กใหญ่ เมื่อฟื้นและบำบัดรักษาโรคจนหายแล้ว เขาได้บวชเป็นภิกษุ โดยไม่มีใครขอร้องให้บวช แต่ภายหลังได้ลาสิกขาออกมาอยู่ในเพศฆราวาส และยังสานต่อธุรกิจที่ทำอยู่ก่อนบวชอยู่ในเพศของฆราวาสได้ไม่นาน บัดนี้ได้ตายจากโลกมนุษย์ไปแล้ว และจิตวิญญาณได้โคจรไปเกิดเป็นสัตว์นรก ตามที่ตนเคยไปเห็นมา

ยังมีอีกเรื่องหนึ่งของสัตว์กายทิพย์ ที่ผู้บรรยายประสงค์จะบอกเล่าให้ฟังว่า ในครั้งพุทธกาลที่พระพุทธโคดมได้เสด็จกลับกรุงกบิลพัสดุ์เป็นครั้งแรก ในห้วงเวลานั้น เป็นวันที่เจ้าชายนันทะ ลูกของพระนันทาง (เจ้าหญิงโคตมี) จะอภิเษกสมรสกับนางชนบทกัลยาณี หลังจากที่พระพุทธโคดมฉันภัตตาหารในวังแล้วเสร็จ พระพุทธองค์ได้ส่งบาตรให้เจ้าชายนันทะถือ เพื่อเดินตามไปส่งให้ถึงวัดนิโครธาราม ณ วัดนิโครธาราม พระพุทธโคดมได้ตรัสถามเจ้าชายนันทะว่า

พระพุทธโคดม : นันทะ เธอจักบวชหรือ

เจ้าชายนันทะ : จักบวชพระเจ้าข้า

พระพุทธโคดมจึงมีรับสั่งให้สาวกช่วยกันบวชเจ้าชายนันทะเป็นภิกษุ โดยยังไม่ได้อยู่ร่วมหอกับนางชนบทกัลยาณี ต่อมาพระพุทธโคดมได้ใช้อิทธิฤทธิ์ นำภิกษุนันทะไปดูนางฟ้าในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ และเห็นว่านางชนบทกัลยาณี มีความสวยงามด้อยกว่านางฟ้าเป็นร้อยเท่า พระพุทธโคดมจึงตรัสว่า

พระพุทธโคดม : เธอจักได้นางฟ้าเหล่านี้มาเชยชม แต่ขอให้ปฏิบัติธรรมให้ได้ก่อน

ภิกษุเหล่านั้นทบทวนปฏิบัติธรรมอยู่ได้ไม่นาน จิตก็บรรลอรุหัตตผล จึงทำให้จิตของพระนันทะเป็นอิสระจากกาม ด้วยการล้ารวมอินทรีย์ จึงเพิกถอนตัณหาออกจากใจได้หมดสิ้น

ผู้บรรยายจึงขอยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า การจะไปรู้เห็นเข้าใจว่า สัตว์กายทิพย์มีจริง เป็นจริง ต้องพัฒนาจิต (สมถภาวนา) ตนเองให้เข้าถึงความตั้งมั่น เป็นสมาธิระดับฌาน เมื่อใดถอนจิตออกจากความทรงฌาน ทิพพจักขุญาณ (ตาทิพย์) ย่อมไปสัมผัสกับสิ่งอันเป็นทิพย์นั้นได้ นี่คือเหตุตรง ที่ผู้ปรารถนาจะพิสูจน์ว่า สัตว์กายทิพย์ (เทวดา) นั้น มีอยู่จริง ทั้งๆ ที่มีผู้รู้มาบอกกล่าว แต่ก็ยังมีผู้ไม่เชื่อ และไม่พิสูจน์สัจธรรมนี้ให้ประจักษ์แจ้งด้วยตนเอง เป็นเพราะผู้ที่ศึกษาหาความรู้ทางโลกมามาก มายาวนาน จนเรียกได้ว่า เป็นผู้คงแก่เรียน (พหูสูต) ย่อมมีอัตตาเกิดขึ้นกับจิตตัวเอง อัตตาเป็นความเห็นแก่ตัว หรือคือความถือตัวเองเป็นใหญ่ ไม่ยอมเชื่อฟังใคร

ดังตัวอย่างที่เคยเกิดขึ้น ในครั้งพุทธกาล ณ ยอดเขาคิชฌกูฏ อันเป็นที่ตั้งของพระคันธกุฎี ที่พระพุทธองค์ใช้เป็นที่ประทับ ในกรุงราชคฤห์ ในครั้งนั้น มีนักปราชญ์แห่งกรุงราชคฤห์ (วัสสการพราหมณ์) ขอบขึ้นไปเสวนาอยู่กับพระพุทธโคดม ทั้งนี้เป็นด้วยเหตุที่ว่า พระพุทธเจ้าตรัสสิ่งใดไว้ สิ่งที่ตรัส (พุทธวจนะ) ย่อมเป็นหนึ่งไม่มีสอง และไม่ขึ้นกับกาลเวลา

จึงเป็นที่ชื่นชอบของผู้แสวงหาความรู้ให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

มีอยู่วันหนึ่ง วัสสการพราหมณ์ได้เดินขึ้นเขาศิขณภูฏ เพื่อไปสนทนาศรรณกับพระพุทธเจ้า ระหว่างที่เดินขึ้นเขา วันนั้น วัสสการพราหมณ์ได้สวนทางกับพระมหากัจจายนะ องค์อรหันต์ ที่มีกิริยาล่องแคล่ว ว่องไว กำลังเดินลงมาจากยอดเขา เมื่อ นักปราชญ์แห่งกรุงราชคฤห์ เห็นสมณะรูปนี้ มีกิริยาท่าทาง ไม่สำรวม ประจวบกับแรงผลักของอตตะา จึงได้กล่าววาทา ปรามาส (ดูถูก) พระมหากัจจายนะออกไปว่า “สมณะรูปนี้มี กิริยาเหมือนวานร” และด้วยความเป็นพระสมณะที่มีจิตพ้นไป แล้วจากกิเลสที่ผูกมัดใจ (สังโยชน) เมื่อพระมหากัจจายนะได้ ฟังคำปรามาสจากนักปราชญ์ผู้มีอตตะาสูง จึงมิได้กล่าวตอบโต้ ใดๆ ออกไป ยังคงมีอารมณ์สงบนิ่ง และได้เดินจากไป ความ เรื่องนี้ได้รู้ไปถึงพระกรรณของพระพุทธเจ้า จึงได้พยากรณ์ พหุติกรรมของนักปราชญ์ผู้นี้ออกไปว่า “วัสสการพราหมณ์เฒ่า เจ้าทำเรื่องฉิบหายแล้ว ตายจากภพนี้ไป เจ้าจะต้องไปเกิด เป็นวานรมีหางเหมือนโค อยู่ในป่าไผ่ของกรุงราชคฤห์แห่งนี้”

คำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้า ได้ล่วงรู้ ไปเข้าหูของ วัสสการพราหมณ์ ว่าพระพุทธเจ้าได้พยากรณ์ว่า ตัวเองจะต้อง ไปเกิดเป็นลิงอยู่ในป่าไผ่ และรู้ว่าสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสออกไป แล้วเป็นหนึ่งในไม่มีสอง จึงไม่ประมาท ตามธรรมชาติของการ เป็นนักปราชญ์ของตน จึงได้สั่งให้บริวารปลุกต้นไม้ที่ออกผล กินได้ ไว้ตามที่ต่างๆ ในป่าไผ่ของกรุงราชคฤห์ ในที่สุด เมื่อ

วาระของอายุขัยเวียนบรรจบ วัฏสการพราหมณ์ ได้ตายจากโลกนี้ไป และได้ไปเกิดเป็นลิง มีหางเหมือนโค ตรงตามคำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้า

ที่บอกเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง ก็ด้วยมีจุดประสงค์ที่จะบอกว่าการพัฒนาปัญญาทางโลก เป็นเหตุให้เกิดความเห็นแก่ตัวที่เรียกว่า อตตตา ซึ่งเป็นเหตุให้ นำความเลื่อมมาสู่ชีวิตของการเป็นมนุษย์ได้ ดังนั้น สิ่งที่ผู้บรรยายบอกเล่าให้ฟัง จึงอย่าปลงใจเชื่อ แต่ต้องพิสูจน์ให้เข้าถึงความจริงด้วยตัวเอง หากเมื่อใด บุคคลสามารถเข้าถึงสัจธรรมที่บอกกล่าวมาแล้วได้ ความรู้สูงสุด (ทิพพจักขุ) ที่ยังเป็นโลกียญาณ ก็สามารถเกิดขึ้นกับผู้พิสูจน์ได้ แล้วความเชื่อที่อยู่เหนือระบบประสาทสัมผัสจึงเป็นความจริง และเมื่ออยู่จริงว่า การกล่าววาทาปราชกับผู้ทรงคุณธรรมสูง ย่อมนำทุกข์นำโทษมาสู่ชีวิตของตนได้

ยังมีอยู่อีกเรื่องหนึ่งที่ผู้บรรยายประสงค์จะบอกเล่าให้ฟังว่า ในครั้งที่พระพุทธเจ้ากัศปะมาตรัสรู้อยู่บนโลกใบนี้ ในเช้านั้น ชาวบ้านที่นับถือพุทธศาสนา ต่างพากันปรุงอาหาร แล้วนำไปถวายพระพุทธกัศปะและพระสาวก ขณะที่เดินผ่านทุ่งนา ชาวบ้านได้เห็นชายเฒ่าอยู่คนหนึ่ง จึงได้เอ่ยปากชวนชาวนาผู้นั้นว่า

ชาวบ้าน : เพื่อน วันนี้เป็นวันพระ พวกเรากำลังนำอาหารไปถวายพระสงฆ์ที่วัด หยุดพักไถนาสักวัน แล้วไปทำบุญที่วัดด้วยกัน

ชาวนา : หากพระพุทธรักสละปะมาไถนาแทนเราได้ เราก็จะไปวัด ร่วมทำบุญกับพวกท่าน

ด้วยคำพูดอันเป็นอกุศลวจีกรรม ที่กล่าววาจาปรามาส ผู้ทรงคุณธรรมสูง ได้เก็บบันทึกผลของกรรมไม่ดีไว้ในดวงจิตของชาวนา เมื่ออายุขัยของรูปขันธ์ เวียนบรรจบ จิตของชาวนา จำเป็นต้องออกจากร่าง กรรมชั่ว (อกุศลวจีกรรม) ได้ผลักดันจิตวิญญาณของชาวนาให้โศจรไปเกิดเป็นเปรตที่มีร่างกายใหญ่โต คล้ายมนุษย์ กำลังไถนาอยู่กลางป่าใหญ่ลำพังเพียงตนเดียว ไถนาทั้งกลางวันและกลางคืน โดยมีได้หยุดพัก เป็นเวลานาน ถึงหนึ่งพุทธันดร ก็ยังหยุดไถไม่ได้ เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เนื่องด้วยแรงกรรมชั่วผลักดันให้ชีวิตดำเนินไปเช่นนั้น ดังที่หมู่ภิกษุกลุ่มหนึ่ง หลงทางอยู่กลางป่าใหญ่ และได้ไปพบเข้า เมื่อครั้งพระพุทธรโคดมเสด็จดับขันธปรินิพพานไปนานแล้ว โดยภิกษุกลุ่มนั้นมีเจตนาที่จะไปกราบไหว้บูชาต้นพระศรีมหาโพธิ์อันเป็นสถานที่ตรัสรู้ของพระพุทธโคดม

ในทางตรงกันข้าม ผู้มีสติและได้สำนึกในบาปที่ตนกระทำ จึงหยุดทำกรรมชั่ว แล้วหันมาทำแต่กรรมดี โอกาสนำพาชีวิตให้พ้นไปจากความวิบัติ ย่อมเกิดขึ้นได้ ดังตัวอย่างของโสเภณีแห่งแคว้นมคธ ที่มีชื่อว่า “สิริมา” หลังจากที่นางได้ฟังธรรมจากพระโอรุสแล้ว นางเกิดมีสติ และสำนึกได้ว่าอาชีพที่ตนกระทำอยู่ เป็นมิจฉาอาชีพะ เมื่อตายแล้ว จิตวิญญาณจะต้องถูกแรงของอกุศลกรรม ผลักดันให้ไปเกิดเป็นสัตว์ป็นต้นนิ้ว

อยู่ในฉิมพลีนรก จึงเลิกประกอบอาชีพที่เป็นกรรมชั่วอย่างเด็ดขาด แล้วหันมาประพฤติศีล ภาวนา อันสัมปยุตด้วยอุปนิสยบารมี ที่ตนเคยสั่งสมอบรมมาแต่ปางบรรพ์ ในที่สุดจิตของสิริมาผู้มีรูปสมบัติงามเลิศ ได้บรรลุโสดาปัตติผลขณะที่ยังอยู่ในเพศฆราวาส และในที่สุด สิริมาได้ตายลงด้วยอาการของพิษไข้กำเริบ สุดที่จะบำบัดรักษาให้หายได้ เมื่อจิตของสิริมาจำเป็นต้องทิ้งรูปขันธ์เพื่อไปเกิดใหม่ ปรากฏว่าพลังของกุศลธรรมอันเป็นอริยผลขั้นต้น ได้ผลักดันจิตวิญญาณของสิริมา ให้โคจรไปเกิดเป็นนางฟ้า และมีชื่อว่า สิริมา เทพนารีโสดาบัน อยู่ในสวรรค์ ชั้นปรนิมมิตสวตตี

หลังจากที่สิริมาตายลงแล้ว พระเจ้าพิมพิสารได้ไปเข้าเฝ้าและกราบทูลพระพุทธเจ้าให้ทรงทราบว่

พระเจ้าพิมพิสาร : ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ สิริมาน้องสาวของหมอชีวกโกมารภัจจ์ ได้ตายลงแล้วด้วยพิษไข้ เมื่อตอนเย็นวันนี้เอง

พระพุทธเจ้า : ดีละ มหาบพิตรอย่าเพิ่งทำการฌาปนกิจให้เอาไปเก็บไว้ที่ป่าช้าผิติดิบ และจัดเวรยามเฝ้าดูแลรักษาศพอย่าให้แร้งกาทำอันตรายแก่ศพได้ เมื่อถึงวาระอันสมควรแล้ว ตถาคตจะนำภิกษุไปพิจารณาซากศพของสิริมาในภายหลัง

เมื่อซากศพถูกทิ้งร้างไว้ในป่าช้าผิติดิบ เป็นเวลานานถึงสี่วัน ศพของสิริมาได้ขึ้นอืดบวมพอง มีน้ำเลือดน้ำเหลืองไหลออกทางจมูกและปาก ส่งกลิ่นเหม็นฟุ้ง มีตัวหนอนไต่ยั้วเยี้ย

เข้าออกทางหูทางจมูกและทางปาก จนไม่เหลือความสวยงามของสิริมาปรากฏให้เห็น เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว พระพุทธเจ้าจึงได้นำหมู่ภิกษุไปพิจารณาซากศพ (อสุระ) เมื่อภิกษุได้เห็นซากศพของสิริมาแล้ว ต่างอุทานออกมาว่า “นี่หรือสิริมา ที่คนเขาลือกันว่าสวय่นักสวยหนา มีแต่สิ่งปฏิกูลเหลืออยู่ ข้ายังส่งกลิ่นเหม็นคลุ้ง” เมื่อหมู่ภิกษุได้เห็นซากศพของสิริมาแล้วทำให้จิตสงบระงับ ปลอดภัยจากมตันทา ปลอดภัยจากราคะ และความเห็นผิดลงได้

ในวันที่พระพุทธเจ้านำหมู่ภิกษุไปพิจารณาซากศพของสิริมา ได้ปรากฏว่ามีภิกษุตาทัพอยู่รูปหนึ่ง มีชื่อว่า “วังคิสะ” ได้เห็นนางฟ้าตนหนึ่งมากราบพระพุทธเจ้า แล้วเกิดความสงสัยว่าเป็นใคร มาจากไหน จึงได้ทูลขอพระพุทธานุญาตพูดคุยกับนางฟ้าตนนั้น เมื่อพระพุทธเจ้าทรงประทานพุทธานุญาตแล้ว พระวังคิสะได้ถามนางฟ้าว่า

พระวังคิสะ : นางฟ้า เธอมาจากประชุมเทวโลกใด ? เทวโลกนั้นมีชื่อว่าอย่างไร ? และเหตุใดเธอจึงมา

นางฟ้า : เทวรูปใดที่มีชื่อว่า ปรมิมิตวสวัตตี ข้าพเจ้ามาจากที่นั่น เหตุที่มา เพราะข้าพเจ้าเคยอาศัยอยู่ในร่างนี้ (พูดพร้อมกับชี้นิ้วไปที่ซากศพ) มาก่อน

จากตัวอย่างที่ยกขึ้นมาบอกเล่าให้ฟัง จะเห็นได้ว่าคนที่มิจิตทั้งร่าง เมื่อรูปขันธ์ครบอายุขัย จิตย่อมโคจรไปเกิดอยู่ในภพใหม่ทันที พระวังคิสะจึงไม่สามารถจำได้ว่านางฟ้านั้นเป็นใคร

เพราะสัญญาใหม่ของการเป็นนางฟ้า ไม่ได้ถูกเก็บบันทึกไว้ในจิตของพระวังคิสะ จึงไม่สามารถเข้าใจรูปนามของนางฟ้าที่ตนเห็นได้ ตรงกันข้าม จิตวิญญาณของนางฟ้าสิริมายังคงบันทึกรูปลักษณ์เดิมที่ตนเคยผ่านประสบการณ์การเป็นมนุษย์มาก่อน จึงจำได้ว่าอดีตตนเคยอาศัยอยู่ในร่างที่เรียกว่า สิริมานี้มาก่อน

เช่นเดียวกันในครั้งพุทธกาล ยังมีภิกษุรูปหนึ่งที่เรียกว่า ติสสภิกษุ เป็นผู้ที่มีรู้จักกว้างขวาง (Popular) อยู่ในหมู่ภิกษุด้วยกัน ติสสภิกษุได้มรณภาพ เนื่องจากรูปขันธ์หมดอายุขัยการใช้งาน เมื่อจิตทิ้งรูปขันธ์แล้ว ได้ไปเกิด (อุบัติ) เป็นติสสมหาพรหม อยู่ในพรหมโลกชั้นที่สามที่มีชื่อว่ามหาพรหมภวภูมิ พระมหาโมคคัลลานะ ผู้มีความเป็นเลิศ (เอตทัคคะ) ในการแสดงฤทธิ์ สงสัยว่าติสสภิกษุไปเกิดอยู่ ณ โลกใดในวัฏสงสาร จึงเข้าถามแล้วถอดจิตออกจากความทรงจำ อธิษฐานขอเห็นอดีตติสสภิกษุ ว่าบัดนี้ไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพภูมิใดของวัฏสงสาร

ชั่วขณะหุดแขนเข้ายึดออก รูปนามที่เป็นทิพย์ของพระมหาโมคคัลลานะ ก็ได้ไปนั่งอยู่หน้าวิมานของพรหมตนหนึ่ง พระพรหมผู้เป็นเจ้าของวิมาน คือ ผู้มีสภาวะธรรมในดวงจิตเป็นปุณฺณได้ออกมากราบพระมหาโมคคัลลานะ องค์อรหันต์แล้วเรียนให้ทราบว่าตนคือ อดีตติสสภิกษุ ในครั้งพุทธกาล หลังจากทิ้งร่างที่เป็นมนุษย์แล้ว จิตวิญญาณได้โคจรมาเกิดเป็นติสสมหาพรหม อยู่ในพรหมโลกชั้นที่สาม ดังที่พระคุณเจ้า

เห็นอยู่นี้แหละครับ เหตุที่ข้าพเจ้าได้มาอุปบัติเป็นตีสสมหาพรหม ก็เนื่องด้วยในสมัยที่เป็นมนุษย์ ข้าพเจ้าชอบปฏิบัติสมถภาวนา จนจิตเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิแน่นแน อยู่ในระดับรูปฌานที่ ๑ อย่างละเอียด เมื่อจิตเข้าถึงรูปฌานดังกล่าว ข้าพเจ้ามีความสุขจากการเสพฌานสมบัติอย่างมาก จึงตั้งใจ และได้พัฒนาจิตให้เข้าถึงสภาวะที่มีวิตก วิจาร์ ปีติ สุข เอกัคคตา อยู่เสมอ เมื่อตายจากมนุษย์แล้ว จิตวิญญาณของข้าพเจ้า จึงได้มาอุปบัติเป็นพระมहाพรหม ที่พระคุณเจ้าได้เห็น และเป็นปัจจุบันอยู่ในขณะนี้

จากเรื่องของตีสสิกขุที่บอกเล่ามานี้ จะเห็นได้ว่าเมื่อมนุษย์ตายลง จิตวิญญาณจะโคจรไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพภูมิใด ก็ขึ้นอยู่กับผลของกรรม ที่ทำสั่งสมไว้ในดวงจิตเป็นพลังผลักดัน มีจิตวิญญาณที่ทิ้งร่างแล้ว ให้โคจรไปสู่

พัฒนาจิตให้มีสติ

ด้วยเหตุนี้ ผู้ไม่ประมาทจึงระมัดระวังในการดำเนินชีวิต ด้วยการพัฒนาจิตให้มีสติ แล้วใช้สติเป็นเครื่องส่องนำทางให้กับชีวิต ด้วยการประพาสเหตุให้ถูกตรงต่อสิ่งที่ตนปรารถนา ให้เกิดขึ้นกับชีวิตหน้า อาทิ หากมีสติระลึกอยู่ในศีล ๕ และประพาสตนให้มีศีล ๕ คุมใจอยู่ทุกขณะตื่น เมื่อตายแล้ว พลังของคุณธรรมในศีล ๕ ย่อมผลักดันจิตวิญญาน ให้โคจรเข้าไปอยู่อาศัยในร่างที่เป็นมนุษย์ได้ คือเกิดเป็นมนุษย์ได้อีกครั้ง

หากมีจิตระลึกอยู่ในศีล ๕ และมีความศรัทธามั่นคงอยู่ ในการบริจาทานตลอดชีวิต หรือมีสติระลึกอยู่กับการกระทำในกุศลกรรมบถ ๑๐ เว้นจากการทำลายชีวิต เว้นจากการถือเอาของที่เขาไม่ได้ให้ เว้นจากการประพาสผิดในกาม เว้นจาก

การพูดเท็จ เว้นจากการพูดส่อเสียด เว้นจากการพูดคำหยาบ เว้นจากการพูดเพื่อเจ้อ ไม่โลกคอยจ้องอยากได้ของเขา ไม่คิดร้ายเบียดเบียนเขา และเห็นชอบตามคลองธรรมอยู่ตลอดชีวิต เมื่อใดที่อายุขัยของรูปขันธ์เวียนบรรจบ จิตย่อมถูกพลังของคุณธรรมดังกล่าว ผลักดันให้โคจรไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในสุคติภพ โลกสวรรค์ เป็นเทพบุตร เป็นเทพธิดา ตามแรงผลึกของกุศลกรรม อันบุคคลได้กระทำไว้เป็นต้นเหตุ

บางคนเอาสติมาคุมใจ แล้วนำตัวเองเข้าปฏิบัติธรรม ด้วยการพัฒนาจิต (สมถภาวนา) จนเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิแน่นหนา (ฌาน) อยู่เสมอ รูปขันธ์ถึงอายุขัย จิตที่ออกจากร่าง ย่อมถูกพลังของฌานสมาบัติ ผลักดันให้โคจรไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในพรหมโลก มีอายุขัยยาวนานเป็นกัป ตามกำลังของฌาน ที่ตนพัฒนาได้ในขณะที่ยังเป็นมนุษย์

ดังนั้น การที่จิตวิญญานจะโคจรไปสู่ภพภูมิใด จึงเกิดขึ้นอยู่กับการกระทำสั่งสมไว้ในดวงจิตเป็นต้นเหตุ จิตของบุคคลจึงมีความสำคัญในการโคจรไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพภูมิต่างๆ ของวัฏสงสาร ดังที่ผู้รู้จริงได้กล่าวไว้ว่า “สำเร็จด้วยใจ” (มโนเมยา) นั่นเอง

ผู้บรรยายมีสถานะอยู่ในเพศของฆราวาส ที่ทำหน้าที่เป็นครูบาอาจารย์ ถ่ายทอดความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ให้กับเยาวชนในมหาวิทยาลัย แต่ต้องมาประกาศสัจธรรมของชีวิต

ให้ผู้ไม่ประมาท (มีสติ) ได้รับรู้ ก็เนื่องด้วยเหตุที่จิตได้ระลึก
 กลับไปสู่ภูมิหลังของตัวเอง ก่อนที่จะมาเกิด ได้อธิษฐานไว้ว่า
 จะมาช่วยเพื่อน ไม่ให้ทำเหตุอันไปสู่การเกิดเป็นสัตว์อยู่ใน
 อบายภูมิ คือไม่ลงไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ไม่ลงไปเกิดเป็น
 สัตว์เปรต สัตว์อสุรกาย และสัตว์นรก ซึ่งต้องไม่ประพัตติตน
 ให้มีจิตเป็นทาสของความหลง ความโลภ และความโกรธ การ
 จะเป็นเช่นนี้ได้ บุคคลจะต้องพัฒนาจิตตนเอง (วิปัสสนาภาวนา)
 ให้เกิดปัญญาเห็นถูกตามธรรมขึ้น ประพัตติตนเป็นผู้ให้ เป็น
 ผู้สละ ผู้บริจาค รวมถึงประพัตติตนให้มีอารมณ์สงบและเย็น
 ด้วยการให้อภัยเป็นทาน ในทุกสิ่งที่เป็นเหตุขัดใจ แล้วความ
 เมตตาเย่อมเกิดขึ้น ดังนั้น หากบุคคลได้พัฒนาจิต จนเป็น
 อิสระจากความโกรธ ความโลภ ความหลง ได้แล้ว ก็เป็นอัน
 หวังว่า ชีวิตหน้า จะไม่ต้องลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในอบายภูมิ
 แน่แน่นอน

กำจัดกิเลสด้วยปัญญาเห็นแจ้ง

กิเลสใหญ่ทั้ง ๓ ตัว กิเลสที่เป็นโทษกำจัดได้ง่ายที่สุด ด้วยการให้อภัยเป็นทาน กิเลสที่เป็นโลภะ กำจัดได้ง่ายรองลงมา ด้วยการประพฤติตนให้เป็นผู้ให้ ผู้สละ ผู้บริจาค ส่วนกิเลสที่เป็นโมหะ กำจัดได้ยากที่สุด แม้จะกำจัดได้ยาก บุคคลก็สามารถกำจัดได้ด้วยการพัฒนาจิต (วิปัสสนาภาวนา) ให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง แล้วใช้ปัญญาเห็นแจ้ง กำจัดกิเลสที่ผูกมัดใจ ต้องเวียนตายเวียนเกิดอยู่อย่างไม่รู้จบ (สังโยชน์ ๑๐) ให้หมดไปจากใจได้เมื่อใด สภาวะที่เรียกว่า นิพพาน ย่อมเกิดขึ้น ความหลง คือความไม่รู้จริง (อวิชชา) ถึงจะหมดสิ้นไปจากใจได้

บางคนพยายามกำจัดอวิชชา แต่ขาดกัลยาณมิตรในทางธรรมเกื้อหนุน ด้วยเหตุที่ตัวเองมีสัญญา และมีอัตตา แข็งกล้า จึงไม่มีใครกล้าที่จะมาเป็นครูชี้ทางพ้นทุกข์ให้

ดังตัวอย่างที่ได้เกิดขึ้นแล้ว ในอดีตอันยาวไกล ยังมี อุบาสกอยู่คนหนึ่ง ชอบศึกษาหาความรู้ในธรรมวินัยของ พระพุทธศาสนา ด้วยการฟัง การอ่าน (สุดมยปัญญา) จาก ตำราคัมภีร์ แล้วใช้จิตของตัวเองจินตนาการ (จินตามยปัญญา) ให้ความรู้แตกฉานยิ่งขึ้น เปรียบดังตู้พระไตรปิฎกเคลื่อนที่ อุบาสกคนนั้นมีชื่อว่ามหาจากอุบาสก เขาคิดว่า การเข้าถึง ความจริง ในความรู้ที่เป็นเพียงความจำ (สัญญา) นั้น บุคคล ต้องเข้าถึงความจริงแท้ด้วยการปฏิบัติจิตตภาวนา จึงนำตัว เองเข้าปฏิบัติธรรมตั้งแต่หนุ่มจนแก่ เป็นระยะเวลายาวนานถึง ๕๐ ปี ก็ยังไม่สามารถพัฒนาจิตให้เข้าถึงความจริงในพุทธ ศาสนาได้ เนื่องด้วยขาดวาสนาบารมี และไม่มีใครกล้าสอน กล้าแนะนำ ทั้งนี้เพราะตัวเองรู้ไปหมดทุกเรื่องที่มีบุคคลมา บอกกล่าว ซึ่งเปรียบได้กับน้ำชาล้นถ้วย ที่ไม่เชื่อในคำสอน ของใครผู้ใด ในที่สุด มหาจากอุบาสกหมดความศรัทธาใน ธรรมะของพระพุทธเจ้า จึงเลิกปฏิบัติจิตตภาวนา เมื่อมหา จากอุบาสกตายลง ความหลงที่มีอยู่ในดวงจิต ได้ผลักดัน จิตวิญญาณของมหาจากอุบาสก ให้โจรไปเกิดเป็นจระเข้ อยู่ในบึงใหญ่ ยาวนานจนสิ้นอายุขัย

ผู้ที่พัฒนาความรู้ใน ๒ ระดับต้น เป็นความรู้ที่เรียกว่า สัญญา ซึ่งเข้าถึงความจริงได้ชั่วคราว (สภาวะสังขะ) หรือชั่วคราว ระยะเวลาหนึ่ง ที่เหตุและผลมีความสัมพันธ์กัน โดยมีกาลเวลา มาทำให้แปรเปลี่ยนไปเป็นความไม่จริงได้ หรือคือไม่มีความ สัมพันธ์กันอีกต่อไป ผู้บรรยายได้มีโอกาสพบเจอคนประเภท

นี้แล้ว เกิดความสงสัยที่เราเห็นความเห็นผิด เอาจิตไปผูกติด เป็นทาสของโลกธรรมและวัตถุ เมื่อกาลเวลาผันแปรไป สิ่งที่เคยยึดติดนั้น กลับแปรเปลี่ยนไปในทางตรงข้าม ทำให้เกิดความผิดหวังและเสียใจ บุคคลที่มีความเห็นผิด และมีจิตเป็นทาสของความไม่จริงแท้ แล้วยังใช้ความรู้ที่ไม่จริงแท้ล่อลวง การพัฒนาจิตของตน การเข้าไม่ถึงธรรม จึงเกิดขึ้นเป็นธรรมดา ดังตัวอย่างที่ผู้มีความเห็นผิด นำตัวเองเข้าปฏิบัติธรรมแล้วยังทำตัวเองเป็นน้ำชาล้นถ้วย หนีออกจากการพัฒนาจิต ด้วยการปฏิบัติธรรม และนำตัวเองเข้าร่วมในพิธีกรรมทอดกฐิน มีอานิสงส์สูงสุดเป็นเพียงสวรรค์สมบัติ ทั้งๆ ที่การปฏิบัติธรรมมีอานิสงส์เข้าถึงพรหมสมบัติ หรือนิพพานสมบัติได้

มีตัวอย่างของราหุลราชกุมาร อายุ ๗ ปี ได้ไปทูลขอ มรดกจากสมเด็จพระเจ้า (พระพุทฺธเจ้า) โดยหมายใจว่า จะได้เป็นพระเจ้ากรุงกบิลพัสดุ์ สืบต่อจากพ่อ ที่ปฏิเสธไม่เป็นกษัตริย์แล้ว ซึ่งพระพุทฺธเจ้าได้ตรัสกับราหุลว่า

“มณุษย์สมบัตินั้น มีแต่หน้าความคับแค้นใจมาให้
แต่สมบัติที่พ่อจะให้แก่ลูกนั้น เป็นสมบัติที่เที่ยงแท้ยั่งยืน
มีความสุขสูงสุดกับผู้ที่ครอบครอง”

ในที่สุด พระพุทฺธเจ้าได้มีพระบัญชาให้พระสารีบุตรบวช ราหุลกุมารเป็นสามเณรรูปแรกในพุทธศาสนา และได้ปฏิบัติธรรม ต่อเนื่องเรื่อยมา จนมีพระชนมายุได้ ๒๐ พรรษาจึงบรรลุนิพพาน ซึ่งพระพุทฺธเจ้าได้ตรัสกับราหุลว่า

ด้วยเหตุแห่งความหลงหรือความไม่รู้จริงแท้ จึงนำพาจิตของมนุษย์ให้เข้าไปผูกติดเป็นทาสของโลกธรรมที่มีอยู่ ๘ อย่าง ได้แก่ มีลาภ มีเสื่อมลาภ มียศ มีเสื่อมยศ มีสุข มีทุกข์ มีสรรเสริญ มีนินทา โลกธรรมเป็นของคู่ เมื่อไขว่คว้าเอาอย่างใดอย่างหนึ่งมาครอบครอง จึงต้องเอาคู่ของมันมาด้วย

ฉะนั้น ผู้ที่มีความหลง หรือมีความรู้ไม่จริงแท้ จึงนิยมแสวงหาโลกธรรมมาประดับตัวตน ผู้หลงอยู่ในโลกธรรม จึงมีอารมณ์สมปรารถนา และมีอารมณ์ผิดหวังเกิดขึ้นได้ ตรงกันข้าม ผู้รู้จริงแท้ ปฏิเสธการครอบครองโลกธรรม แต่หากเมื่อจำเป็นต้องครอบครองโลกธรรม ก็จะไม่อยู่กับโลกธรรมอย่างมีสติ ใช้โลกธรรมให้เกิดประโยชน์ แต่ไม่เอาจิตเข้าไปผูกเป็นทาสของโลกธรรม ทั้งนี้เนื่องด้วยเหตุที่รู้เท่าทันความคิด ความเกิดขึ้นและความเสื่อมไปของธรรม ที่มีอยู่ประจำโลกนั่นเอง

ดังนั้น ผู้ที่พัฒนาความรู้ทางโลกให้เกิดขึ้นแล้ว จึงไม่เหมาะที่จะนำความรู้ทางโลก มาใช้ นำทางให้กับการดำเนินชีวิต เพราะเห็นไม่ถูกต้องตรงตามความเป็นจริงแท้ ย่อมทำให้ชีวิตพบกับอุปสรรค และมีปัญหาให้ต้องแก้ไข ซึ่งไม่เหมือนกับปัญญาเห็นแจ้ง เมื่อใช้ส่องนำทางให้กับชีวิตแล้ว ย่อมพบกับความสะดวก รวดเร็ว และมีความสุข ยิ่งไปกว่านั้น ปัญญาเห็นแจ้งสามารถนำพาชีวิตไปสู่ความเป็นอิสระ และหลุดพ้นไปจากความทุกข์ทั้งปวงได้

สัมมาทิฐิ ส่องนำทางชีวิต

มีตัวอย่างที่เกิดขึ้นในยุคปัจจุบัน กับการใช้ปัญญาทางโลก ส่องนำทางให้กับชีวิต แล้วนำพาชีวิตไปพบปัญหาให้ต้องแก้ไข ดังนี้ คือมีบุคคลผู้เป็นโรคอัมพฤกษ์ โทรศัพท์เข้ามาถาม ผู้บรรยายว่า

ผู้มีปัญหา : อาจารย์ครับ ผมเป็นอัมพฤกษ์ ทำให้แขน ขาอ่อนแรง ทำงานไม่สะดวก ผมทำกรรมอะไรไว้ จึงได้ผลให้ ผลเช่นนี้

ผู้บรรยาย : การเจ็บป่วยของคุณ เป็นต้นเหตุมาจากการ ประพฤติทุศีล

ผู้มีปัญหา : ศีลอะไรครับ

ผู้บรรยาย : ศีล ๕ ยังบกพร่อง

ผู้มีปัญหา : ผมมีศีล ๕ อยู่ครับ

ผู้บรรยาย : บุคคลประพาศีล ๕ ข้อได้ครบถ้วนเป็นปกติแล้ว ความวิบัติของชีวิตย่อมไม่เกิดขึ้น คุณทำอาชีพอะไร บอกได้ไหม

ผู้มีปัญหา : ผมมีอาชีพค้าขายครับ

ผู้บรรยาย : ค้าขายอะไร บอกได้ไหมครับ

ผู้มีปัญหา : ขายยาฆ่าแมลงครับ

ผู้บรรยาย : นั่นแหละเป็นจำเลยที่หนึ่ง ของการประพาศีลทุกศีลในข้อปาณาติบาต

จากตัวอย่างจริงที่ยกขึ้นมาบอกเล่าให้ฟังว่า การใช้ความรู้ทางโลก มาประกอบอาชีพค้าขายยาฆ่าแมลง ไม่ถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย แต่ในทางธรรม ถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดศีล เมื่อกรรมให้ผล โรคัมพฤษจึงเกิดขึ้น นี่คือนิยามของการใช้ความรู้ที่ไม่จริงแท้ จึงทำให้เกิดปัญหาขึ้นกับชีวิตได้

ยังมีอยู่อีกกรณีหนึ่ง ที่ใช้ความรู้ไม่จริงแท้ แล้วทำให้เกิดปัญหาขึ้นกับชีวิต คือมีอยู่ครั้งหนึ่ง ผู้บรรยายได้รับเชิญไปให้ความรู้กับผู้ที่เข้ามาพัฒนาจิต ที่ อ.สะบาย้อย จ.สงขลา จากการบรรยายในคืนวันนั้น มีผู้มารับฟังคำบรรยายเกือบ ๓๐๐ คน ทุกคนนั่งพับเพียบ หรือนั่งขัดสมาธิอยู่บนพื้นตามที่ตัวเองถนัด แต่มีชายสูงอายุอยู่หนึ่งคน นั่งฟังบรรยาย

แตกต่างจากคนอื่น คือนั่งอยู่บนเก้าอี้ที่มีพนักพิง เมื่อการบรรยายได้ยุติลง ผู้บรรยายเดินเข้าไปหาชายคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้พร้อมกับยกมือไหว้ แล้วถามว่า

ผู้บรรยาย : สวัสดีครับคุณพี่ ผมเห็นคนอื่นนั่งราบอยู่บนพื้นห้อง แต่คุณพี่ยังอยู่บนเก้าอี้ เป็นเพราะอะไรครับ

ชายผู้สูงอายุ : ผมนั่งขัดสมาธิอย่างเขาก็ได้ แต่เมื่อจะลุกขึ้นยืน ผมยึดขาไม่ออกครับ ขณะที่ชายสูงอายุกล่าวตอบ ผู้บรรยายได้เห็นปฏัมมาและปุทะเล คลานเรียงรายอยู่รอบเก้าอี้ของชายผู้สูงอายุคนนั้น จึงถามต่อไปว่า

ผู้บรรยาย : คุณพี่ไปทำอะไรไว้กับปฏัมมาและปุทะเล

ชายสูงอายุ : ผมมีอาชีพนัดขาปุครับ

ความแปลกแยกในพฤติกรรมของผู้สูงอายุ จึงมาถึงข้อยุติที่ว่า อาชีพที่ชายสูงอายุนัดขาปุอยู่นั้น เป็นการกระทำที่ไม่ผิดกฎหมาย แต่ผิดศีลที่ทำให้ทุกข์เบียดเบียน เมื่อกรรมไม่ดีให้ผลเป็นอกุศลวิบาก ผู้ประพฤตินัดขาปุจึงมีพฤติกรรมไม่เหมือนกับพฤติกรรมของคนทั่วไป คือนั่งพับเพียบ หรือขัดสมาธิบนพื้นราบ ทำได้ แต่เวลาจะลุกขึ้น ย่อมยึดขาไม่ออก

ตามที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ว่า การเจ็บป่วยของคนในยุคปัจจุบัน เกิดขึ้นด้วยเหตุ ๔ อย่าง ผู้ใดประพฤติดังข้างกับ ๓ เหตุแรก โรคภัยไข้เจ็บย่อมไม่เกิดขึ้น แต่ในเหตุที่ ๔ เป็นการประพฤตินัดขาปุ จึงเรียกโรคที่เกิดจากการถูกจองเวรว่า

โรครกรรม หากหมอบไปบำบัดรักษาโรครกรรมให้หายได้ หมอ
ย่อมได้อานิสงส์จากคนไข้เป็นบุญ แต่ยังมีโอกาสรับอานิสงส์
บาปจากเจ้ากรรมนายเวรของคนไข้ หันมาผูกพยาบาทกับผู้เข้า
ร่วมฆวนกรรมจองเวรนี้ได้ เมื่อดูให้ลึกลงไป ถึงการกระทำที่
เป็นเหตุของการเจ็บไข้ได้ป่วย หมอมิได้ประพฤติเหตุเบียดเบียน
ด้วยตัวเองโดยตรง แต่หมอบประพฤติเหตุให้ตัวเองเข้าร่วมใน
การเบียดเบียน ระหว่างคนไข้กับเจ้ากรรมนายเวรของคนไข้
หมอจึงมีโอกาสรับอานิสงส์บาป

ผู้บรรยายมีตัวอย่างจริงที่ผู้เจ็บป่วยมิได้ประพฤติเหตุ
เบียดเบียน แต่ยังต้องรับอานิสงส์บาป ดังมีประสบการณ์อีก
เรื่องหนึ่ง ที่จะบอกเล่าให้ฟังว่า มีอยู่ครั้งหนึ่งผู้บรรยายได้รับ
การติดต่อจากเพื่อนในเครื่องแบบว่า อาทิตย์นี้ว่างไหม? อยาก
ให้ช่วยพาไปวัด ๒ แห่ง คือ วัดสันติธรรม กับ วัดอรุณญวิเวก
เมื่อผู้บรรยายตรวจสอบตารางการทำงานแล้ว ยังมีเวลาเป็น
อิสระ จึงได้ตอบกลับไปทางโทรศัพท์ว่าว่างว้าง และจะไปรับ
ที่สนามบินเชียงใหม่ เพื่อทำธุระตามที่ประสงค์

เมื่อถึงเวลานัดหมายมาถึง ผู้บรรยายได้ว่าจ้างรถตู้ไป
รับคณะที่มาจากกรุงเทพฯ และพาคณะกรุงเทพฯ เดินทาง
ไปทำธุระตามที่นัดหมายไว้ คณะจากกรุงเทพฯ มีอยู่ ๔ คน
แต่ผู้บรรยายรู้จักเพียง ๒ คน ที่เป็นเพื่อนกันมาก่อน อีก ๒
คนมารู้จักกันที่สนามบิน เมื่อคณะพร้อมแล้ว จึงเดินทางไป
วัดสันติธรรม ซึ่งอยู่ในตัวเมืองเชียงใหม่ เมื่อพูดคุยธุระเรื่อง

การบวชเป็นภิกษุเรียบร้อยแล้ว จึงออกเดินทางไปวัด อรัญญวิเวก ซึ่งตั้งอยู่ที่ อ.แม่แตง ระหว่างเดินทาง ขณะจาก กรุงเทพฯ ได้พูดคุยกันอยู่ตอนหน้าของรถตู้ และมีคนหนึ่ง กล่าวถึงอาการปวดหลังของเขา ด้วยการไปหาหมอ แล้วรับ ยามารับประทาน ซึ่งหลังจากทานยาไปแล้ว อาการปวดหลัง หายไปไม่นาน ก็กลับมาปวดอีก เป็นเช่นนี้มาหลายเดือนแล้ว ขณะที่คนมีอาการปวดหลัง พูดถึงการบำบัดรักษาของเขา ผู้บรรยายซึ่งนั่งอยู่ตอนท้ายของรถตู้ ได้เห็นภาพใบหน้าของ วัวตัวหนึ่ง มีแต่หัววัวกับเขาหัว ลำตัวไม่มี วัวพูดกับผู้ บรรยายว่า “ใครเอาเนื้อกูไปกิน กูจะทำร้าย มัน” เมื่อคณะ จากกรุงเทพฯ หยุดการพูดคุยลงชั่วขณะ ผู้บรรยายจึงพูดขึ้น ว่า “เมื่อกี้ี้ผมได้เห็นวัวตัวหนึ่ง มีแต่ใบหน้าหัวเขาหัว ได้มา บอกผมว่า ใครเอาเนื้อกูไปกิน กูจะทำร้ายมัน” เมื่อผู้บรรยาย กล่าวประโยคนี้อจบลง เสียงหัวเราะจากคณะที่มาจากกรุงเทพฯ ก็ดังขึ้น ผู้บรรยายจึงพูดออกไปว่า

ผู้บรรยาย : พวกคุณหัวเราะเรื่องอะไรกัน

เพื่อนจากกรุงเทพฯ : อาจารย์รู้ไหมครับ ไอ้เพื่อนผม คนที่มีอาการปวดหลังนี้ มันชอบกินสะตึกเนื้อวัว

อ้อ ด้วยเหตุนี้เอง เพื่อนคนหนึ่งที่มาจากกรุงเทพฯ ถามผู้บรรยายว่า สิ่งที่อาจารย์อุทานออกมาหมายความว่า อย่างไร” ผู้บรรยายจึงตอบเขาไปว่า โรคปวดหลังนั้น แม้จะ ไม่ได้ประพฤติเบียดเบียน หรือทุบตีสัตว์ให้ได้รับบาดเจ็บ

จนสัตว์มีอาการเจ็บปวดที่หลัง หรือ หากสัตว์ได้ผูกพยานาบท แล้วเราเข้าไปมีส่วนร่วมในการผูกพยานาบทนั้น เราก็สามารถ รับเอาการผูกพยานาบทนั้นมาเป็นของเราได้ วัวตัวที่ผู้บรรยาย เห็นหน้าของเขา ก่อนถูกนำเข้าโรงฆ่าสัตว์เพื่อเอาเนื้อไปขาย วัวได้ผูกพยานาบทไว้ว่า **“ใครเอาเนื้อกูไปกิน กูจะทำร้ายมัน”** เรื่องอาการปวดหลังของคนที่มาจากกรุงเทพฯ จึงได้รู้ต้นเหตุ ที่แท้จริงว่าเกิดจากอะไร ผู้ปวดหลังจึงถามผู้บรรยายว่า

ผู้ปวดหลัง : เมื่อไหร่ผมจะหายจากอาการปวดหลังครับ

ผู้บรรยาย : ไม่ทราบครับ ขึ้นอยู่กับวัวตัวที่ไปเอาเนื้อ ของเขามากิน เขาเลิกผูกเวรเมื่อไร อาการปวดหลังก็หาย เมื่อนั้น

สุดท้าย ผู้บรรยายยังมีเรื่องที่เกิดขึ้นจากความไม่รู้จริง เมื่อนำความรู้ไปใช้แล้วทำให้เกิดเป็นปัญหากับผู้ใช้ ซึ่งมีอยู่ ครั้งหนึ่ง ผู้บรรยายได้รับเชิญไปให้ความรู้ผู้มีทักษะในการ รักษาคนไข้ให้หายเจ็บป่วย หลังจากการบรรยายจบสิ้นลง ได้ มีหมอใหญ่ท่านหนึ่งเข้ามาทักทายผู้บรรยายแล้วพูดว่า

หมอใหญ่ : ผมไปเปลี่ยนตับมาครับ เอาตับของเด็กที่ ถูกรถชนตาย มาเปลี่ยนแทนตับของผม

ผู้บรรยาย : คุณหมอทำงานทางด้านไหนครับ

หมอใหญ่ : ผมมีความรู้และมีประสบการณ์ในด้านยา รักษาโรค ก่อนนำยามาใช้กับคนไข้ ผมต้องเอายาไปฉีดทดลอง

ในหนูขาว (mice) ก่อน หากหนูหายจากโรค และไม่มี Side effect ผมจึงจะนำยานั้นมาฉีดให้คนใช้ครับ

จากคำบอกเล่าของหมอใหญ่ ผู้บรรยายจึงได้รู้ว่า การกระทำของคุณหมอมิได้ผิดกฎหมาย และมีได้ผิดจรรยาแพทย์ แต่ผิดกฎแห่งกรรมตรงที่ว่า กระทำเหตุเบียดเบียนสัตว์ เพราะตับของสัตว์ รวมถึงตับของมนุษย์ ทำหน้าที่สร้างน้ำดี และสร้างโปรตีนบางชนิดขึ้น เพื่อทำลายพิษที่เข้าสู่ตัว ยาที่คุณหมอฉีดเข้าไปในตัวหนูทดลอง ถือว่าเป็นสิ่งแปลกปลอมที่นำเข้าไปในตัวสัตว์ ตับของสัตว์จึงต้องทำหน้าที่กำจัดสารพิษให้หมดไปจากร่างกาย เมื่อตับต้องทำงานหนัก จนเสื่อมคุณภาพ ผลของการเปลี่ยนตับ (organ transplant) จึงได้เกิดขึ้นกับคุณหมอ ด้วยเหตุนี้ การใช้ความรู้ทางโลก กับความรู้ที่ไม่จริงแท้ ไปในทางที่เบียดเบียน ย่อมนำทุกข์โทษมาสู่ผู้ใช้ได้

เมื่อเดือนมีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒ ผู้บรรยายได้มีโอกาสเข้าไปกราบพระนิยตโพธิสัตว์ที่ชื่อว่า “ครูบานบุญชุ่ม” ในถ้ำราชคฤห์ อ.งาว จ.ลำปาง ถ้ำนั้นแบ่งออกเป็น ๓ เขต โดยมีประตูกัน เขตถ้ำชั้นในสุดเป็นที่อยู่ของสงฆ์ (สังฆาวาส) จึงมีฆราวาสเพศชายประมาณ ๒๐ คน ได้รับอนุญาตให้เข้าไปยังถ้ำชั้นในสุดได้ หลังจากที่ได้กราบครูบาฯ แล้ว ท่านได้พูดขึ้นว่า “ต่อไปนี้โลกจะวิฤติมากยิ่งขึ้น พวกเราอย่าได้ประมาท จงพัฒนาจิต แล้วปิดอบายภูมิให้ได้”

คำว่า “**วิกฤต**” หมายถึง เหตุการณ์ที่กำลังจะแปรผันไป
เป็นอันตราย

คำว่า “**กลียุค**” หมายถึง สมัยที่มีเหตุการณ์ปั่นป่วนหรือ
เดือดร้อนกันไปทั่ว ดังนั้นความหมายของคำว่าวิกฤตที่ครูบา
ได้กล่าวเตือนญาติธรรมก็คือ ในเวลาข้างหน้า โลกที่เราอยู่
อาศัย กำลังจะเกิดเหตุการณ์แปรผันไปอยู่ในขั้นที่เป็นอันตราย
ต่อการอยู่อาศัยของคนบางหมู่บางพวกมากยิ่งขึ้น

ผู้บรรยายได้ฟังแล้ว ยังพอใจขึ้นที่ยังไม่เข้าถึงเหตุการณ์
ที่ทำให้เดือดร้อนกันไปทั่ว ที่เรียกว่า **กลียุค** จากภาพข่าวเรื่อง
น้ำท่วม ที่ออกเผยแพร่ทางจอโทรทัศน์ จะเห็นได้ว่า น้ำท่วม
เกิดขึ้นในที่หลายแห่ง เช่น ที่โคราช ที่นครสวรรค์ ที่อยุธยา ที่
จังหวัดชัยภูมิ ฯลฯ เหล่านี้ เป็นเหตุการณ์วิกฤตที่ทำให้มนุษย์
มีความเป็นอยู่ไม่สงบสุข

ซึ่งพระพุทธโคดมได้ตรัสไว้ในครั้งพุทธกาลว่า “มนุษย์มี
ทรัพย์สินสมบัติ เป็นสาธารณะแก่โจร แก่น้ำ แก่ไฟ แก่พระราชา”
แม้กาลเวลาได้สืบทอดมา ยาวนานนับหลายพันปี สัจธรรมดังกล่าว
ก็ยังคงเป็นความจริงสืบทอดมาจนถึงยุคปัจจุบัน ดังที่ครูบา
ได้กล่าวเน้นย้ำไม่ให้ประมาทในการดำเนินชีวิต ปัญหาจึงมีอยู่ว่า
เราจะปิดอบายภูมิได้อย่างไร ?

การพัฒนาจิตแล้วปิดอบายภูมิให้ได้ เป็นคำกล่าวที่บุคคล
ต้องทำเหตุปัจจุบันให้ถูกต้อง แล้วชีวิตในกาลเวลาข้างหน้า

จะไม่โคจรลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในอบายภูมิ อันได้แก่ ไม่ลงไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ไม่ลงไปเกิดเป็นสัตว์เปรต สัตว์อสุรกาย รวมถึงไม่ลงไปเกิดเป็นสัตว์นรก

การกระทำเช่นนี้ได้ บุคคลต้องพัฒนาจิต (สมถภาวนา) ให้เข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิ และพัฒนาจิต (วิปัสสนาภาวนา) ให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง แล้วใช้ปัญญาเห็นแจ้ง กำจัดกิเลสที่ผูกมัดใจ (สังโยชน์) อย่างน้อยกำจัดสังโยชน์สามตัวแรก (ลักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา และสีลัพพปราคาส) ให้หมดไปจากใจได้แล้ว โอกาสปิดอบายภูมิ คือ ไม่นำพาชีวิตไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในหุคคติภพ จึงจะเกิดขึ้นได้ ตายเกิดอีกไม่เกิน ๗ ชาติ ย่อมนำพาชีวิตไปสู่ความพ้นทุกข์ หรือที่เรียกว่าเข้าถึงนิพพานนั้น จึงจะมีความเป็นจริงได้

สิ่งที่ผู้บรรยายบอกเล่ามาให้ฟังนี้ บุคคลอย่าได้หวังว่าจะได้พบ ได้ทราบ และได้สนทนารธรรมกับพระนิยตโพธิสัตว์ที่มีนามว่าครูบาบุญชุ่ม เพราะนับแต่วันที่ ๑๘ เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นต้นไป ครูบาฯ จะไม่ออกจากถ้ำมาพบบุคคลผู้มีอศัตภาพเป็นมนุษย์ เป็นเวลานานถึง ๓ ปี ทั้งนี้ครูบาฯ ได้พูดว่า “อาตมาต้องเตรียมตัวให้พร้อม ที่จะนำพาชีวิตไปสู่ภพใหม่”

เรื่องการใช้ปัญญาทางโลกสองนทางให้กับชีวิต และการใช้ปัญญาสูงสุด นำพาชีวิตให้พ้นไปจากโลก มีผลแตกต่างกัน ดังตัวอย่างเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในยุคปัจจุบัน ซึ่งผู้บรรยาย

จะนำมาบอกเล่าให้ฟังดังนี้

มีนักศึกษาคนไทยที่ไปศึกษาระดับปริญญาเอก ที่ต่างประเทศคนหนึ่ง ได้ส่งข้อความมาในเว็บไซต์ www.kanlayanatam.com เป็นข้อความที่มีได้มีจุดประสงค์ ที่จะถามปัญหา แต่เป็นข้อความเกี่ยวกับความคิดของเขา คิด ดังๆ ให้คนที่เข้ามาอ่านเว็บไซต์รู้ว่า เขามีความคิดเป็นเช่นไร ซึ่งความคิดของเขา แบ่งออกเป็น ๓ ขั้นตอน คือ

ความคิดขั้นตอนที่ ๑ เขาพูดว่า ขณะนี้เขากำลังศึกษา อยู่ต่างประเทศ และมีโอกาสฝึกพัฒนาจิตตามแนวของโกเอ็นก้า เห็นว่าวิธีการฝึกเช่นนั้นเป็นประโยชน์กับชีวิต จึงคิดว่าจะไป กู้เงินมาสักหนึ่งก้อน เพื่อนำมาสร้างสถานปฏิบัติธรรม ตาม แนวดังกล่าวขึ้นที่เมืองไทย

ความคิดในขั้นตอนที่ ๒ เขาคิดต่อไปว่า จะยังไม่กู้เงิน แต่ขอให้เรียนจบการศึกษาก่อน แล้วกลับไปทำงานเก็บเงิน ให้ได้สักก้อนหนึ่ง แล้วจึงค่อยสร้างสถานปฏิบัติธรรม

ความคิดในขั้นตอนที่ ๓ เขาคิดต่อไปว่า จะยังไม่กู้เงิน แต่จะไปปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงดวงตาเห็นธรรม ได้เมื่อไหร่แล้ว จึงจะสร้างสถานปฏิบัติธรรมในภายหลัง

เมื่อผู้บรรยายได้ทราบความคิดต่างๆ ของเขา ที่จะทำ ประโยชน์ให้กับมวลชน ถือว่าเป็นเรื่องที่ดี ต้องอนุโมทนาและ ยังได้ใช้จิตวิเคราะห์ความคิดของเขา ด้วยวิธีการอันแยบคาย

(โยนิโสมนสิการ) ว่าหนึ่งใน ๔ ของกามโกติ สุขที่เป็นคุณุหัตถ์ สามารถเข้าถึงได้ คือความสุขที่เกิดจากการไม่ทำตัวให้เป็นหนี้

และยังได้พิจารณาต่อไปถึงคำว่า “ดวงตาเห็นธรรม” ซึ่งมีความหมายว่า สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นย่อมมีความดับไปเป็นธรรมดา ผู้ที่จะเข้าถึงปัญญาเห็นแจ้งเช่นนี้ได้ ต้องมีสภาวะธรรมในดวงจิตเป็นอริยบุคคล นับแต่โสดาบัน ขึ้นไปจนถึงพระอรหันต์ ตามที่มีระบุไว้ในบทสวดสังฆานุสติ ที่ภิกษุสงฆ์ใช้สวดทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น

ในครั้งพุทธกาล ที่กรุงสาวัตถี แคว้นโกศล มีอนาถปิณฑิก เศรษฐีโสดาบัน ได้สร้างวัดเชตวัน มีนางวิสาขาโสดาบันได้สร้างวัดบุพพาราม และที่กรุงโกสัมพี แคว้นอังสะ มีโฆสก เศรษฐีโสดาบันได้สร้างวัดโฆสิตาราม มีปาวาริกเศรษฐีโสดาบันได้สร้างวัดปาวาริการาม และมีกุกกุฏเศรษฐีโสดาบันได้สร้างวัดกุกกุฏาราม แต่ละเศรษฐีโสดาบัน ได้สร้างวัดคนละหนึ่งวัด ถวายไว้ในพุทธศาสนา ส่วนผู้มีจิตบรรลुสภาวะธรรม ตั้งแต่พระสกทาคามีขึ้นไป จนถึงชั้นพระอรหันต์ มิได้สร้างวัดหรือศาสนสถานใดๆ ถวายไว้ในพุทธศาสนา

ที่กล่าวมาข้างต้นพอจะสรุปลงได้ว่า ผู้มีดวงตาเห็นธรรมชั้นพระโสดาบันเท่านั้น ยังมีโอกาสสร้างวัด หรือสร้างศาสนสถานถวายไว้ในพุทธศาสนาได้ แต่ผู้มีดวงตาเห็นธรรมชั้นพระสกทาคามี จนถึงพระอรหันต์ จะไม่สร้างศาสนสถานใดๆ ให้เกิดขึ้น

ดังนั้น นักศึกษาคนที่คิดต่างๆ ว่าขอให้ได้ดวงตาเห็นธรรมเสียก่อน แล้วจึงจะสร้างสถานปฏิบัติธรรมขึ้นมาภายหลัง เป็นความคิดเห็นของคนที่ยังเข้าไม่ถึงความจริงแท้ของสังขาร หากเข้าถึงดวงตาเห็นธรรมขั้นสูงกว่าพระโสดาบันแล้ว โอกาสสร้างสถานปฏิบัติธรรมย่อมไม่เกิดขึ้น ทั้งนี้เป็นด้วยเหตุพระสกทาคามี เป็นผู้กำลังของกามราคะอ่อน ส่วนพระอนาคามี และพระอรหันต์ เป็นผู้ปราศจากกามราคะแล้ว จึงไม่เอาจิตไปผูกติดเป็นทาสของวัตถุใดๆ มีแต่คิดกำจัดกิเลสที่ค้างคาใจให้หมดไปเท่านั้น เพื่อชีวิตไม่หวนกลับมาเกิดในอยู่ในวัฏสงสารอีก

จากเจตนารมณ์ของนักศึกษา ที่ไปแสวงหาความรู้อยู่ในต่างประเทศ เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว เขาจะมาปฏิบัติธรรม จนเข้าถึงดวงตาเห็นธรรม นั่นแสดงว่า เขาเห็นความตายรออยู่เบื้องหน้า เมื่อตายแล้ว จิตยังต้องโคจรไปเกิดอยู่ในภพใหม่ เขาจึงประสงค์เตรียมตัวไว้ให้พร้อมก่อนตาย ว่าตายแล้ว จะไม่ลงไปเกิดในอบายภูมิอีก จนกว่าจะเข้าสู่นิพพาน

พัฒนาจิตเข้าถึงปัญญาสูงสุด

ผู้บรรยายได้มีโอกาสไปพัฒนาจิต จนเข้าถึงปัญญาสูงสุด ที่เรียกว่า อภิญญา ๕ แล้ว จึงได้เห็นความจริงว่า ตนเอง เวียนตายเวียนเกิดมานับภพชาติไม่ถ้วน แต่สภาพที่เกิดขึ้นมีแต่ รูปขันธ์เท่านั้นที่แตกสลาย ส่วนจิตที่ยังมีกิเลสค้างอยู่ภายใน ไม่เคยตาย หรือไม่เคยสลาย จิตยังต้องโคจรเข้าไปอยู่ในรูป ขันธ์ตัวใหม่ อย่างนี้เรื่อยไป เมื่อได้เห็นความจริงของชีวิตเป็น เช่นนี้แล้ว จึงได้รู้ว่า เราเอง ที่ปล่อยให้อกิเลสเข้ามามีอำนาจเหนือใจ

หลังจากเห็นสัจธรรมของชีวิตเป็นเช่นนี้แล้ว จึงได้คิดหา ทางออกให้กับชีวิต ด้วยการพัฒนาปัญญาเห็นแจ้งให้เกิดขึ้น แล้วพบว่า มนุษย์เป็นสัตว์สังคม ชีวิตจะดำรงอยู่ได้ต้องอาศัย

ปัจจัยจากสังคมมาหล่อเลี้ยง มนุษย์จึงต้องพัฒนาความรู้ หรือ ปัญญาภายนอก (สุตมยปัญญา และ จินตามยปัญญา) เพื่อใช้ทำงานให้กับสังคม ชีวิตจึงจะดำรงอยู่รอดได้

อีกประการหนึ่ง มนุษย์ตายแล้ว ยังต้องไปเกิดใหม่ การโคจรของจิตไปสู่ภพใหม่ที่ดี (สุคติภพ) ต้องใช้บุญเป็นปัจจัยเดินทาง ผู้ใดมีบุญสะสมอยู่ในดวงจิตน้อย ตายแล้วจิตย่อมโคจรไปได้ไม่ไกล ตรงกันข้าม ผู้ใดมีบุญสั่งสมอยู่ในดวงจิตมาก ตายแล้ว จิตวิญญานสามารถโคจรไปสู่สุคติภพที่อยู่ห่างไกลได้ ดังนั้น ผู้ปรารถนามีชีวิตในภพใหม่ที่ดี จึงต้องทำงานภายในให้กับตัวเอง ด้วยการสร้าง และสั่งสมบุญไว้ในดวงจิต

ผู้บรรยายขออนุญาตยืมคำหลวงพ่อบ้างได้พูดไว้เมื่อสักครู่ว่า

“มโน ปุพพคมา ธมฺมา (จิตเป็นรากฐานของสิ่งทั้งหลาย)

มโน เสฏฐา (จิตประเสริฐกว่าสิ่งทั้งหลาย)

มโน มยา (สิ่งทั้งหลาย สำเร็จด้วยจิต)”

จากอมตวลีที่หลวงพ่อบ้าง ได้ยกขึ้นมากล่าวให้ญาติธรรมได้รับฟัง แล้วต้องนำไปคิดเอาเองว่า สิ่งทั้งหลายสำเร็จด้วยใจจริงไหม ในที่ประชุมแห่งนี้ มีใครบ้างไหมที่คิดว่า ตายแล้วตัวเองจะไม่เกิดอีก ตราบใดที่ยังมีกิเลสค้างคาอยู่ ในเมื่อจิตทั้งรูปขันธ์แล้ว กิเลสยังมีพลังผลักดันจิตวิญญานให้โคจรไปเข้า

อยู่อาศัยในร่างใหม่ เพื่อใช้ร่างใหม่ทำกิจกรรมให้กับชีวิต
สืบทอดไป ผู้ที่คิดว่าตัวเองจะไม่เกิดอีก เพราะเกิดมาเป็นสัตว์
ไม่ว่าจะอยู่ในภพภูมิไหน ก็ย่อมมีความทุกข์ตามมา พร้อมกับการ
เกิดทั้งสิ้น

ผู้บรรยายได้รับโทรศัพท์ทางไกล จากสุภาพสตรีท่านหนึ่ง
สุภาพสตรีท่านนั้น ได้พูดกับผู้บรรยายว่า “อาจารย์คะ ดิฉัน
แต่งงานแล้ว แต่ไม่มีบุตร ดิฉันเป็นเจ้าของรีสอร์ทแห่งหนึ่ง และ
มีเงินอยู่จำนวนหนึ่งจะบริจาคสร้างกุฏิพระไว้ที่พระพุทธรศาสนา”

ผู้บรรยายเมื่อได้ฟังเจ้าของรีสอร์ทพูดแล้ว จึงได้คิดต่อ
ไปว่า สุภาพสตรีท่านนี้คงมีความทุกข์ ที่ต้องยุ่งเกี่ยวกับสมบัติ
ที่นำความคับแค้นใจมาให้ จึงได้พูดเตือนสติไปว่า “ตายแล้ว
เอารีสอร์ทไปด้วยนะ อย่าทิ้งไว้เป็นสมบัติกำพร้า ให้เป็นการ
ของผู้อยู่หลังต้องเดือดร้อน” เธอได้ฟังแล้วหัวเราะหึหึ แท้จริง
สุภาพสตรีท่านนั้นได้โทรศัพท์มาหาด้วยจุดประสงค์บริจาค
ทรัพย์ สร้างกุฏิพระไว้ที่วัดแห่งหนึ่งที่ผู้บรรยายรู้จัก จึงได้
แนะนำให้ติดต่อกับเจ้าอาวาสโดยตรง

หวนกลับมาพูดถึง วลีที่เป็นภาษาบาลีที่กล่าวว่า “มโน
มยา” หมายถึงสำเร็จด้วยใจ จะเป็นคนดีมีศีลธรรมได้ ก็ต้อง
พัฒนาใจให้มีสติสัมปชัญญะ จะมีชีวิตที่สงบราบรื่นได้ ก็ต้อง
พัฒนาใจให้มีสมาธิภาวนา จะมีความสุขได้ก็ต้องพัฒนาใจ ให้
สงบจากอารมณ์ปรุงแต่ง หรือให้มีความสันโดษ และเป็น
อริยบุคคลได้ ก็ต้องพัฒนาใจให้เป็นอิสระจากกิเลสที่ผูกมัดใจ

(สังโยชน์) ฯลฯ ตรงกันข้าม จะเป็นคนชั่ว ก็อยู่ที่การทำให้ประพฤติกุศล ไร้ธรรม จะมีชีวิตสะดุด และมีปัญหาให้ต้องแก้ไข ก็ต้องปล่อยใจให้อยู่ใต้อำนาจของความเห็นผิด หรือความหลง จะมีชีวิตวิบัติ ก็ต้องปล่อยให้ใจเป็นทาสของอบายมุข ฯลฯ จากตัวอย่างที่ยกขึ้นมาพูดให้ฟัง จะดีหรือจะชั่ว ขึ้นอยู่กับใจของตัวเองเป็นเหตุ

เมื่อย้อนกลับมาพิจารณาว่า ตายแล้วไปไหน ก็ต้องคิดถึงต้นเหตุที่บุคคลได้กระทำไว้ก่อนตาย มีพระสวดบังสกุลบางรูป ไปเอามือเคาะที่ข้างฝาโลงศพ แล้วพูดว่า “โยมไปที่ชอบๆ” เมื่อได้ยินได้ฟังแล้ว ต้องพิจารณาต่อไปว่าร่างกายที่ไว้วิญญาณ (ศพ) ยังคงนอนนิ่งอยู่ในโลงศพ ร่างกายไม่ได้โคจรไปไหน แต่จิตที่ออกจากร่างต่างหากละ ที่โคจรไปยังที่ต่างๆ ได้ ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับกรรมที่ทำไว้เป็นเหตุ ในครั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ ที่ชอบๆ ของบุคคลผู้ประพฤติกุศล เช่น

นันทมาณพ ประพฤติข่มขืนทางเพศพระนางอุบลวรรณ ภิกษุณีอรหันต์ ได้ถูกรรณีสืบ ลงไปเกิดในอเวจีนรก

นางจิณฺจมาณวิกา แกล้งทำเป็นท้อ้ง แล้วกล่าวต่อพระพุทฺธโคดม ได้ถูกรรณีสืบ ลงไปเกิดในอเวจีนรก

วัสสการพราหมณ์ นักปราชญ์แห่งกรุงราชคฤห์ กล่าววาทะปราชญ์พระมหากัจจายนะอรหันต์ ผลปรากฏว่าเมื่อตายแล้วต้องลงไปเกิดเป็นลิง อยู่ในป่าไฟของกรุงราชคฤห์

โตทยยพราหมณ์ เศรษฐีมีทรัพย์มหาศาล มีจิตหลงเป็น
ทาสของทรัพย์เงินทอง ตายแล้วไปเกิดเป็นลูกสุนัข ฝ้าสุมบัติ
ตัวเองในบ้านของลูกชาย

ส่วนที่ชอบๆ ของผู้ประพตติดังาม เช่น

สิริมา โสภณแห่งแคว้นมคธ ได้ฟังธรรมจากพระโฆส
แล้ว มีจิตสำนึกผิดในอาชีวะที่ตนทำ จึงเลิกมิจนาอาชีวะ แล้ว
ประพตติทาน คีล ภาวนา จนจิตบรรลู่โสดาปัตติผล ในขณะ
ยังเป็นฆราวาส เมื่อนางตายลง จิตวิญญานถูกพลังแห่งความ
ดีผลักดัน ให้ไปเกิดเป็นสิริมาเทพนารีโสดาบัน อยู่ในสวรรค์
ชั้นสูงสุด (ปรนิมมิตวสวตี)

ไททนพราหมณ์ ผู้ทำหน้าที่จัดแบ่งพระบรมสารีริกธาตุได้
ปฏิบัติ ทาน คีล ภาวนา ตายแล้วจิตวิญญานถูกพลังแห่งความดี
ผลักดัน ให้ไปเกิดเป็นพระพรหมอนาคามี อยู่ในสุทธาวาส
พรหมโลก

ฉันทนิกรุ ผู้ดีธรรจนไม่มีใครสอนได้ ได้ถูกหมู่สงฆ์ลง
พรหมทัณฑ์ (ไม่พูดด้วย ไม่ว่ากล่าวตักเตือน ไม่คบหาสมาคม)
เกิดสำนึกผิด แล้วหันมาปฏิบัติธรรม จนจิตบรรลู่อรหัตตผล

นางสารี ผู้เป็นมารดาของพระสารีบุตร มีความเห็นผิด
ที่ศรัทธาเลื่อมใส บุษาท้าวมหาพรหม ภายหลังได้เห็นเทวดา
ชั้นผู้ใหญ่เนรมิตมาเป็นมนุษย์ กายหยาบ มีรัศมีสาดไส มาเยี่ยม

พระสารีบุตรก่อนเข้านิพพาน แล้วเกิดศรัทธาในตัวของพระสารีบุตร (ลูกชาย) จึงขอให้สอนธรรมให้ ทำให้จิตของนางเปลี่ยนจากมิจฉาทิฐิมาเป็นสัมมาทิฐิ แล้วบรรลुโสดาปัตติผล เป็นพระอริยบุคคลขั้นต้น ปิดอบายภูมิได้

จากตัวอย่างที่ยกขึ้นมาบอกเล่าให้ฟัง จะเห็นได้ว่าชีวิตของบุคคลจะดำเนินไปสู่สุคติภพ หรือพ้นไปจากการเวียนตาย เวียนเกิดอยู่ในวัฏสงสาร ย่อมสำเร็จได้ด้วยใจทั้งสิ้น

ดังนั้น ผู้ที่ศึกษาเล่าเรียน เพื่อให้เกิดความรู้ในระดับสุดมยปัญญา และจินตามยปัญญา แม้จะเรียนมาจนสูงสุดเท่าไร ก็ยังเป็นความรู้ หรือปัญญาที่ยังไม่รู้จักความเป็นจริงที่แท้จริง ความจริงชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่เมื่อกาลเวลานั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว เหตุผลที่เคยสัมพันธ์กัน หรือความจริงที่เคยเป็นย่อมไม่จริงอีกต่อไป ความรู้เช่นนี้จึงเรียกว่า เป็นความรู้ที่ไม่จริงแท้ หรือคือความหลง (โมหะ) อันเป็นเหตุไม่รู้จริง ที่เรียกว่าอวิชชา นั่นเอง ดังผู้ที่ศึกษาเล่าเรียนมาในทางโลก ที่บุคคลทั่วไปนิยมแสวงหา โดยหารู้ไม่ว่า อวิชชา เป็นต้นเหตุให้สัตว์ต้องเวียนตายเวียนเกิด อยู่ในวัฏสงสารอย่างไม่มีวันจบสิ้น

ผู้ใดปรารถนานำพาชีวิตให้พ้นจากวัฏสงสาร ผู้นั้นต้องพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาสูงสุด ที่เรียกว่าญาณ ซึ่งเป็นปัญญาที่เห็นความจริงในระดับจิตสัมผัส ปัญญาสูงสุดมีอยู่ ๒ ระดับ คือโลกียญาณหรืออภิญญา ๕ เห็นความจริงที่มีเหตุผลรองรับที่ยาวนานข้ามภพชาติได้ และโลกุตตรญาณ หรือญาณ ๑๖ ที่

เห็นความเป็นจริงแท้ และสามารถนำใช้ส่องนำทางชีวิตให้พ้นไปจากวัฏสงสารได้ การรู้เห็นเข้าใจเช่นนี้ ย่อมรู้ได้ด้วยจิตที่พัฒนาดีแล้วมาสัมผัส ดังที่พระนางเขมา ผู้มีรูปร่างสวยงาม มีสีผิวดั่งทองคำ ถือกำเนิดอยู่ในชาติตติยสกุลแห่งแคว้นมัททะ และเป็นมเหสีของพระเจ้าพิมพิสารอีกพระองค์หนึ่งด้วย เมื่อได้ไปเที่ยวชมความสวยงามของวัดเวฬุวัน แล้วได้เข้าฟังธรรมจากพระพุทธเจ้า พร้อมด้วยบุญญาเก่าของพระนางเขมาที่ทำสั่งสมมาแต่ชาติอดีต ส่งผลขณะฟังธรรมจากพระโอษฐ์ พระนางเขมาได้ใช้จิตที่สงบพิจารณาธรรมโดยแยบคาย (โยนิโสมนสิการ) เมื่อพระพุทธองค์เทศนาธรรมจบลง จิตของพระนางฯ ได้ปริวัตรถึงอารยธรรมสูงสุด เป็นพระอรหันต์ตั้งแต่ยังอยู่ในเพศฆราวาส ประจวบกับขณะนั้น เป็นเวลาเย็นใกล้ค่ำ พระเจ้าพิมพิสารได้เสด็จไปยังวัดเวฬุวัน เพื่อขออนุญาตพระคาสดา นำพระมเหสีกลับวัง พระพุทธเจ้าจึงได้ตรัสกับพระเจ้าพิมพิสารว่า “มหาบพิตร หากนำพระนางเขมากลับวังในวันนี้ ก็จะได้เชยชมร่างที่เป็นศพของพระนางฯ” แต่หากพระมหาบพิตรทรงประทานอนุญาตให้พระนางฯ ได้บวชเป็นภิกษุณี มหาบพิตรจะยังได้เห็น ยังได้สนทนากันอยู่ในวันข้างหน้า

ในที่สุด พระนางเขมาผู้มีจิตบรรลุนิพพานได้บวชเป็นภิกษุณีอรหันต์ และได้รับแต่งตั้งเป็นพุทธสาวิกา ผู้มีปัญญามากอยู่ในพุทธศาสนา ซึ่งต่างจากพาหิยะได้บรรลุดวงตาเห็นธรรมขั้นสูงสุด เป็นพระอรหันต์เช่นเดียวกับพระนางเขมา

แต่ไม่มีโอกาสได้บวชเป็นภิกษุ ต้องมาด่วนสิ้นชีวิตลงก่อนบวช ด้วยถูกเจ้ากรรมนายเวร (ยักษ์ณี) มาพบเข้าระหว่างเดินทางหาเครื่องบวช ยักษ์ณีจึงเข้าสิงร่างแม่โคและขวิดพาหิยะจนตาย แต่ด้วยสภาวะธรรมในดวงจิต ปลอดภัยซึ่งกิเลสที่ผูกมัดใจ (สังโยชน์ ๑๐) เมื่อจิตที่ปราศจากมลทินได้เคลื่อนออกจากร่าง จึงได้โคจรไปสู่สภาวะที่เรียกว่านิพพาน

จิตที่ปลอดภัยจากมลทินได้เกิดขึ้นในยุคปัจจุบัน เช่น ในกรณีหลวงพ่อธี ชาวไทยใหญ่ที่อพยพเข้ามาอยู่ ณ ต.เมืองนะ อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่ ได้ขออนุญาตภรรยา ไปบวชเป็นฤๅษี แล้วขึ้นไปปฏิบัติธรรมอยู่บนยอดเขา ผลปรากฏว่าจิตได้บรรลุ อริยธรรมสูงสุด เห็นสรรพสิ่งเป็นอนัตตา จึงต้องบวชเป็นพระสงฆ์ไทยอยู่จนทุกวันนี้

เรื่องการบรรลุอรหัตตผลในขณะยังเป็นฆราวาสนี้ ท่านเจ้าคุณโชดกได้พูดกับผู้บรรยายว่า ฆราวาสคนใดมีจิตบรรลุอรหัตตผลแล้ว ต้องบวชเป็นภิกษุภายใน ๗ วัน ถ้าไม่บวช จิตจะต้องทิ้งร่างเข้าสู่นิพพาน คำพูดของท่านเจ้าคุณอาจารย์ยังหาเหตุผลมายืนยันไม่ได้ แต่ที่รู้ว่า ในครั้งพุทธกาล พระนางเขมา (ฆราวาสหญิง) บรรลุอรหัตตผล แล้วต้องรีบบวชในวันนั้น พาหิยะ (ฆราวาสชาย) บรรลุอรหัตตผล แล้วต้องรีบบวช ขณะเดินทางหาเครื่องบวช ถูกคู่ปรับเก่าจองเวร จึงต้องมาตายลงก่อนบวช โสปกะ เด็กชายที่ถือกำเนิดในป่าช้า ได้ฟังธรรมจากพระศาสดาแล้ว มีจิตบรรลุอรหัตตผล ในขณะที่ยังเป็น

เด็กชายมีอายุได้เพียง ๗ ขวบ จึงได้รับพุทธานุญาต ให้บวชเป็นสามเณรในวันนั้น ฯลฯ

ดังนั้น ระยะเวลาของการเปลี่ยนจากเพศฆราวาสมาอยู่ในเพศนักบวช หลังจากที่ได้จิตบรรลอรหัตตผลแล้ว จะต้องบวชทันที หรือจะต้องบวชภายใน ๗ วัน ก็สุดแต่พิจารณาญาณของผู้ฟัง ต้องวินิจฉัยด้วยตนเอง เพราะผู้บรรยายยังไม่มีประสบการณ์ตรงในเรื่องดังกล่าว แต่จากคนที่ไม่เคยเชื่อในพระธรรม ไม่เชื่อในพระวินัย และไม่เชื่อในพระสูตร จึงได้ไปพิสูจน์ ด้วยการบวชเป็นภิกษุ ปฏิบัติธรรม จนเข้าถึงธรรมเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ เป็นต้นมา จนกระทั่งบัดนี้ เป็นเวลากว่า ๓๕ ปีแล้ว ยังหาข้อผิดพลาดในพุทธวจนะไม่ได้ ดังนั้น ในเรื่องระยะเวลาของการบวช หลังจากที่ได้จิตบรรลอรหัตตผลแล้ว ท่านผู้ฟังจะเชื่อพุทธวจนะ หรือจะเชื่อพระไตรปิฎก ซึ่งเกิดขึ้นหลังพุทธปรินิพพานไปแล้ว ก็สุดแต่จะปลงใจเชื่อด้วยตัวท่านเอง

แต่ผู้บรรยายเชื่อคำที่พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ จึงทำให้ชีวิตของผู้บรรยายเปลี่ยนไปในทางที่ดี ในทางที่เป็นธรรม เป็นวินัยทุกขณะตื่น จึงมีบุญเข้ามาสั่งสมในดวงจิต แทบจะไม่มีบาปเกิดขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะได้พัฒนาจิต จนมีสติอยู่เกือบทุกลมหายใจเข้า - ออก และมีปัญญาเห็นแจ้ง ในแทบจะทุกสิ่งทีเข้าสัมผัสจิต อาทิ ได้ยินใครเขาตำว่าเรา เขาก็เป็นครูที่ดีสอนเราให้นำเอาคำที่ได้ยินมาพิจารณาด้วยตัวเอง หากเรายังมีสิ่งไม่ดีอยู่

ในดวงจิต ต้องปรับแก้ไข แต่หากเราไม่ได้เป็นอย่างที่เขาว่า เขาก็เป็นครูที่ดี สอนเราว่า จะไม่ประพฤติเช่นเขา แล้วเราจะไม่เป็นเหมือนเขา **ผู้ใดมีธรรมวินัยสถิตอยู่กับใจ ทุกขณะตื่น ทุกสิ่งทีเฝ้ามากระทบจิต ย่อมเป็นครูสอนใจเราได้**

ยังมีอยู่อีกเรื่องหนึ่ง ที่จะบอกเล่าให้ฟังว่า มีอยู่ครั้งหนึ่ง ผู้บรรยายได้ไปร่วมคณะกฐินทอดกฐิน กับคุณหญิงสุรีพันธ์ คณะกฐินมีจำนวนมาก จึงทำให้มีปัญหาเกิดขึ้นกับที่หลับนอน ปัญหาเรื่องห้องสุขา ปัญหาเรื่องห้องอาบน้ำ ฯลฯ ต่างๆ เหล่านี้ ไม่เป็นปัญหากับผู้มีธรรมวินัยสถิตอยู่กับใจ ไม่มีน้ำให้อาบ ก็ใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดตัว ห้องสุขาไม่ว่าง ก็เดินเข้าป่าหาที่ถ่ายทุกข์ ที่นอนไม่มี ก็หาที่หลับนอนในป่า ในครั้งนั้นยังจำได้ว่า เมื่อศาลาที่ใช้เป็นที่หลับนอน แออัดยัดเยียดไปด้วยผู้คนที่มาทอดกฐิน จนหาที่ว่างล้มตัวลงนอนไม่ได้ ผู้บรรยายพร้อมเพื่อนอีก ๒ คนได้เดินเข้าสู่ป่า เมื่อเวลาใกล้จะถึง ๐๒:๐๐ น. กลางดึก เดินเข้าป่าไปได้ประมาณครึ่งกิโลเมตร ได้พบกุฏิพระหลังหนึ่งอยู่กลางป่า ได้เข้าไปกราบพระป่า แล้วขออนุญาตนอนบนพื้นดิน ใกล้กับกุฏิที่พระป่าใช้จำวัด เมื่อพระป่าอนุญาตแล้วยังได้พูดขึ้นอีกสองเรื่องว่า

พระป่า : “โยมระวังนะ ใต้ถุนกุฏิของอาตมามีงูพิษอาศัยอยู่ และเวลาโยมจะไปขับถ่ายให้ไปขับถ่ายที่นั่น” พระป่าพูดพร้อมกับชี้ขึ้นบอกสถานที่

ผู้บรรยาย : “ไม่เป็นไรครับ พวกกระผมจะไปปฏิบัติตามที่พระคุณเจ้าชี้แนะ”

คืนนั้น เมื่อผู้บรรยายจัดการกับเรื่องของตัวเองเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก่อนนอนได้สวดมนต์บทสรรเสริญคุณพระรัตนตรัย แล้วต่อด้วยการสวดมนต์บทชั้นทวีตร เพื่อแผ่เมตตา กับพญางูทั้ง ๔ ตระกูล (งูตระกูลวิรูปักษ์ งูตระกูลเอราบท งูตระกูลฉัพยาบุตร และงูตระกูลกัณหาโคตม) เพื่อป้องกันมิให้ถูกงูพิษขบกัด ซึ่งบทมนต์ชั้นทวีตรนี้ เคยนำไปใช้กับหมู่ฤษีที่อาศัยอยู่ ณ ป่าหิมพานต์ในครั้งกระโน้น ที่พระพุทธรโคตม ได้ไปเสวยพระชาติเป็นฤษี

ผลปรากฏว่า คืนนั้นเป็นคืนเดือนหงาย บริเวณโดยรอบมีแสงจันทร์ส่องสว่าง ปราศจากสิ่งรบกวนใดๆ จึงนอนหลับสบายและมีความสุข เมื่อตื่นขึ้น ก่อนลุกออกจากกลดในตอนเช้า ยังได้พิจารณาจนเห็นว่า งูมีอำนาจอยู่ที่พิษของมัน เด็กมีการร้องให้เป็นอำนาจ สตรีมีความโกรธเป็นอำนาจ บัณฑิตมีการเพ่งโทษตัวเองเป็นอำนาจ แต่คนพาลมีการเพ่งโทษผู้อื่นเป็นอำนาจ โจรมีอาวุธเป็นอำนาจ นักการเมืองมีทรัพย์สินเป็นอำนาจ ฯลฯ ความรู้ต่างๆ เหล่านี้เกิดขึ้น เมื่อจิตมีอารมณ์สงบ

และเช่นเดียวกัน ปัญญาเห็นแจ้งยังได้เห็นอีกว่า บุคคลมีชีวิตเป็นของตัวเอง จึงต้องบริหารจัดการชีวิตด้วยตัวเอง จึง

ได้ศรัทธาในพระปัญญาคุณของพระพุทธเจ้า ตลอด ๔๕ พรรษา ที่พระองค์เผยแผ่ธรรม พระองค์มิได้เข้าไปก้าวก้าวในชีวิตของผู้ใด ดังนั้นเมื่อพระสารีบุตร มาทูลลาเข้านิพพาน พระองค์ได้ตรัสว่า “กาล ชานาหิ สารีบุตร” เมื่อพระมหาปชาบดี มาทูลลาเข้านิพพาน พระองค์ได้ตรัสว่า “กาล ชานาหิ โคตรม” เมื่อพระยโสธรา มาทูลลาเข้านิพพาน พระองค์ได้ตรัสว่า “กาล ชานาหิ ยโสธรา” เมื่อพระอัญญาโกณฑัญญะมาทูลลาเข้านิพพาน พระองค์ได้ตรัสว่า “กาล ชานาหิ โกณฑัญญะ” และยังได้เสด็จไปในพิธีเผาศพของท่าน ที่ป่าหิมพานต์อีกด้วย ฯลฯ

ส่วนเรื่องการแสดงฤทธิ์ ทรงบัญญัติเป็นวินัย ห้ามพระภิกษุแสดงฤทธิ์ ที่เหาะไปเอาบาตรไม้จันทน์ ที่เศรษฐีผูกห้อยไว้กับปลายไม้ ที่ปักอยู่บนหลังคาบ้าน พระพุทธองค์ทรงดำหนิการมีพฤติกรรมเช่นนั้น จึงมิให้ภิกษุประพฤติตรงกันข้าม พระพุทธองค์ทรงมีพระบัญชา ให้พระมหาปชาบดีแสดงฤทธิ์ก่อนเข้านิพพาน ให้พระยโสธราแสดงฤทธิ์ก่อนเข้านิพพาน ให้พระสาเกตะแสดงฤทธิ์ ปราบมิฉกาทิฏฐิของชาวแคว้นอังคะ และในพรรษาที่ ๖ ก่อนเสด็จไปโปรดพุทธมารดา ในดาวดึงส์ พระองค์ได้แสดงยมกปาฏิหาริย์ เพื่อปราบทิฏฐิของเหล่าเดียรฉิย์ ฯลฯ การแสดงฤทธิ์ต่างๆ เหล่านี้ เกิดขึ้นได้ด้วยการพัฒนาจิต ให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิระดับฌาน จึงเป็นโลกีย-อกิณญา ที่มีได้เป็นเหตุนำไปสู่ความพ้นทุกข์

ท่านผู้ฟังจงตระหนักในสังฆธรรมดังกล่าวว่า

“มิได้เป็นเหตุนำไปสู่ความพ้นทุกข์”

พระองค์จึงห้ามภิกษุไม่ให้แสดงฤทธิ์ เว้นไว้แต่ว่ามี
พระบัญชาให้แสดงฤทธิ์ เพื่อจุดประสงค์อันเป็นเหตุให้เกิด
สัมมาทิฐิ ที่นำไปสู่ความพ้นทุกข์

การบรรยายเรื่องตายแล้วไปไหน ผู้บรรยายได้แสดง
หรือชี้ให้เห็นในแง่มุมต่างๆ ที่เกิดขึ้นในครั้งพุทธกาล และที่
เกิดขึ้นในกาลปัจจุบัน แต่ทั้งหลายทั้งปวงนี้ อยู่ที่ว่าประพฤติกรรม
เหตุปัจจุบันให้ถูกต้อง โดยใช้ปัญญาเห็นถูกตามธรรม เป็น
เครื่องส่องนำทางให้กับชีวิต แล้วความสมปรารถนา จึงจะเกิด
เป็นจริงได้ในวันข้างหน้า

ประวัติผู้บรรยาย

ท่านอาจารย์ ดร. สนอง วรอุไร ท่านอาจารย์ มีภูมิลำเนา
อยู่ที่ตำบลคลองหลวงแพ่ง อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา ท่านมีพี่น้อง
ทั้งหมดแปดคน เป็นผู้หญิงสองคน เป็นผู้ชายหกคน ตัวท่าน
เป็นบุตรคนที่สี่ บิดามารดาของท่านมีอาชีพทำไร่ทำสวน

ท่านอาจารย์ ดร. สนอง วรอุไร สนใจฝึกสมาธิครั้งแรก
ในขณะที่ยังเป็นเด็ก เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษา เมื่อโตขึ้นได้
สมัครเข้าศึกษาต่อ ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน
ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ เรียนจบปริญญาตรี ทางด้านโรคพืช
แล้วท่านถูกส่งไปทำงาน เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการปลูกข้าว
เพาะเห็ด อยู่ทางภาคอีสานตอนบน อยู่ประมาณสองปี ระหว่าง
นั้นท่านก็แต่งงาน และขอย้ายมาเป็นอาจารย์ สอนในคณะ
วิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

จากการเปลี่ยนอาชีพไปเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัย จึง
มีความจำเป็นต้องไปศึกษาหาความรู้ให้มากยิ่งขึ้น ได้สมัคร
เข้าเรียนในระดับปริญญาโท ทางด้านเชื้อรา ที่มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์ ข้าเป็นครั้งที่สอง ขณะที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับ
ปริญญาโทท่านได้รับทุนโคลอมโบ ให้ไปศึกษาต่อระดับสูงที่
มหาวิทยาลัยลอนดอน ประเทศสหราชอาณาจักรเป็นเวลานาน

ถึงสี่ปี และสำเร็จการศึกษาชั้นสูงสุด ระดับปริญญาเอก ในสาขาไวรัสวิทยา แล้วจึงเดินทางกลับประเทศไทยเพื่อกลับมาเป็นอาจารย์สอนใช้ทุน อยู่ในคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

เมื่อท่านได้ศึกษาจนจบหลักสูตรสูงสุดทางด้านวิทยาศาสตร์ เกี่ยวกับสิ่งที่มีชีวิตตัวเล็กที่สุดคือเชื้อไวรัส และมีทักษะในการใช้กล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอน ซึ่งสามารถขยายภาพขนาดเล็ก จนสามารถเห็นอนุภาคไวรัสได้ แต่ไม่สามารถใช้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์นั้น มาส่องดูเหวดาให้เห็นได้ ไม่สามารถส่องดูภาพภูมิหลัง ที่ตัวเองได้ไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภูมิใด ๆ ได้ จึงไม่เชื่อคำสอนที่พูดไว้ในชาดกหรือในพระสูตรของพุทธศาสนาว่าเป็นความจริง

เมื่อได้สำเร็จการศึกษามาจากต่างประเทศแล้ว ได้เดินทางกลับมาเมืองไทยและมีโอกาสเปิดให้ท่านได้ไปบวชเป็นภิกษุ เพื่อพิสูจน์สังฆธรรมขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านได้ไปบวชที่วัดปริณายก กรุงเทพฯ โดยมีท่านเจ้าคุณโชดก (พระเทพสิทธิมุนี ปธ.๙) เป็นผู้บวชให้ (อุปัชฌาย์) และหลังเสร็จสิ้นการบวชเป็นภิกษุแล้ว ภายในวันเดียวกันนั้น ท่านได้ย้ายไปจำวัดอยู่ที่คณะ ๕ วัดมหาธาตุฯ ทำพระจันทร์ กรุงเทพฯ เพื่อฝึกกรรมฐานอย่างจริงจังกับท่านเจ้าคุณโชดก เวลานานถึง ๓๐ วัน (บวชจริง ๔๓ วัน) จึงได้ลาสิกขากลับไปเป็นอาจารย์สอนอยู่ในคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ผู้บรรยายได้มีโอกาสไปพัฒนาจิต
จนถึงปัญญาสูงสุด ที่เรียกว่า
อริยัญญา ๕ แล้ว จึงได้เห็นความจริงว่า
ตนเองเวียนตายเวียนเกิดมาับภพชาติไม่ถ้วน
แต่สภาวะที่เกิดขึ้นแต่รูปขันธ์เท่านั้นที่แตกสลาย
ส่วนจิตที่ยังมีกิเลสค้างอยู่ภายใน
ไม่เคยตาย หรือไม่เคยสลาย
จิตยังต้องโคจรเข้าไปอยู่ในรูปขันธ์ตัวใหม่
อย่างนี้เรื่อยไป
เมื่อได้เห็นความจริงของชีวิตเป็นเช่นนี้แล้ว
จึงได้รู้ว่า เราโง่เอง
ที่ปล่อยให้กิเลสเข้ามามีอำนาจเหนือใจ

www.kanlayanatam.com

kanlayanatam

